

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om Finansinspektionen och till vissa lagar som har samband med den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att lagen om Finansinspektionen, lagen om placeringsfonder, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, lagen om investeringstjänster, bokföringslagen, lagen om försäkringsdistribution, lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor ändras.

Syftet med propositionen är att i den nationella lagstiftningen införa de ändringar som förutsätts i EU:s lagstiftning om hållbar finansiering. De mest betydande förslagen till ändringar gäller det nationella tillsyns- och påföljdssystem för hållbarhetsrelaterade informationsskyldigheter som ska införas i lagen om Finansinspektionen.

De föreslagna lagarna avses huvudsakligen träda i kraft den 10 mars 2021.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
MOTIVERING	6
1 Bakgrund och beredning	6
1.1 Bakgrund	6
1.2 Beredning	6
1.2.1 Beredningen av EU-rättsakterna	6
1.2.2 Beredningen av propositionen	7
2 EU-rättsakternas målsättning och huvudsakliga innehåll	7
2.1 Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar	7
2.1.1 Målsättning	7
2.1.2 Förordningens syfte och definitioner	7
2.1.3 Artiklar som gäller hållbarhetsrisker och negativa konsekvenser för hållbar utveckling	8
2.1.4 Hållbara investeringar samt främjande av miljörelaterade eller sociala egenskaper	9
2.1.5 Tillsyn och övriga artiklar	10
2.1.6 Reglering på lägre nivå	11
2.2 Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden	11
2.2.1 Målsättning	11
2.2.2 Koldioxidsnåla referensvärden	11
2.2.3 Ändringar som gäller kritiska referensvärden	12
2.2.4 Ändringar som gäller övriga artiklar i referensvärdesförordningen	12
2.2.5 Reglering på lägre nivå	12
2.3 Taxonomiförordningen	13
2.3.1 Målsättning	13
2.3.2 Förordningens innehåll, tillämpningsområde och definitioner	13
2.3.3 Artiklar som fastställer tekniska granskningskriterier	13
2.3.4 Artiklar som gäller upplysningsskyldigheter och användning inom ramen för unionens och nationella standarder	14
2.3.5 Artiklar som gäller kommissionens expertgrupper	15
2.3.6 Slutbestämmelser	15
2.3.7 Reglering på lägre nivå	16
3 Nuläge och bedömning av nuläget	16
3.1 Förordningarnas tillämpningsområde inom ramen för den nationella lagstiftningen	16
3.1.1 Tillämpningsområde för förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar	16
3.1.1.1 Lagen om placeringsfonder	16
3.1.1.2 Lagen om investeringstjänster	17
3.1.1.3 Kreditinstitutslagen	17
3.1.1.4 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder	17
3.1.1.5 Försäkringsbolagslagen	17
3.1.1.6 Lagen om försäkringsdistribution	17
3.1.1.7 Lagen om pensionsstiftelser	18
3.1.1.8 Lagen om försäkringskassor	18
3.1.1.9 Lagen om försäkringsavtal	18
3.1.2 Taxonomiförordningen	18

3.1.3	Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden.....	18
3.2	Informationsskyldigheter	19
3.2.1	Lagstiftning	19
3.2.1.1	Lagen om placeringsfonder	19
3.2.1.2	Lagen om investeringstjänster.....	19
3.2.1.3	Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	20
3.2.1.4	Försäkringsbolagslagen.....	20
3.2.1.5	Lagen om försäkringsavtal.....	21
3.2.1.6	Lagen om försäkringsdistribution	21
3.2.1.7	Lagen om pensionsstiftelser	22
3.2.1.8	Lagen om försäkringskassor	22
3.2.1.9	Bokföringslagen	23
3.2.2	Bedömning av nuläget i fråga om informationsskyldigheter	23
3.2.2.1	Skyldigheter att lämna upplysningar enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen	23
3.2.2.2	Medlemsstatsoptionen i artikel 17 förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.....	26
3.3	Ersättning	26
3.3.1	Lagstiftning	26
3.3.1.1	Lagen om placeringsfonder	26
3.3.1.2	Lagen om investeringstjänster.....	27
3.3.1.3	Kreditinstitutslagen	28
3.3.1.4	Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	28
3.3.1.5	Försäkringsbolagslagen.....	29
3.3.1.6	Lagen om försäkringsdistribution	29
3.3.1.7	Lagen om pensionsstiftelser	29
3.3.1.8	Lagen om försäkringskassor	29
3.3.2	Bedömning av nuläget i fråga om ersättning	29
3.4	Myndigheternas befogenheter samt påföljder	30
3.4.1	Lagen om Finansinspektionen.....	30
3.4.2	Bedömning av nuläget i fråga om myndigheternas befogenheter samt påföljderna.....	32
3.4.2.1	Tillsynsbefogenheter	32
3.4.2.2	Påföljder	32
3.4.2.3	Påföljder från Finansinspektionen.....	34
4	Förslagen och deras konsekvenser.....	34
4.1	De viktigaste förslagen.....	34
4.1.1	Lagen om Finansinspektionen.....	35
4.1.1.1	Finansinspektionens tillsynsbefogenheter.....	35
4.1.1.2	Finansinspektionens påföljdsbefogenheter	35
4.1.2	Lagen om placeringsfonder.....	44
4.1.3	Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	45
4.1.4	Lagen om investeringstjänster.....	45
4.1.5	Bokföringslagen	45
4.1.6	Lagen om försäkringsdistribution	45
4.1.7	Lagen om pensionsstiftelser	45

4.1.8 Lagen om försäkringskassor	46
4.2 De huvudsakliga konsekvenserna	46
4.2.1 Bakgrund	46
4.2.2 EU-förordningarnas konsekvenser	46
4.2.2.1 Kommissionens konsekvensbedömning	46
4.2.2.2 Ekonomiska konsekvenser	47
4.2.2.3 Konsekvenser för miljön	49
4.2.2.4 Övriga samhällsliga konsekvenser	49
4.2.3 Konsekvenser av de ändringar som föreslås i regeringens proposition	49
4.2.3.1 Ekonomiska konsekvenser	49
4.2.3.2 Konsekvenser för myndigheterna	51
4.2.3.3 Övriga samhällsliga konsekvenser	51
5 Alternativa handlingsvägar	51
5.1 Handlingsalternativen och deras konsekvenser	51
5.1.1 Medlemsstatsoptioner i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar	51
5.1.1.1 Investerings- och försäkringsrådgivning	51
5.1.1.2 Pensionssystem	52
5.2 Handlingsmodeller som används eller planeras i andra medlemsstater	52
5.2.1 Inledning	52
5.2.2 Sverige	53
5.2.3 Nederländerna	53
5.2.4 Övriga medlemsstater	53
6 Remissvar	53
7 Specialmotivering	55
7.1 Motivering till lagförslagen	55
7.1.1 Lagen om Finansinspektionen	55
7.1.2 Lagen om placeringsfonder	58
7.1.3 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder	58
7.1.4 Lagen om investeringstjänster	58
7.1.5 Bokföringslagen	59
7.1.6 Lagen om försäkringsdistribution	59
7.1.7 Lagen om pensionsstiftelser	59
7.1.8 Lagen om försäkringskassor	60
8 Ikraftträdande	60
9 Verkställighet och uppföljning	60
10 Förhållande till andra propositioner	61
10.1 Samband med andra propositioner	61
11 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning	62
LAGFÖRSLAG	65
1. Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen	65
2. Lag om ändring av 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder	67
3. Lag om ändring av 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder	68
4. Lag om ändring av 10 kap. i lagen om investeringstjänster	68
5. Lag om ändring av 3 a kap. 2 § i bokföringslagen	69
6. Lag om ändring av lagen om försäkringsdistribution	69
7. Lag om ändring av lagen om pensionsstiftelser	70

8. Lag om ändring av lagen om försäkringskassor.....	71
BILAGA	72
PARALLELLTEXTER	72
1. Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen.....	72
2. Lag om ändring av 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder	76
3. Lag om ändring av 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.....	77
4. Lag om ändring av 10 kap. i lagen om investeringstjänster	77
5. Lag om ändring av 3 a kap. 2 § i bokföringslagen.....	78
6. Lag om ändring av lagen om försäkringsdistribution	79
7. Lag om ändring av lagen om pensionsstiftelser	80
8. Lag om ändring av lagen om försäkringskassor.....	81

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

EU har förbundit sig till klimatavtalet från Paris och till FN:s handlingsplan Agenda 2030 för hållbar utveckling. För att klimatmålen från Paris ska kunna nås krävs det enligt kommissionen att 260 miljarder euro per år investeras i objekt som stöder målen¹.

Ett sådant finansiellt underskott kan inte täckas med offentliga insatser, utan det behövs allt mer av privata tillgångar för att stödja en hållbar tillväxt.

För att stödja finansieringen av hållbar tillväxt offentliggjorde kommissionen tre förslag till förordningar: ett förslag för att skapa ramar för hållbara investeringar, ett förslag om informations-skyldighet avseende hållbara investeringar och hållbarhetsrisker och ändring av direktiv (EU) 2016/2341 och ett förslag om ändring av referensvärdesförordningen (EU) 2016/1011. Förslagen är kommissionens första legislativa åtgärder enligt handlingsplanen för finansiering av hållbar tillväxt.

Syftet med förslagen till förordningar är att utveckla marknaden för hållbar finansiering inom EU. Förslagen till förordningar utgör en del av kommissionens mer omfattande handlingsplan för finansiering av hållbar tillväxt som offentliggjordes i mars 2018 (COM(2018) 97 final, E 26/2018 rd, MiUU 16/2018 rd, EkUU 25/2018 rd).

1.2 Beredning

1.2.1 Beredningen av EU-rättsakterna

Den 24 maj 2018 offentliggjorde kommissionen tre lagstiftningsförslag om hållbar finansiering: Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar (COM(2018) 353 final), nedan *taxonomiförslaget*, Europaparlamentets och rådets förordning om information som ska lämnas avseende hållbara investeringar och hållbarhetsrisker, och om ändring av direktiv (EU) 2016/2341 (COM(2018) 354 final), nedan *förslaget om information som ska lämnas*, och Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) 2016/1011 avseende referensvärden för koldioxidsnåla investeringar och för klimatpositiva investeringar (COM(2018) 355 final), nedan *förslaget om koldioxidsnåla referensvärden*. Förslagen ingår i kommissionens Handlingsplan för finansiering av hållbar tillväxt (E 26/2018 rd). Det har sammanställts en U-skrivelse om lagstiftningsförslagen (U 56/2018 rd). Dessutom har Finlands ståndpunkt till taxonomiförslaget preciserats genom en kompletterande U-skrivelse (UK 37/2018 rd). Många olika experter från olika ministerier har hörts under beredningen av taxonomiförslaget. Vid förhandlingarna om förslagen till EU-lagstiftning ställde Finland sig bakom målen med lagstiftningsförslagen.

Förhandlingarna om lagstiftningsförslagen inleddes i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster i juli 2018. I februari–mars 2019 nåddes politiskt samförstånd med Europaparlamentet om förslaget om koldioxidsnåla referensvärden och om förslaget om information som ska lämnas.

¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet, Rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén – Den europeiska gröna given, s.15

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn, nedan *förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar*, och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2089 om ändring av förordning (EU) 2016/1011 vad gäller EU-referensvärden för klimatomställning, EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet och hållbarhetsrelaterade upplysningar för referensvärden, nedan *ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden*, offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning den 9 december 2019.

Förhandlingarna om taxonomiförslaget fortsatte i rådets arbetsgrupp för finansiella tjänster under Finlands ordförandeskap i Europeiska unionens råd. Finlands ordförandeperiod påverkade Finlands förhandlingsposition eftersom Finland företrädde samtliga medlemsstater och deras ståndpunkter, inte bara sina egna. I december 2019 nådde Finland och Europaparlamentet politiskt samförstånd om taxonomiförslaget. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088, nedan *taxonomiförordningen*, offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning den 22 juni 2020.

1.2.2 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet. Även social- och hälsovårdsministeriet samt, i fråga om bokföringslagen (1336/1997), arbets- och näringsministeriet har deltagit i arbetet.

2 EU-rättsakernas målsättning och huvudsakliga innehåll

2.1 Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar

2.1.1 Målsättning

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar syftar till att öka transparensen och genomsynligheten avseende finansmarknadsaktörer, finansiella rådgivare och finansiella produkter ur perspektiven för hållbarhet och ansvarsfullhet, i synnerhet miljöperspektiv, sociala perspektiv och perspektiv som gäller praxis för god styrning, det vill säga så kallade ESG-perspektiv (*environmental, social and governance*). Bättre genomsynlighet underlättar kundens möjligheter att jämföra produkterna och kan samtidigt sporra investerarkunderna till att fatta allt hållbarare och ansvarsfullare investeringsbeslut.

2.1.2 Förordningens syfte och definitioner

I artikel 1 anges förordningens syfte, nämligen att förordningen fastställer regler om transparens med avseende på integrering av hållbarhetsrisker och beaktande av negativa konsekvenser för hållbar utveckling. Artikel 2 är en definitionsartikel. De viktigaste definitionerna är definitionerna av finansmarknadsaktörer och finansiella produkter, till vilka också taxonomiförordningen hänvisar. Dessutom är definitionen av finansiell rådgivare viktig med tanke på tillämpningsområdet. Som finansiella rådgivare räknas försäkringsförmedlare och försäkringsföretag som tillhandahåller försäkringsrådgivning samt värdepappersföretag och kreditinstitut som tillhandahåller investeringsrådgivning.

Finansmarknadsaktörer är enligt förordningen försäkringsföretag som tillhandahåller en försäkringsbaserad investeringsprodukt (Ibip), värdepappersföretag som tillhandahåller portföljförvaltning, tjänstepensionsinstitut, utvecklare av en pensionsprodukt, förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare), sparinstitut för paneuropeiska privata pensionsprodukter

(*Pan-European Personal Pension Product*), nedan *PEPP-produkter*, förvaltare av en godkänd riskkapitalfond (EuVECA), förvaltare av en godkänd fond för socialt företagande (EuSEF), förvaltningsbolag för företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) eller kreditinstitut som tillhandahåller portföljförvaltning. När det gäller AIF-förvaltare räknas både registrerade AIF-förvaltare och auktoriserade AIF-förvaltare som finansmarknadsaktörer.

Enligt artikel 16 ska förordningen dock inte tillämpas direkt på utvecklare av pensionsprodukter som förvaltar nationella sociala trygghetssystem som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 om tillämpningsbestämmelser till den förordningen, nedan *förordningarna om samordning av den sociala tryggheten*. Om en medlemsstat så önskar får den besluta att förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska tillämpas på dessa utvecklare av pensionsprodukter. I sådana fall ska medlemsstaten underrätta kommissionen och de europeiska tillsynsmyndigheterna om beslutet.

Enligt artikel 17 ska förordningen inte heller tillämpas på försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsrådgivning med avseende på försäkringsbaserade investeringsprodukter eller på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning, om de har färre än tre anställda. Om en medlemsstat så önskar får den besluta att tillämpa förordningen också på ovan nämnda aktörer. I sådana fall ska medlemsstaten underrätta kommissionen och de europeiska tillsynsmyndigheterna om beslutet.

Som finansiella produkter anges i förordningen portföljförvaltning, alternativa investeringsfonder (AIF-fonder), försäkringsbaserade investeringsprodukter, pensionsprodukter, pensionsplaner, fondföretag och PEPP-produkter. Enligt skäl sju i ingressen till förordningen ska förordningen följas om en finansmarknadsaktör tillhandahåller en finansiell produkt som angetts i förordningen. Exempelvis förvaltningsbolag och AIF-förvaltare som angetts som finansmarknadsaktörer ska följa förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar förutom i fråga om fondföretag och AIF-fonder också när de tillhandahåller portföljförvaltning enligt förordningen.

2.1.3 Artiklar som gäller hållbarhetsrisker och negativa konsekvenser för hållbar utveckling

Enligt artikel 3 ska finansmarknadsaktörer på sina webbplatser offentliggöra information avseende policyer för integreringen av hållbarhetsrisker i finansmarknadsaktörernas investeringsbeslutsprocess och information avseende policyer för integreringen av hållbarhetsrisker i de finansiella rådgivarnas investerings- eller försäkringsrådgivning.

Artikel 5.1 förutsätter att finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare i sina ersättningspolicyer inkluderar information om hur dessa ersättningspolicyer är förenliga med integreringen av hållbarhetsrisker och att de offentliggör denna information på sina webbplatser. Artikel 5.2 förutsätter att den information som avses i punkt 1 inkluderas i ersättningspolicyer som finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare ska upprätthålla i enlighet med sektorsspecifik lagstiftning.

Artikel 6 anger hur information om hållbarhetsriskerna ska inkluderas i upplysningar som lämnas innan avtal ingås samt i vilka handlingar informationen ska inkluderas för olika aktörer. Hänvisningar till dessa handlingar som fastställs i artikel 6.3 finns också i artiklarna 7, 8 och 9. De upplysningar som anges i artikel 6 ska inkludera på vilket sätt hållbarhetsriskerna är integrerade, samt resultaten av bedömningen av hållbarhetsriskernas troliga inverkan på avkastningen för de finansiella produkterna.

Artikel 4 gäller transparens i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling på enhetsnivå medan artikel 7 gäller transparens i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling med avseende på finansiella produkter. Enligt artikel 4.1 ska finansmarknadsaktörer på sina webbsidor offentliggöra och uppdatera information om hur de i sina investeringsbeslut beaktar huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer eller ifall de inte beaktar negativa konsekvenser en redogörelse för varför så inte sker och information om huruvida de i framtiden avser börja bedöma sådana konsekvenser. I artikel 4.2 anges närmare vilken information som åtminstone ska offentliggöras på webbplatsen, till exempel information om använda policyer, en beskrivning av de huvudsakliga negativa konsekvenserna, sammanfattningar av eventuella policyer för aktieägarengagemang samt en hänvisning till hur internationella standarder följs när finansmarknadsaktören beaktar investeringsbeslutens huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer. Enligt artikel 4.3 och 4.4 gäller både för finansmarknadsaktörer och för finansmarknadsaktörer som är moderföretag med mer än 500 anställda att aktören inte kan frånga skyldigheten att rapportera om huvudsakliga negativa konsekvenser efter den 30 juni 2021. Enligt artikel 4.5 ska finansiella rådgivare på sina webbsidor offentliggöra och uppdatera information om huruvida de i sin investerings- eller försäkringsrådgivning beaktar de huvudsakliga negativa konsekvenserna för hållbarhetsfaktorer, eller alternativt information om varför de inte i sin investerings- eller försäkringsrådgivning beaktar negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer och information om huruvida de i framtiden avser börja bedöma sådana konsekvenser. I artikel 4.6 och 4.7 åläggs de europeiska tillsynsmyndigheterna skyldighet att genom den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn avseende närmare tekniska instruktioner, och ges kommissionen befogenhet att anta standarderna.

Artikel 7.1 förutsätter att när en finansmarknadsaktör beaktar investeringars huvudsakliga negativa konsekvenser på enhetsnivå ska den information som lämnas innan avtal ingås för varje finansiell produkt inbegripa en tydlig och motiverad förklaring av om, och i så fall hur, huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer beaktas för den finansiella produkten. För varje finansiell produkt ska upplysningarna också inbegripa en redogörelse för att information om huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer finns tillgänglig i regelbundna rapporter. Finansmarknadsaktören ska lämna denna information för varje finansiell produkt senast från och med den 30 december 2022. Artikel 7.2 förutsätter att när en finansmarknadsaktör inte beaktar investeringsbeslutens negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer ska den information som lämnas innan avtal ingås för varje finansiell produkt inbegripa en redogörelse för att finansmarknadsaktören inte beaktar investeringsbeslutens negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer och skälen till detta.

2.1.4 Hållbara investeringar samt främjande av miljörelaterade eller sociala egenskaper

Artiklarna 8–11 tar upp informationsskyldigheter som gäller hållbara investeringar och investeringar som har miljörelaterade eller sociala egenskaper. Artikel 8 gäller transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper i den information som lämnas innan avtal ingås. Upplysningarna ska inkludera bland annat information om hur en finansiell produkts miljörelaterade eller sociala egenskaper uppnås och om ett index har valts som referensvärde, information om detta och på vilket sätt indexet är förenligt med de aktuella egenskaperna. Artikel 9 gäller lämnande av motsvarande information om hållbara investeringar. Informationen ska innehålla upplysningar om det index som valts som referensvärde, hur det är anpassat till målet och hur det valda indexet skiljer sig från ett motsvarande marknadsindex. Om en finansiell produkt har en minskning av koldioxidutsläpp som mål, ska enligt artikel 9.3 de upplysningar som ska lämnas innan avtal ingås åtföljas av en detaljerad redogörelse för den målsatta exponeringen för koldioxidutsläpp i syfte att uppnå målen i klimatavtalet från Paris.

Artikel 10 gäller transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering på webbplatser medan artikel 11 gäller främjande av motsvarande i regelbundna rapporter. Enligt artikel 11 ska en finansmarknadsaktör i sina regelbundna rapporter för en finansiell produkt som avses i artikel 8 inkludera information om i vilken utsträckning de miljörelaterade eller sociala egenskaperna har uppnåtts, för en finansiell produkt som avses i artikel 9 information om den övergripande hållbarhetsrelaterade effekt som den finansiella produkten har enligt relevanta hållbarhetsindikatorer samt information om effekterna av det index som valts som referensvärde i jämförelse med den finansiella produktens övergripande hållbarhetsrelaterade effekt samt det föregående i jämförelse med effekterna av ett brett marknadsindex genom hållbarhetsindikatorer, om ett index har valts som referensvärde för den finansiella produkten.

På webbplatserna ska enligt artikel 10 för var och en av de finansiella produkter som avses i artiklarna 8 och 9 offentliggöras den information som avses i artiklarna 8, 9 och 11 samt en beskrivning av de miljörelaterade eller sociala egenskaperna eller målet för hållbar investering samt information om de metoder som används för att bedöma, mäta och övervaka dessa egenskaper eller effekterna av de hållbara investeringarna. I fråga om artiklarna 8–11 åläggs de europeiska tillsynsmyndigheterna skyldighet att genom den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn avseende närmare tekniska instruktioner, och ges kommissionen befogenhet att anta standarderna.

I bestämmelserna om upplysningsskyldigheter i taxonomiförordningen hänvisas det till artiklarna 6 och 8–11 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. I artikel 5 i taxonomiförordningen anges ytterligare upplysningsskyldigheter avseende finansiella produkter enligt artikel 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, och i artikel 6 anges ytterligare upplysningsskyldigheter avseende finansiella produkter enligt artikel 8 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. I artikel 7 i taxonomiförordningen införs i sin tur en ny upplysningsskyldighet för andra finansiella produkter som definieras i artikel 2.12 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och som inte räknas som produkter som avses i artiklarna 8 och 9 i den förordningen.

2.1.5 Tillsyn och övriga artiklar

Behöriga myndigheter enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar är enligt artikel 14 de tillsynsmyndigheter som har utsetts i enlighet med sektorsspecifik lagstiftning. Artikel 12 gäller granskning av upplysningar och uppdatering av information som en finansmarknadsaktör offentliggör på sin webbplats. Enligt artikel 13 får marknadsföringsmaterial inte stå i strid med den sektorsspecifika lagstiftningen. I anknytning till förenlighet för marknadsföringsmaterial enligt artikel 13 ålägger förordningen de europeiska tillsynsmyndigheterna skyldighet att med hjälp av den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn avseende närmare tekniska instruktioner, och ges kommissionen befogenhet att anta standarderna. Artikel 15 gör det möjligt för tjänstepensionsinstitut att avvika från rapporteringssättet i överensstämmelse med den sektorsspecifika lagstiftningen. Artiklarna 18–20 innehåller slutbestämmelser. Kommissionen ska utvärdera tillämpningen av förordningen senast den 30 december 2022, och de europeiska tillsynsmyndigheterna ska senast den 10 september 2022 till kommissionen lämna in en rapport och därefter årligen rekommendationer med anknytning till förordningen.

Förordningen trädde i kraft den 9 december 2019, när den hade offentliggjorts, men den ska till övervägande del tillämpas från och med den 10 mars 2021. Upplysningsskyldigheten enligt artikel 11, som gäller transparens i regelbundna rapporter, ska tillämpas från och med den 1 januari 2022.

2.1.6 Reglering på lägre nivå

Artiklarna 4, 8–11 och 13 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ålägger de europeiska tillsynsmyndigheterna att i den gemensamma kommittén utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn och ger kommissionen befogenhet att anta standarderna. Enligt förordningen ska den tekniska standarden för tillsyn träda i kraft den 10 mars 2021. Vid den tidpunkt då regeringens proposition avges ser det emellertid ut som att de tekniska standarderna för tillsyn blir tillämpliga några månader försenade, eftersom de europeiska tillsynsmyndigheterna inte har lyckats färdigställa förslagen till tekniska standarder för tillsyn i tid.

Under tiden den 23 april–30 september 2020 ordnade de europeiska tillsynsmyndigheterna ett konsultationsförfarande i fråga om förslaget till tekniska standarder för tillsyn². Förslaget innehöll inte något förslag till akt som omfattas av artikel 13 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. I förslaget preciserades i huvudsak olika sätt att lägga fram information. Den viktigaste punkten var att det fastställs hur huvudsakliga negativa konsekvenser ska beskrivas, identifieras och angelägenhetsgraderas. I bilagorna angavs dessutom olika huvudsakliga konsekvenser och sätten att mäta dem.

Under perioden den 21 september–16 oktober 2020 ordnade de europeiska tillsynsmyndigheterna ett separat konsultationsförfarande³ i fråga om mallar för lämnande av upplysningar enligt artiklarna 8, 9 och 11 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Syftet med mallarna är att göra det lättare att jämföra olika finansiella produkter.

2.2 Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden

2.2.1 Målsättning

Genom ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden ändras Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1011 om index som används som referensvärden för finansiella instrument och finansiella avtal eller för att mäta investeringsfonders resultat, och om ändring av direktiven 2008/48/EG och 2014/17/EU och förordning (EU) nr 596/2014, nedan *referensvärdesförordningen*. Genom ändringsförordningen får referensvärdena genomsynlighet med avseende på miljö, samhällsansvar och bolagsstyrning och skapas det två nya typer av referensvärden: EU-referensvärde för klimatomställning och EU-referensvärde för anpassning till Parisavtalet.

2.2.2 Koldioxidsnåla referensvärden

Till artikel 3 i referensvärdesförordningen fogas definitioner av EU-referensvärde för klimatomställning och EU-referensvärde för anpassning till Parisavtalet samt en definition av utveckling mot minskade koldioxidutsläpp. När det gäller EU-referensvärdet för klimatomställning ska dess underliggande tillgångar väljas ut, viktas och undantas så att referensportföljen har en utveckling mot minskade koldioxidutsläpp. När det gäller EU-referensvärdet för anpassning till Parisavtalet ska dess underliggande tillgångar väljas ut, viktas eller undantas så att referensportföljens koldioxidutsläpp är anpassade till målen i Parisavtalet. Dessutom får den verksamhet

² <http://www.esma.europa.eu/press-news/esma-news/esas-consult-environmental-social-and-governance-disclosure-rules>

³ <http://www.esma.europa.eu/press-news/esma-news/esas-launch-survey-environmental-and-or-social-financial-product-templates>

som hänför sig till dess underliggande tillgångar inte medföra någon betydande skada för andra mål för miljö, samhällsansvar och bolagsstyrning.

Genom ändringsförordningen får referensvärdesförordningen ett nytt kapitel 3a, som innehåller artiklarna 19a–19d med närmare bestämmelser om de koldioxidsnåla referensvärdena. Enligt referensvärdesförordningens nya artikel 19a ska kraven i bilaga III, utöver kraven i avdelningarna II, III och IV, tillämpas på de koldioxidsnåla referensvärdena. I bilaga III fastställs krav som ställs på metoderna för koldioxidsnåla referensvärden. Dessutom ger artikel 19a kommissionen befogenhet att anta delegerade akter som specificerar minimistandarder för koldioxidsnåla referensvärden. Den nya artikeln 19b innehåller närmare bestämmelser om krav för EU-referensvärden för klimatomställning. Den nya artikeln 19c ger kommissionen befogenhet att anta en delegerad akt om de sektorer som ska uteslutas ur de underliggande tillgångarna för EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet. Den nya artikeln 19d i referensvärdesförordningen förpliktar referensvärdesadministratörerna att sträva efter att senast den 1 januari 2022 erbjuda EU-referensvärden för klimatomställning.

Enligt ändringsförordningen inkluderas skyldigheterna enligt artiklarna 19a–19c i artikel 42 i referensvärdesförordningen, vilket innebär att skyldigheterna inkluderas i tillsyns- och påföljds-systemet. Genom den ändring som gäller artikel 49 inkluderas delegeringsbefogenheterna enligt artiklarna 19a och 19c i artikel 49, som gäller utövande av delegeringen.

2.2.3 Ändringar som gäller kritiska referensvärden

Genom ändringsförordningen ändras artikel 21.3 tredje stycket. Ändringen innebär att perioden för obligatorisk administration förlängs från 24 månader till fem år. En motsvarande tidsändring görs också i 23.6 andra stycket, som gäller obligatorisk rapportering till den behöriga myndigheten i en situation där representativiteten för ett kritiskt värde äventyras. Tidsattributet ändras på motsvarande sätt också i artikel 23.10.

Till artikel 51, som innehåller övergångsbestämmelser, fogas nya punkter 4 och 5 som gör det möjligt att även i fortsättningen tillhandahålla och använda referensvärden som erkänts som kritiska referensvärden. Vidare ändras artikel 51.5 så att det är möjligt att hänvisa till vissa referensvärden fram till den 31 december 2021 i stället för enligt den tidigare tidsgränsen den 1 januari 2020. Till artikel 54 fogas en ny punkt 6, enligt vilken kommissionen ska lägga fram en rapport om bristerna i regelverket om referensvärden och om tillämpningen av ändringarna i artikel 51. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

2.2.4 Ändringar som gäller övriga artiklar i referensvärdesförordningen

Genom ändringsförordningen fogas nya punkter 2a och 2b till artikel 27, som gäller referensvärdesdeklaration. Enligt ändringarna ska det i referensvärdesdeklarationen för varje referensvärde eller familj av referensvärden senast den 30 april 2020 anges hur ESG-faktorer har beaktats eller att referensvärdena inte strävar efter att främja ESG-mål. En referensvärdesadministratör ska också ange om administratören inte förfogar över koldioxidsnåla referensvärden eller referensvärden som har ESG-mål. Kommissionen ges befogenhet att anta en delegerad akt för att specificera den information som nämns ovan.

2.2.5 Reglering på lägre nivå

Kommissionen ska anta två delegerade akter enligt ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden. De delegerade akterna är färdiga så när som på offentliggörandet i Europeiska unionens officiella tidning.

Den första delegerade akten är kommissionens delegerade förordning om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1011 vad gäller redogörelsen i referensvärdesdeklarationen för hur faktorer som rör miljö, samhällsansvar och bolagsstyrning beaktas i alla referensvärden som tillhandahålls och offentliggörs. Den delegerade förordningen innehåller två bilagor. Bilaga I innehåller en mall för att redogöra för hur faktorer som rör miljö, samhällsansvar och bolagsstyrning beaktas i referensvärdesdeklarationen. Bilaga II tar upp faktorer som rör miljö, samhällsansvar och bolagsstyrning som ska beaktas för referensvärdens olika underliggande tillgångar.

Den andra delegerade akten är kommissionens delegerade förordning om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1011 vad gäller minimistandarder för EU-referensvärden för klimatomställning och EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet. I den delegerade förordningen fastställs närmare gemensamma och separata minimistandarder för koldioxidsnåla typer av referensvärden. Den delegerade förordningen innehåller också bland annat bestämmelser om de ansatser som används för att beräkna växthusgasutsläppen, öppenhetskrav och datakällornas korrekthet.

2.3 Taxonomiförordningen

2.3.1 Målsättning

Taxonomiförordningen syftar till att skapa en EU-övergripande anpassad definition för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter, det vill säga för så kallade gröna investeringsobjekt. På finansmarknaden förekommer det många olika marknadsbaserade definitioner av miljövänlighet. Det är svårt för investerare att jämföra olika tjänsteleverantörers investeringsprodukter, om olika mätare för och anteckningar om miljövänlighet har använts på produkterna. Det är meningen att EU-klassifikationssystemet, nedan *taxonomi*, ska undanröja denna marknadso säkerhet och samtidigt sporra investerare till att stödja hållbar tillväxt när de fattar investeringsbeslut. Förordningen är direkt tillämplig lagstiftning och innehåller inte några optioner för medlemsstaterna.

2.3.2 Förordningens innehåll, tillämpningsområde och definitioner

I förordningen fastställs enligt artikel 1 kriterierna för att en ekonomisk verksamhet ska kunna anses vara miljömässigt hållbar. I artikeln fastställs följande tillämpningsområden:

- medlemsstaternas eller unionens åtgärder i vilka det fastställs krav på finansmarknadsaktörer eller emittenter med avseende på finansiella produkter eller obligationer som tillhandahålls som miljömässigt hållbara
- finansmarknadsaktörer enligt definitionen i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar vilka tillhandahåller finansiella produkter
- företag av allmänt intresse med fler än 500 anställda, nedan *stora PIE-företag*.

De begrepp som används i förordningen definieras på ett heltäckande sätt i artikel 2.

2.3.3 Artiklar som fastställer tekniska granskningskriterier

Största delen av artiklarna finns i kapitel II. Där fastställs ramverket för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter.

I artikel 3 fastställs sådana kriterier för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter som reser sig ur andra artiklar. En miljömässigt hållbar ekonomisk verksamhet är enligt artikeln sådan som bidrar till ett eller flera av miljömålen i artikel 9, följer bestämmelserna om betydande skada för miljömål i artikel 17 och de sociala minimiskyddsåtgärderna i artikel 18 samt överensstämmer med tekniska granskningskriterier som har fastställts av kommissionen. I artikel 17 anges vad som avses med betydande skada för de olika miljömålen i artikel 9. I artikel 18 fastställs som sociala minimiskyddsåtgärder för företag iakttagande av OECD:s riktlinjer för multinationella företag och FN:s vägledande principer för företag och mänskliga rättigheter samt principerna och rättigheterna i de åtta grundläggande konventioner som tas upp i Internationella arbetsorganisationens deklaration om grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet. Enligt artikel 18 ska företagen också följa principen *orsaka inte betydande skada* som avses i artikel 2.17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar men som dock inte definieras närmare i den förordningen. Genom artikel 25 i taxonomiförordningen fogas en ny artikel 2a till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Genom artikeln ges de europeiska tillsynsmyndigheterna befogenhet att genom den gemensamma kommittén utarbeta tekniska standarder för tillsyn. Genom standarderna för tillsyn specificeras kraven för innehåll i och presentation av de upplysningar som avser principen *orsaka inte betydande skada* som avses i artikel 2.17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

I artikel 9 fastställs följande sex miljömål:

- begränsning av klimatförändringar
- anpassning till klimatförändringar
- hållbar användning och skydd av vatten och marina resurser
- omställning till cirkulär ekonomi
- förebyggande och begränsning av miljöföroreningar
- skydd och återställande av biologisk mångfald och ekosystem.

I artiklarna 10–15 fastställs närmare kriterier för varje miljömål och ges kommissionen befogenhet att anta tekniska granskningskriterier i form av delegerade akter. Artikel 16 skapar ett ramverk för möjliggörande verksamheter, det vill säga verksamhet som väsentligt bidrar till ekonomiska verksamheter som är förenliga med miljömålen i artikel 9. I artikel 19 fastställs närmare krav för de tekniska granskningskriterierna enligt delegerade akter, och artikel 23 innehåller närmare bestämmelser om utövande av delegeringen. Enligt artikel 23 ska den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 8 och 10–15 ges till kommissionen. Mandaten att anta delegerade akter i fråga om artiklarna 10–15 gäller tekniska granskningskriterier för miljömålen och skapar ett tekniskt ramverk för taxonomin. Mandatet avseende en delegerad akt i fråga om artikel 8 gäller de stora PIE-företagens kommande upplysningsskyldighet.

2.3.4 Artiklar som gäller upplysningsskyldigheter och användning inom ramen för unionens och nationella standarder

Artikel 4 ålägger medlemsstaterna och unionen att använda förordningens kriterier som en miniminivå när de utformar verksamheter, standarder eller märkningar för finansmarknadsaktörer och emittenter vilka gäller miljömässigt hållbara finansiella produkter eller obligationer.

Artiklarna 5–7 innehåller upplysningsskyldigheter visavi olika finansiella produkter relaterade till taxonomin. Artikel 5 gäller finansiella produkter enligt artikel 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar vilka är att betrakta som hållbara investeringar. Enligt artikeln gäller i fråga om dessa finansiella produkter att upplysningar som lämnas innan avtal ingås och regelbundna rapporter ska innehålla information om det eller de miljömål i artikel 9 i taxonomiförordningen som den finansiella produktens investering bidrar till, och en beskrivning av hur och i vilken utsträckning den finansiella produktens underliggande investeringar är miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter enligt artikel 3. Upplysningsskyldigheten i artikel 6 i taxonomiförordningen gäller i artikel 8 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar avsedda finansiella produkter med miljöegenskaper. Enligt artikel 6 ska i fråga om dessa finansiella produkter i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter ingå information enligt artikel 5 i tillämpliga delar och ska i fråga om en finansiell produkt i övrigt offentliggöras en förklaring om att principen *orsaka inte betydande skada* inte tillämpas på den aktuella delen av den finansiella produkten och att inte heller taxonomiramverkets tekniska granskningskriterier har tillämpats på denna del av den finansiella produkten. Artikel 7 tar upp den upplysningsskyldighet som gäller i fråga om andra än ovannämnda finansiella produkter och som innebär att det i upplysningar om lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter ska informeras om att den finansiella produkten inte beaktar taxonomiramverkets tekniska granskningskriterier.

Artikel 8 ålägger stora PIE-företag att rapportera om överensstämmelse med taxonomin. Artikeln ger också kommissionen mandat att anta en delegerad akt i syfte att specificera skyldigheten att lämna upplysningar. Kommissionen ska offentliggöra den delegerade akten senast den 1 juni 2021.

Artiklarna 21 och 22 skapar ett tillsyns- och sanktionssystem för de upplysningsskyldigheter som fastställs i artiklarna 5–7. Enligt artikel 21 ska medlemsstaterna utse samma behöriga myndigheter att övervaka upplysningsskyldigheterna enligt artiklarna 5–7 som de som övervakar skyldigheterna att lämna information enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Enligt artikel 22 ska medlemsstaterna säkerställa ett åtgärds- och sanktions- och överträdelser av artiklarna 5–7 är effektiva, proportionella och avskräckande.

2.3.5 Artiklar som gäller kommissionens expertgrupper

Den plattform för hållbar finansiering som skapas enligt artikel 20 är det organ som bereder de tekniska granskningskriterierna. Plattformen för hållbar finansiering är således kommissionens expertgrupp. Genom artikel 24 ges den redan befintliga expertgruppen för medlemsstaterna om hållbar finansiering juridisk status inom beredningen av de tekniska granskningskriterierna.

2.3.6 Slutbestämmelser

Genom artikel 25 ändras förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Genom artikeln fogas en ny 2a artikel till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och ändras dess artiklar 8, 9, 11 och 20. Syftet med ändringarna är att få taxonomiförordningens upplysningsskyldigheter att bättre harmoniera med de skyldigheter att tillhandahålla information om anges i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Ändringarna tillför de europeiska tillsynsmyndigheterna rätt att bereda förslag till tekniska standarder för tillsyn och ger kommissionen befogenhet att anta de tekniska standarderna för tillsyn.

Artikel 26 är en översynsklausul och artikel 27 innehåller bestämmelser om förordningens ikraftträdande. Förordningen ska tillämpas stegvis när det gäller miljömålen i artikel 9. Förordningen trädde i kraft den 12 juli 2020. Artiklarna 4–7 och artikel 8.1–8.3 ska dock tillämpas från

och med den 1 januari 2022 med avseende på de miljömål som avses i artikel 9 a och b och från och med den 1 januari 2023 med avseende på de miljömål som avses i artikel 9 c–f.

2.3.7 Reglering på lägre nivå

Kommissionen kommer snart att offentliggöra två delegerade akter om tekniska granskningskriterier för miljömålen. Kommissionen offentliggjorde ett förslag till en delegerad akt om begränsning av och anpassning till klimatförändringarna för en fyra veckors konsultation den 20 november 2020. Den delegerade förordningen tillämpas från den 1 januari 2022. Den andra delegerade akten bereds som bäst, och kommissionen ska offentliggöra den senast den 1 januari 2022 och den kommer att börja tillämpas den 1 januari 2023. Som bäst bereder kommissionen också en delegerad akt som gäller artikel 8. Kommissionen ska anta den delegerade akten senast den 1 juni 2021.

Genom artikel 25 i taxonomiförordningen ändras förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar fogas en ny artikel 2a, där de europeiska tillsynsmyndigheterna åläggs att genom den gemensamma kommittén utarbeta ett förslag till en teknisk standard för tillsyn som specificerar principen ”orsaka inte betydande skada” enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Det är meningen att de europeiska tillsynsmyndigheterna ska överlämna förslag till dessa tekniska standarder för tillsyn senast den 30 december 2020. I artikel 25 sammanjämkas också kraven i fråga om tekniska standarder för tillsyn som avser artiklarna 8, 9 och 11 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar med artiklarna 5, 6 och 7 i taxonomiförordningen. Denna tekniska standard för tillsyn bereds som bäst. De europeiska tillsynsmyndigheterna ska överlämna förslagen till kommissionen den 1 januari 2021 och den 1 januari 2022 beroende på miljömålen. Beträffande dessa ändringar ska de tekniska standarderna för tillsyn börja tillämpas den 1 januari 2022 och den 1 januari 2023.

3 Nuläge och bedömning av nuläget

3.1 Förordningarnas tillämpningsområde inom ramen för den nationella lagstiftningen

3.1.1 Tillämpningsområde för förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar

I Finland innehåller följande lagar bestämmelser om i förordningen avsedda finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare samt om de upplysningar som de ska lämna: lagen om placeringsfonder (213/2019), lagen om investeringstjänster (747/2012), lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (162/2014), kreditinstitutslagen (610/2014), försäkringsbolagslagen (521/2008), lagen om försäkringsdistribution (234/2018), lagen om pensionsstiftelser (1774/1995), lagen om försäkringskassor (1164/1992) och lagen om försäkringsavtal (543/1994).

Också tillhandahållare av PEPP-produkter är finansmarknadsaktörer som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.1 f). Beredningen av nationella bestämmelser som kompletterar Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1238 om en paneuropeisk privat pensionsprodukt (PEPP-produkt) pågår som bäst.

3.1.1.1 Lagen om placeringsfonder

Enligt 1 kap. 1 § ska lagen tillämpas på fondbolags verksamhet och på marknadsföring av andelar i fondbolag till allmänheten. Fondbolag enligt lagen om placeringsfonder är finansmark-

nadsaktörer som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.1 j). Enligt 2 kap. 2 § 2 mom. får fondbolag också tillhandahålla kapitalförvaltning enligt 1 kap. 15 § 4 punkten i lagen om investeringstjänster. Fondbolag enligt lagen om placeringsfonder är också finansiella rådgivare enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar när de tillhandahåller investeringsrådgivning (artikel 2.11 f).

3.1.1.2 Lagen om investeringstjänster

Enligt 1 kap. 1 § ska lagen tillämpas på affärsverksamhet genom vilken investeringstjänster tillhandahålls eller investeringsverksamhet bedrivs. Värdepappersföretag enligt lagen om investeringstjänster som tillhandahåller kapitalförvaltningstjänster är finansmarknadsaktörer som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.1 b), och dessutom är värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning finansiella rådgivare enligt förordningen (artikel 2.11 d).

3.1.1.3 Kreditinstitutslagen

Kreditinstitut som tillhandahåller förvaltningstjänster är finansmarknadsaktörer som avses inom ramen för skyldigheten att lämna information (artikel 2.1 j). Dessutom är kreditinstitut som tillhandahåller investeringsrådgivning finansiella rådgivare enligt förordningen (artikel 2.11 d). I 1 kap. 2 § 6 mom. i kreditinstitutslagen sägs att det i 1 kap. 4 i lagen om investeringstjänster föreskrivs om tillämpning av lagen om investeringstjänster på kreditinstitut som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet.

3.1.1.4 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Enligt 1 kap. 1 § ska lagen tillämpas på juridiska personer vars normala verksamhet består i förvaltning av en eller flera alternativa investeringsfonder (AIF-fonder), erbjudande av andelar i AIF-fonder till professionella kunder och på förvaringsinstitutsverksamhet för AIF-fonder. I 13 kap. föreskrivs det om erbjudande av andelar i AIF-fonder även till icke-professionella kunder. Enligt 2 kap. 2 § får AIF-förvaltare också tillhandahålla kapitalförvaltning enligt 1 kap. 15 § 4 punkten i lagen om investeringstjänster. AIF-förvaltare enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder är finansmarknadsaktörer som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.1 leden e, g och h), och de är också finansiella rådgivare när de tillhandahåller investeringsrådgivning (artikel 2.11 e).

3.1.1.5 Försäkringsbolagslagen

Enligt 1 kap. 1 § 1 mom. ska lagen tillämpas på försäkringsaktiebolag och ömsesidiga försäkringsbolag som är registrerade enligt finsk lag (nedan *försäkringsbolag*). Försäkringsbolag är försäkringsföretag som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.2). Försäkringsbolag som tillhandahåller en försäkringsbaserad investeringsprodukt (Ibip) är finansmarknadsaktörer som avses i den förordningen (artikel 2.1 a). Försäkringsbolag kan också vara finansiella rådgivare som avses i förordningen (artikel 2.11 b).

3.1.1.6 Lagen om försäkringsdistribution

Enligt 1 § ska lagen tillämpas på inledande och bedrivande av försäkringsdistribution. Lagen är verksamhetsbaserad och utgångspunkten är att den är neutral i fråga om företagsform. I Finland tillämpas lagen dock rent konkret på liv- och skadeförsäkringsbolag, försäkringsföreningar, försäkringsförmedlare och försäkringsmäklare, vilka definieras i 5 § 1 mom. 1–3 punkten. Försäk-

ringsförmedlare, det vill säga ombud och försäkringsmäklare, är försäkringsförmedlare som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.20). Försäkringsförmedlare som tillhandahåller en försäkringsbaserad investeringsprodukt (Ibip) kan också vara finansiella rådgivare som avses i den förordningen (artikel 2.11 a).

3.1.1.7 Lagen om pensionsstiftelser

Med stöd av 1 § 1 mom. tillämpas lagen om pensionsstiftelser på bland annat förmånsbaserade tilläggspensionsstiftelser. Enligt 1 § 2 mom. ska lagen tillämpas bland annat på pensionsstiftelser som tillhandahåller sådana frivilliga tilläggsförmåner som avses i lagen om premiebaserade tilläggspensionsarrangemang vid pensionsstiftelser och pensionskassor (173/2009). Tilläggspensionsstiftelserna är tjänstepensionsinstitut som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.7). De är också finansmarknadsaktörer som avses i den förordningen (artikel 2.11 c).

3.1.1.8 Lagen om försäkringskassor

Enligt 1 § 1 mom. 5 punkten är en försäkringskassa en försäkringsanstalt som, utan att bedriva affärsmässig försäkringsverksamhet, inom sin verksamhetssektor beviljar frivilliga tilläggsförmåner som avses i lagen om premiebaserade tilläggspensionsarrangemang vid pensionsstiftelser och pensionskassor. Med stöd av 6 punkten tillämpas lagen på bland annat förmånsbaserade tilläggspensionskassor. Tilläggspensionskassorna är tjänstepensionsinstitut som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar (artikel 2.7). De är också finansmarknadsaktörer som avses i den förordningen (artikel 2.11 c).

3.1.1.9 Lagen om försäkringsavtal

Enligt 1 § 1 mom. ska lagen tillämpas på andra försäkringar än lagstadgade försäkringar. Rent konkret tillämpas lagen om försäkringsavtal på försäkringsbolagens skyldigheter att lämna information och på informationsskyldigheterna för de ombud som försäkringsbolagen ansvarar för.

3.1.2 Taxonomiförordningen

Också taxonomiförordningen innehåller bestämmelser om upplysningsskyldigheter för finansmarknadsaktörer visavi finansiella produkter som anses vara miljömässigt hållbara. Finansmarknadsaktörer enligt taxonomiförordningen är desamma som enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Fondbolag, värdepappersföretag, kreditinstitut samt förvaltare av alternativa investeringsfonder, försäkringsbolag, tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor samt tillhandahållare av PEPP-produkter är också skyldiga att iaktta taxonomiförordningen.

Dessutom ska företag av allmänt intresse (stora PIE-företag) som fastställs i 1 kap. 9 § i bokföringslagen enligt taxonomiförordningen upplysa om hur och i vilken utsträckning de använder kriterierna för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter för att avgöra hur miljömässigt hållbara deras investeringar är.

3.1.3 Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden

I den nationella lagstiftningen ingår inte någon lag som gäller referensvärden enligt referensvärdesförordningen. Bestämmelser om tillsyn över referensvärdesadministratörer finns dock i lagen om Finansinspektionen (878/2008).

3.2 Informationsskyldigheter

3.2.1 Lagstiftning

3.2.1.1 Lagen om placeringsfonder

Bestämmelser om fondbolags informationsskyldigheter finns i 15 kap. Informationsskyldigheterna enligt lagen om placeringsfonder gäller innehållet i och tillgången till fondprospekt, faktablad, regelbundna rapporter och övrigt marknadsföringsmaterial. Enligt lagens marknadsföringsprinciper får fondandelar i placeringsfonder inte marknadsföras med osann eller vilseledande information.

Ett fondbolag ska för varje placeringsfond som det förvaltar offentliggöra ett prospekt, till vilket ska fogas fondens stadgar. Fondprospektet ska innehålla väsentlig och tillräcklig information för bedömning av riskerna i fråga om bland annat målsättningarna för placeringsfondens investeringsverksamhet. Dessutom ska fondprospektet innehålla detaljerade uppgifter om fondbolagets ersättningspolicy.

Vidare ska ett fondbolag för varje placeringsfond som det förvaltar upprätta ett faktablad för investerare. Faktabladet är en kortfattad handling i vilken fondbolaget ska ta in vissa uppgifter som anges särskilt i lagen.

Bestämmelser om principer för ägarstyrningen av placeringsfonder finns i 9 kap. 8 §. Ett fondbolags styrelse ska godkänna målsättningen och sättet för utövande av den rösträtt på aktiebolags bolagsstämma som de i placeringsfondens tillgångar ingående aktierna medför. Målsättningen för ägarstyrningen ska uppges i fondprospektet. I placeringsfondens halvårsrapport och verksamhetsberättelse ska det redogöras för hur den rösträtt som tillkommer placeringsfonden har utövats under rapportperioden.

Bestämmelser om regelbundna rapporter om de placeringsfonder som ett fondbolag förvaltar finns i 15 kap. 6 och 7 §. Ett fondbolag ska på sin webbplats för varje placeringsfond som det förvaltar offentliggöra en halvårsrapport och en årsberättelse. Årsberättelsen ska innehålla bland annat uppgifter om det ersättningsbelopp som fondbolaget betalat ut till sin personal.

Enligt 27 kap. 2 § 2 mom. 8 punkten påförs påföljdsavgift vid överträdelse av eller försummelse att iaktta bestämmelserna om marknadsföring och information till investerare, om överträdelsen eller försummelsen upprepas. Det föreskrivs inte särskilt om påföljd vid överträdelse av bestämmelserna i 9 kap. 8 §.

3.2.1.2 Lagen om investeringstjänster

Bestämmelser om värdepappersföretags och kreditinstituts informationsskyldigheter finns i 10 kap. 5 §. Enligt paragrafen ska aktörerna i god tid innan tjänster erbjuds ge kunderna tillräcklig information om aktören och dess tjänster, finansiella instrument och föreslagna investeringsstrategier, handelsplatser för utförande och alla kostnader och tillhörande avgifter. Informationsskyldigheten gäller enligt bestämmelsen rådgivningens art, finansiella instrument och föreslagna placeringsstrategier samt olika kostnader och avgifter. Informationen ska tillhandahållas på ett sådant sätt att kunder har rimlig möjlighet att förstå arten av och den risk som är förknippad med den investeringstjänst och den specifika typ av finansiellt instrument som erbjuds och att de därigenom är välinformerade inför investeringsbesluten.

Bestämmelser om principerna för kapitalförvaltares ägarstyrning och om offentlighet för principerna finns i 6 b kap. 5 §. Av ägarstyrningsprinciperna ska framgå sambandet mellan ägarstyrningen och kapitalförvaltarens investeringsstrategi. Den aktör som är kapitalförvaltare ska på sin webbplats kostnadsfritt offentliggöra principerna och en årlig rapport om hur de har förverkligats. Aktören får avvika från denna skyldighet genom att motivera avvikelsen.

Enligt 15 kap. 2 § 6 mom. 8 punkten i lagen om investeringstjänster påförs påföljdsavgift för överträdelse av eller försummelse att iaktta bestämmelserna om informationsskyldighet och förfaranden i kundförhållanden. Det föreskrivs inte särskilt om påföljd vid överträdelse av bestämmelserna i 6 b kap. 5 §.

3.2.1.3 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Bestämmelser om AIF-fondernas skyldighet att informera investerare finns i IV avdelningen. Avdelningen innehåller också allmänna bestämmelser om marknadsföring. Enligt 12 kap. 3 § får det inte ges osann eller vilseledande information vid marknadsföring av andelar i AIF-fonder och vid uppfyllande av informationsskyldigheten enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder.

Närmare bestämmelser om skyldighet att informera investerare finns i 12 kap. 4 §. Enligt paragrafen ska en AIF-förvaltare hålla väsentlig och tillräcklig information om varje AIF-fond tillgänglig för investerarna innan de investerar i AIF-fonden.

Bestämmelser om marknadsföring till icke-professionella kunder finns i 13 kap. Enligt 13 kap. 4 § ska en AIF-förvaltare upprätta ett faktablad för varje AIF-fond som AIF-förvaltaren marknadsför till icke-professionella kunder. I paragrafen anges närmare vilken information som ska ingå i faktabladet.

Bestämmelser om principerna för AIF-förvaltares ägarstyrning i börsbolag finns i 7 kap. 6 a §. En AIF-förvaltare vars AIF-fonder investerar i börsbolag ska för dessa fonder utarbeta principer för ägarstyrningen. Av ägarstyrningsprinciperna ska framgå sambandet mellan ägarstyrningen och AIF-fondens investeringsstrategi. En AIF-förvaltare ska kostnadsfritt på sin webbplats offentliggöra principerna samt årligen offentliggöra en utredning om hur principerna genomförts. AIF-förvaltaren får avvika från denna skyldighet genom att motivera avvikelsen.

Enligt 22 kap. 2 § 1 mom. 8 punkten påförs påföljdsavgift vid överträdelse av eller försummelse att iaktta bestämmelserna om marknadsföring och information till investerare. Det föreskrivs inte särskilt om påföljd vid överträdelse av bestämmelserna i 7 kap. 6 a §.

3.2.1.4 Försäkringsbolagslagen

Allmänna placeringsrelaterade bestämmelser om aktsamhetsprincipen, diversifiering av tillgångar och finansförvaltning av fondförsäkringar finns i 6 kap. 20 a–20 c §. Vidare innehåller 20 e § bestämmelser om information som ingår i vissa livförsäkringsbolags investeringsstrategi och som ska offentliggöras på webben. Av investeringsstrategin och webbsidorna för ett försäkringsbolag som bedriver livförsäkring och investerar i aktier i bolag som är föremål för handel på en reglerad marknad ska framgå hur delfaktorerna när det gäller investeringar i form av eget kapital samordnas med ansvarsförbindelsernas profil och löptid samt hur delfaktorerna på medellång och lång sikt påverkar avkastningen på tillgångarna.

3.2.1.5 Lagen om försäkringsavtal

Bestämmelser om information som ska ges försäkringssökanden innan avtal ingås finns i 5 §. Enligt 1 mom. ska försäkringsgivaren ge försäkringssökanden information om sina försäkringsformer, om försäkringspremierna och försäkringsvillkoren samt annan information som behövs för valet av en försäkring som lämpar sig för det försäkringsbehov som sökanden fastställt ha. När informationen ges ska uppmärksamhet även fästas vid väsentliga begränsningar i försäkringsskyddet.

Bestämmelser om kompletterande information som ska ges om placeringsförsäkringen finns i 5 § 2 mom. När försäkringsgivaren bjuder ut en placeringsförsäkring ska försäkringsgivaren fästa uppmärksamhet vid sådana omständigheter som är väsentliga för valet av olika slags placeringsförsäkringar och investeringsobjekt som hänför sig till dem. Hänsyn ska tas till bland annat sökandens tidigare erfarenhet av och kunskaper om investeringar samt målet med investeringen. Uppgifter om avgifter som tas ut för placeringsförsäkringen och investeringsobjekt som hänför sig till den ska räknas samman. Försäkringssökanden ska kunna förstå kostnaderna för försäkringen liksom deras kumulativa verkan på försäkringens avkastning och kapitaltillväxt. Enligt momentet ska försäkringssökanden även varnas för de risker som är förknippade med försäkringen eller investeringsobjekt som hänför sig till den och ges information om riskhanteringen.

Enligt 5 § 3 mom. ska den information som avses ovan ges i begriplig form och så att hänsyn tas till försäkringens komplexitet och huruvida försäkringssökanden är konsument eller en person som i enlighet med 3 § 2 mom. kan jämföras med en konsument, eller någon annan person, samt kundens eller kundgruppens övriga egenskaper.

I 5 § 4 mom. sägs att bestämmelser om den förhandsinformation som ska ges till konsumenten vid distansförsäljning av försäkringar finns i 6 a kap. i konsumentskyddslagen (38/1978).

Bestämmelser om lämplighetsbedömning finns i 5 c § 2 och 3 mom. I 2 mom. sägs att om det har avtalats om tillhandahållande av en personlig rekommendation om placeringsförsäkringar, ska försäkringsgivaren rekommendera försäkringssökanden sådana försäkringar som är lämpliga för sökanden. Hänsyn ska tas till försäkringssökandens erfarenhet av och kunskaper om investeringsområdet för försäkringarna i fråga samt försäkringssökandens mål med investeringen och ekonomiska situation, inklusive risktolerans och förmåga att bära förluster. Även de rekommenderade tilläggstjänsterna ska vara lämpliga för försäkringssökanden. Enligt 3 mom. ska av rekommendationen åtminstone framgå hur den rekommenderade försäkringen motsvarar sökandens förväntningar, ekonomiska situation och mål med investeringen.

Bestämmelser om bedömning av lämpligheten finns även i Europeiska kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/2359 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/97 vad gäller informationskrav och uppföranderegler för distribution av försäkringsbaserade investeringsprodukter.

Närmare bestämmelser om sättet att lämna information finns i 5 a och 5 c § i lagen om försäkringsavtal och i statsrådets förordning om hur information om försäkring ska lämnas (293/2018).

3.2.1.6 Lagen om försäkringsdistribution

I 36 och 48 § föreskrivs det om försäkringsmäklares skyldighet att ge kunden information innan ett försäkringsavtal ingås. Innehållet i bestämmelserna motsvarar det som redogjorts ovan i fråga om 5 § i lagen om försäkringsavtal. Enligt 36 § 1 mom. i lagen om försäkringsdistribution

ska dock den information som försäkringsmäklaren ger vara opartisk, och enligt 4 mom. ska informationen bygga på en opartisk analys av tillräckligt många av de försäkringar som är tillgängliga på marknaden, om inte försäkringsmäklaren eller den sidoverksamma försäkringsmäklaren och kunden uttryckligen kommit överens om något annat.

I 37 och 50 § föreskrivs det om personliga rekommendationer. En försäkringsmäklare ska ge kunden en personlig rekommendation om val av en viss försäkring eller vissa försäkringar eller av en viss placeringsförsäkring eller vissa placeringsförsäkringar, om inte försäkringsmäklaren eller den sidoverksamma försäkringsmäklaren och kunden uttryckligen kommit överens om något annat. Innehållet i bestämmelserna i 50 § 1 och 2 mom. samt sätten att lämna uppgifter motsvarar vad som ovan redogjorts i fråga om 5 c § 2 och 3 mom. i lagen om försäkringsavtal.

3.2.1.7 Lagen om pensionsstiftelser

Enligt 47 a § ska en pensionsstiftelses styrelse göra upp en placeringsplan. Enligt 2 mom. ska en A-pensionsstiftelses eller en AB-pensionsstiftelses A-avdelnings placeringsplan innehålla riktlinjer för placeringspolitiken, vilka ska innehålla en redogörelse för metoderna för mätning av placeringsrisker och för riskkontroll och den strategi som A-pensionsstiftelsen och AB-pensionsstiftelsen i fråga om en A-avdelning följt vid fördelningen av sina placerade tillgångar med beaktande av pensionsåtagandenas art och varaktighet. Enligt 42 o § 1 mom. 2 punkten ska en utredning om principerna för pensionsstiftelsernas investeringspolicy dessutom täcka in åtminstone hur miljöfaktorer, sociala faktorer och företagsstyrningsfaktorer beaktas i investeringspolicyn. Enligt 2 mom. ska pensionsstiftelserna offentliggöra en utredning om principerna för investeringspolicyn.

Enligt lagen om pensionsstiftelser ska pensionsstiftelserna informera om omfattningen av de försäkrades rätt till pension, förutsättningarna och valmöjligheterna i anslutning till erhållandet av förmånerna samt inom skälig tid om ändringar av stadgarna. Vid pensionsavgång eller när andra förmåner ska betalas ut ska varje förmånstagare få information om de förmåner som de har rätt till (se 49 a § 1 och 3 mom.). Dessutom har de försäkrade rätt att få och begära att få information om riktlinjerna för pensionsanstaltens investeringspolicy och utförlig information om målnivån för pensionsförmånerna och förmånernas belopp när försäkringsförhållandet upphör (se 49 b § 1 och 2 mom.).

Bestämmelser om information som ska tillhandahållas försäkrade som omfattas av ett tilläggs-pensionsarrangemang finns i 49 g och 49 h §. Enligt 49 g § 1 mom. 3 punkten ska information ges om huruvida miljöfaktorer, klimatfaktorer, sociala faktorer och företagsstyrningsfaktorer beaktas i investeringsstrategin och i så fall på vilket sätt, och enligt 4 mom. ska information ges om var ytterligare information finns tillgänglig. I 2 mom. sägs att när de försäkrade står för investeringsrisken eller kan fatta investeringsbeslut, ska pensionsstiftelsen ge presumtiva försäkrade information om den historiska avkastningen från investeringar relaterade till tilläggs-pensionsarrangemanget under minst fem år eller för alla år som tilläggs-pensionsarrangemanget förvaltats, om denna period understiger fem år, samt information om strukturen på kostnader som bärs av försäkrade och förmånstagare.

3.2.1.8 Lagen om försäkringskassor

Enligt 83 f § ska styrelsen för en pensionskassa göra upp en placeringsplan. Innehållet i 83 f § 2 mom. samt 77 o § 1 mom. 2 punkten och 2 mom. motsvarar det som redogjorts ovan i fråga om 47 a och 42 o § i lagen om pensionsstiftelser.

I 84 a och 84 b § finns det sådana bestämmelser om information som till sitt innehåll motsvarar den information som angetts ovan i fråga om 49 a och 49 b i lagen om pensionsstiftelser.

Bestämmelser om information som ska tillhandahållas försäkrade som omfattas av ett tilläggs-pensionsarrangemang finns i 84 g och 84 h §. Innehållet i 84 g § 1 mom. 3 och 4 punkten och 2 mom. motsvarar det som redogjorts ovan i fråga om 49 g § i lagen om pensionsstiftelser.

3.2.1.9 Bokföringslagen

Bokföringslagen innehåller bestämmelser om så kallade företag av allmänt intresse, nedan *PIE-företag* (1 kap. 9 §) och om deras informationsskyldighet, som gäller en icke-finansiell rapport (3 a kap.). Enligt 9 § är företag av allmänt intresse i Finland finländska sammanslutningar som har emitterat aktier, skuldebrev eller andra värdepapper som är föremål för handel på en reglerad marknad enligt 2 kap. 5 § i värdepappersmarknadslagen (746/2012), kreditinstitut enligt 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen och försäkringsbolag enligt 1 kap. 1 § i försäkringsbolagslagen. Den bestämmelse i försäkringsbolagslagen som det hänvisas till har inte uteslutits i 1 § 3 mom. i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag (354/1997), vilket innebär att den bestämmelse som det hänvisas till täcker in även arbetspensionsförsäkringsbolag i Finland. Bestämmelsen baserar sig på Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG.

Enligt 3 a kap. ska ett PIE-företag vars genomsnittliga antal anställda under räkenskapsperioden överstiger 500 personer, tidigare definierat *stort PIE-företag*, också ta in en icke-finansiell rapport i sin verksamhetsberättelse. Ett stort PIE-företags rapport ska åtminstone innehålla information om hur företaget sköter frågor som gäller miljö, sociala förhållanden och personal, respekt för mänskliga rättigheter samt bekämpning av korruption och mutor. Information ska lämnas i den utsträckning som krävs för att konsekvenserna av den bokföringsskyldiges verksamhet ska kunna förstås. Rapporten ska också uppta en kort beskrivning av det stora PIE-företagets modell för affärsverksamheten, en beskrivning av de verksamhetsprinciper som det stora PIE-företaget har följt vid skötseln av sina icke-finansiella frågor, resultaten av verksamhetsprinciperna samt övriga preciserande uppgifter. Bestämmelserna i 3 a kap. baserar sig på Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/95/EU om ändring av direktiv 2013/34/EU vad gäller vissa stora företags och koncerners tillhandahållande av icke-finansiell information och upplysningar om mångfaldspolicy.

3.2.2 Bedömning av nuläget i fråga om informationsskyldigheter

3.2.2.1 Skyldigheter att lämna upplysningar enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen är direkt tillämplig lagstiftning, och därför behöver inte EU-lagstiftningens upplysningsskyldigheter skrivas in i någon nationell lag. De centrala nationella lagarna, det vill säga lagen om investerings-tjänster, lagen om placeringsfonder, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, försäkringsbolagslagen, lagen om försäkringsdistribution, lagen om pensionsstiftelser, lagen om försäkringskassor och bokföringslagen, innehåller i princip inte några bestämmelser om hållbarhetsrelaterade skyldigheter. Det finns dock behov av att granska bestämmelserna i dessa lagar. Den granskningen följer här nedanför. Eftersom förordningarna är direkt tillämplig lagstiftning och bestämmelser om skyldigheter att lämna upplysningar inte tas in i någon nationell lag, kan det med tanke på en tydlig lagstiftningshelhet vara motiverat att i lagarna ta in informativa

hänvisningar till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Dessutom bör frågor som rör tillsyn över informationsskyldighet bedömas särskilt. En sådan bedömning finns i avsnitt 3.4, som gäller myndigheternas befogenheter.

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra policyer för integreringen av hållbarhetsrisker i beslutsfattandet eller investeringsrådgivningen. Inte heller försäkringsbolagslagen innehåller några bestämmelser om offentliggörande av motsvarande skyldigheter när det gäller placering eller försäkringsrådgivning. Lagen om försäkringsdistribution innehåller inte några bestämmelser om skyldighet för försäkringsmäklare att på en webbplats offentliggöra policyer för hållbarhetsrisker i anknytning till försäkringsrådgivning. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte några explicita bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra policyer för integreringen av hållbarhetsrisker i beslutsfattande som gäller investeringar. (Jämför artikel 3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.)

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra due diligence-policyer med avseende på huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer i anknytning till investeringsbesluten eller investeringsrådgivningen, eller om skyldighet att förklara varför negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer inte beaktas. Försäkringsbolagslagen innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra information om de uppgifter som nämns ovan. Inte heller lagen om pensionsstiftelser eller lagen om försäkringskassor innehåller några explicita bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra due diligence-policyer med avseende på investeringsbeslutens huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer, eller om skyldighet att förklara varför negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer inte beaktas. (Jämför artikel 4.1–4.5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.) Lagen om försäkringsdistribution innehåller inte heller några bestämmelser om försäkringsmäklares skyldighet att på en webbplats offentliggöra information om hur de i sin försäkringsrådgivning beaktar huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer eller skyldighet att förklara varför de inte beaktas (jämför artikel 4.5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar).

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte i fråga om investeringsbeslut eller investeringsrådgivning några bestämmelser om skyldighet att innan avtal ingås ge en beskrivning av på vilket sätt hållbarhetsriskerna är integrerade eller en bedömning av hållbarhetsriskernas inverkan på avkastningen av investeringarna. Försäkringsbolagslagen innehåller inte heller några bestämmelser om motsvarande skyldigheter i fråga om investeringsbeslut eller försäkringsrådgivning. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte i fråga om investeringsbeslut några explicita bestämmelser om skyldighet att innan avtal ingås ge de försäkrade, förmånstagarna eller deras företrädare en beskrivning av på vilket sätt hållbarhetsriskerna är integrerade eller en bedömning av hållbarhetsriskernas inverkan på avkastningen av investeringarna. Lagen om försäkringsavtal innehåller inte explicit i fråga om försäkringsbolag eller ombud några bestämmelser om skyldighet att innan avtal ingås ge försäkringssökandena en beskrivning av på vilket sätt hållbarhetsriskerna är integrerade eller en bedömning av hållbarhetsriskernas inverkan på avkastningen av investeringarna. (Jämför artikel 6.1 och 6.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.) Lagen om försäkringsdistribution innehåller inte några explicita bestämmelser om försäkringsmäklares skyldighet att lämna försäkringssökandena de upplysningar som nämns ovan (jämför artikel 6.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar).

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser om att i upplysningar som lämnas innan avtal ingås eller i regelbundna rapporter inkludera redogörelser för hållbarhetsrisker, negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer eller hållbarhetsaspekter. Försäkringsbolagslagen och lagen om försäkringsavtal innehåller inte några bestämmelser om att upplysningarna ska presenteras specifikt för olika försäkringsslag. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte heller några bestämmelser om att upplysningarna ska presenteras specifikt för olika pensionsslag (jämför artikel 6.3, artiklarna 7–9 och artikel 11.1–11.3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar).

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att lämna upplysningar om investeringsbeslutens huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer, eller om skyldighet att förklara varför negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer inte beaktas. Inte heller försäkringsbolagslagen innehåller några bestämmelser om skyldighet att ge försäkringssökandena motsvarande upplysningar. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte några explicita bestämmelser om skyldighet att ge de försäkrade, förmånstagarna eller deras företrädare upplysningar om investeringsbeslutens huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer, eller om skyldighet att förklara varför negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer inte beaktas. Lagen om försäkringsavtal innehåller inte några bestämmelser om försäkringsbolagens skyldighet att lämna försäkringssökandena upplysningar om investeringsbeslutens huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer, eller om skyldighet att förklara varför negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer inte beaktas. (Jämför artikel 7 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.)

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att lämna upplysningar om drag som främjar miljörelaterade eller sociala egenskaper eller en kombination av dessa egenskaper, vilken metod som används vid beräkning av dem eller om deras referensvärden. Försäkringsbolagslagen och lagen om försäkringsavtal innehåller inte några bestämmelser om motsvarande skyldighet i fråga om informationen till försäkringssökande. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte några explicita bestämmelser om skyldighet att lämna de försäkrade, förmånstagarna eller deras företrädare upplysningar om drag som främjar miljörelaterade eller sociala egenskaper eller en kombination av dessa egenskaper, vilken metod som används vid beräkning av dem eller om deras referensvärden. (Jämför artikel 8.1 och 8.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.)

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, försäkringsbolagslagen, lagen om försäkringsavtal, lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att lämna upplysningar om att en försäkring har hållbar investering som mål eller en minskning av koldioxidutsläpp som mål, de metoder som används för beräkning av dem eller om deras referensvärden (jämför artikel 9.1–9.4 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar).

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och försäkringsbolagslagen innehåller inte några bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra en beskrivning av främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering, de metoder som används för att bedöma målen eller om deras referensvärden. Försäkringsbolagslagen innehåller inte heller några bestämmelser om att upplysningarna på webbsidorna ska presenteras specifikt för olika försäkringsslag. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte heller några explicita bestämmelser om skyldighet att på en webbplats offentliggöra en beskrivning av främjandet av

miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering, de metoder som används för att bedöma målen eller om deras referensvärden. Lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte heller några bestämmelser om att upplysningarna på webbsidorna ska presenteras specifikt för olika pensionsslag. (Jämför artikel 10.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar samt i fråga om innehållet i upplysningarna följande artiklar som avses där: artikel 8.1 och 8.2, artikel 9.1–9.4 och artikel 11.1.)

Lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, försäkringsbolagslagen, lagen om försäkringsavtal, lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor innehåller inte några bestämmelser om att i upplysningar som lämnas innan avtal ingås eller i regelbundna rapporter när det gäller taxonomiramverket inkludera information om transparens i fråga om miljömässigt hållbara investeringar, i fråga finansiella produkter som främjar miljörelaterade egenskaper eller i fråga om andra finansiella produkter (jämför artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen).

Stora PIE-företag enligt bokföringslagen ska enligt gällande lag lämna in en icke-finansiell rapport. Artikel 8 i taxonomiförordningen ålägger stora PIE-företag ytterligare åtaganden beträffande upplysningsskyldigheterna. Det är dock inte befogat att till bokföringslagen foga bestämmelser om skyldigheter enligt artikel 8, eftersom förordningen är direkt tillämplig rätt.

Eftersom det är fråga om förordningar som är direkt tillämplig lagstiftning behöver inte de nationella lagarna ändras beträffande upplysningsskyldigheterna, eftersom de lagar som behandlats ovan inte innehåller några motsvarande bestämmelser eller bestämmelser som tangerar ämnet. För att lagstiftningen ska bli tydlig kan det dock finnas behov av att i de nationella lagarna ta in hänvisande bestämmelser till förordningarna.

3.2.2.2 Medlemsstatsoptionen i artikel 17 förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar

Enligt artikel 17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska förordningen inte tillämpas på försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsrådgivning eller på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning, om de har färre än tre anställda. Om en medlemsstat så önskar får den besluta att tillämpa förordningen också på dessa aktörer. Det bedöms att den medlemsstatsoption som avses i artikel 17 inte behöver tas i bruk, till den del optionen gäller försäkringsförmedlare som tillhandahåller rådgivning med avseende på försäkringsbaserade investeringsprodukter och som har endast en eller två anställda. Det finns ett relativt stort antal aktörer av detta slag, och nyttan av en sådan ytterligare upplysningsskyldighet beräknas inte vara särskilt betydande i ett helhetsperspektiv. Det bedöms att det finns behov av att ta i bruk medlemsstatsoptionen när det gäller värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och som har färre än tre anställda. I Finland finns det bara några få värdepappersföretag med färre än tre anställda, och därför finns det behov av att dryfta möjligheten att aktivera medlemsstatsoptionen. För att optionen ska kunna tas i bruk måste lagen om investeringstjänster ändras.

3.3 Ersättning

3.3.1 Lagstiftning

3.3.1.1 Lagen om placeringsfonder

Ersättning

I 15 kap. föreskrivs det om ett fondbolags skyldighet att lämna detaljerade uppgifter om fondbolagets ersättningspolicy i fondbolagets fondprospekt och faktablad. Kapitlet innehåller också bestämmelser om att fondbolagets årsberättelse ska innehålla uppgifter om det sammanlagda ersättningsbeloppet till personalen, om hur ersättningarna har beräknats och om väsentliga ändringar av ersättningspolicyn.

Bestämmelser om allmänna krav på ersättningssystemet finns i 4 kap. 3 §. Ett fondbolag ska ha ett ersättningssystem som omfattar bolagets ersättningspolicy och ersättningspraxis. Systemet ska uppfylla de krav som ställs i lagen om placeringsfonder med beaktande av fondbolagets storlek och interna organisation samt affärsverksamhetens art, omfattning och komplexitet.

Ersättningssystemet ska vara förenligt med en god och effektiv riskhantering inom fondbolaget och det får inte uppmuntra till sådan risktagning som strider mot stadgarna eller riskprofilen för en placeringsfond som fondbolaget förvaltar. Ersättningssystemet ska vara förenligt med affärsstrategin, målen för investeringsverksamheten, värderingarna och intressena för fondbolaget och den placeringsfond som fondbolaget förvaltar samt för investeraren. I ersättningssystemet ska det dessutom ingå åtgärder för att undvika intressekonflikter.

Lagen om placeringsfonder innehåller inga bestämmelser om sanktion vid försummelse att iaktta bestämmelserna om allmänna krav på ersättningspolicyn (4 kap. 3 §), men av 15 kap. 3 § följer att uppgifter om ersättningspolicyn ska fogas till fondprospektet. Överträdelse av 15 kap. 3 § har sanktionerats med påföljdsavgift (27 kap. 2 § 2 mom. 8 punkten).

3.3.1.2 Lagen om investeringstjänster

Förvaltnings- och styrningssystem

Bestämmelser om förvaltnings- och styrningssystem finns i 6 b kap. Enligt kapitlets 1 § ska 7 kap. 1–3 och 5–7 § och 8 kap. i kreditinstitutslagen tillämpas på förvaltning och styrning av värdepappersföretag. På värdepappersföretag tillämpas därmed på samma sätt som på kreditinstitut vad som i 8 kap. i kreditinstitutslagen föreskrivs om ersättningar.

Bestämmelser om värdepappersföretagets styrelse och dess uppgifter finns i 6 b kap. 2 § i lagen om investeringstjänster. Värdepappersföretagets styrelse ska definiera de förvaltnings- och styrningssystem varmed det säkerställs att värdepappersföretaget sköts på ett effektivt och stabilt sätt som främjar kundernas intressen samt förtroendet för marknaden. Dessutom ska styrelsen övervaka verkställigheten av förvaltnings- och styrningssystemen.

Enligt 6 b kap. 2 § 2 mom. 3 punkten ska värdepappersföretagets styrelse definiera och godkänna de ersättningssystem som tillämpas på personer som tillhandahåller investeringstjänster så att systemet uppmuntrar till ansvarsfull affärsverksamhet, jämlikt bemötande av kunderna och undvikande av intressekonflikter i kundrelationer.

Styrelsen ska regelbundet bedöma om de strategiska målen för tillhandahållande av investeringstjänster och sidotjänster och för bedrivande av investeringsverksamhet är tillräckliga och hur de uppnåtts samt utvärdera förvaltnings- och styrningssystemens effektivitet.

Incitament

Enligt 10 kap. 6 § 8 mom. i lagen om investeringstjänster ska ett värdepappersföretag säkerställa att det inte ersätter sina anställda eller bedömer deras prestationer på ett sätt som står i strid med

företagets skyldighet att agera i kundernas bästa intresse. Värdepappersföretaget ska inte ha arrangemang som genom ersättningar, försäljningsmål eller andra sätt skulle kunna ge personalen incitament att rekommendera en icke-professionell kund andra än sådana finansiella instrument som lämpar sig bäst för kunden.

Enligt 7 kap. 7 § i kreditinstitutslagen ska värdepappersföretagen på sina webbsidor informera om hur de efterlever bland annat bestämmelserna om allmänna krav på förvaltnings- och styrningssystem. Enligt 8 kap. 15 § i kreditinstitutslagen gäller det dessutom att på webbsidorna informera om efterlevnaden av vad som i det kapitlet föreskrivs om ersättningar.

3.3.1.3 Kreditinstitutslagen

Ersättningar

Bestämmelser om ersättningar i kreditinstitut finns i 8 kap. Enligt 8 kap. 1 § 1 mom. ska kreditinstitutets och dess finansiella företagsgrupps storlek, juridiska och administrativa struktur, verksamhetens art, omfattning och komplexitet och varje ersättningstagares uppgifter och ansvar beaktas vid tillämpningen av bestämmelserna i kapitlet.

Bestämmelser om allmänna krav på ersättningssystem finns i 8 kap. 3 §. Kreditinstitutets ersättningssystem ska vara förenliga med institutets och dess finansiella företagsgrupps affärsstrategi, mål och värderingar samt motsvara institutets och dess finansiella företagsgrupps intressen på lång sikt. Systemen ska också vara förenliga med och främja en god och effektiv riskhantering inom institutet och dess finansiella företagsgrupp. Ersättningssystemen får inte utgöra incitament till risktagande som överskrider den risknivå som fastställts på basis av institutets och den finansiella företagsgruppens risktäckningskapacitet eller en i övrigt hållbar risknivå.

Bestämmelser om övervakning av ersättningssystem finns i 8 kap. 4 §, bestämmelser om en ersättningskommitté finns i dess 5 §, och bestämmelser om personer som arbetar inom kontrollfunktioner och om ersättning till dem finns i 6 §. I 7–9 § föreskrivs det om ersättningar och hur de bestäms.

Enligt 8 kap. 15 § ska kreditinstituten på sina webbsidor informera om hur de efterlever bestämmelserna i kapitlet.

3.3.1.4 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Ersättningssystem

Bestämmelser om ersättningssystem som ska tillämpas på AIF-förvaltare finns i 7 kap. 7 §. Av 1 kap. 3 § följer att paragrafen om ersättningssystem tillämpas endast på AIF-förvaltare med auktorisation, inte på registreringsskyldiga AIF-förvaltare. AIF-förvaltarens ersättningssystem ska vara förenliga med en sund och effektiv riskhantering.

Ersättningssystemet får inte uppmuntra till risktagande som strider mot riskprofilen eller stadgarna för AIF-förvaltaren eller förvaltrade AIF-fonder. En AIF-förvaltares ersättningssystem ska stämma överens med affärsstrategin, målen och värderingarna för förvaltaren, förvaltrade AIF-fonder eller dem som investerat i fonderna samt vara uppbyggt på ett sådant sätt att intressekonflikter kan undvikas.

AIF-förvaltare är inte skyldiga att offentliggöra sin ersättningspolicy.

3.3.1.5 Försäkringsbolagslagen

Bestämmelser om ett försäkringsbolags ersättningssystem finns i 6 kap. 17 §. Bestämmelser om de principer som ska iakttas i fråga om ersättningssystemet finns dessutom i artikel 275 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/35 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG om upptagande och utövande av försäkringsverksamhet (Solvens II).

3.3.1.6 Lagen om försäkringsdistribution

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/17 om försäkringsdistribution och lagen om försäkringsdistribution innehåller inte några bestämmelser om skyldighet för ombud eller försäkringsmäklare att utforma en separat ersättningspolicy eller skapa ett ersättningssystem.

3.3.1.7 Lagen om pensionsstiftelser

Bestämmelser om pensionsstiftelsernas skyldighet att utforma en löne- och arvodespolicy samt bestämmelser om innehållet i policyn finns i 42 g §.

3.3.1.8 Lagen om försäkringskassor

Bestämmelser om försäkringskassornas skyldighet att utforma en löne- och arvodespolicy samt bestämmelser om innehållet i policyn finns i 77 g §

3.3.2 Bedömning av nuläget i fråga om ersättning

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar är direkt tillämplig lagstiftning, och därför behöver dess skyldigheter med avseende på ersättningspolicy inte skrivas in i några nationella lagar. Bestämmelser om ersättningspolicyer ingår i flera olika lagar, och de regleringar med avseende på ersättningspolicyer som gäller för olika aktörer avviker från varandra.

Kreditinstitutslagen, lagen om investeringstjänster, lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder innehåller inte några bestämmelser om aktörernas skyldighet att i ersättningssystemet inkludera information om hur ersättningspolicyerna är förenliga med integreringen av hållbarhetsrisker eller om skyldighet att offentliggöra denna information på aktörernas webbplatser. Försäkringsbolagslagen och artikeln i kommissionens delegerade förordning om ersättningssystem innehåller inte några bestämmelser om försäkringsbolagens skyldighet att i sitt ersättningssystem inkludera information om hur ersättningspolicyerna är förenliga med integreringen av hållbarhetsrisker eller om skyldighet att offentliggöra denna information på försäkringsbolagens webbplatser. I 42 § i lagen om pensionsstiftelser och i 77 g § i lagen om försäkringskassor finns det inte några bestämmelser om pensionskassornas skyldighet att i sina löne- och arvodespolicyer inkludera information om hur dessa policyer är förenliga med integreringen av hållbarhetsrisker eller om skyldighet att offentliggöra denna information på pensionskassornas webbplatser. (Jämför artikel 5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.)

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar avses inte öka försäkringsförmedlarnas skyldigheter eller till denna del ändra direktivet om försäkringsdistribution där det finns bestämmelser om bland annat grundläggande förutsättningar för inledande och bedrivande av försäkringsagenters och försäkringsmäklares försäkringsverksamhet. Artikel 5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska iakttas, om exempelvis försäkringsbolag, kreditinstitut eller värdepappersföretag enligt en lagstadgad skyldighet ska utforma en ersättningspolicy eller

skapa ett ersättningssystem och är verksamma som agenter som tillhandahåller försäkringar. Om dock exempelvis en agent eller en försäkringsmäklare frivilligt, utan någon i lag föreskriven skyldighet, har utformat en i artikel 5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar avsedd ersättningspolicy eller skapat ett ersättningssystem, bör tolkningen vara att det är motiverat att iaktta förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, med beaktande av möjligheterna att nå långsiktiga avkastningsmål och främja klimatmålen.

De ovannämnda lagarna behöver inte kompletteras med bestämmelser om förordningens skyldigheter i fråga om ersättningspolicier, eftersom förordningen är direkt tillämplig lagstiftning.

3.4 Myndigheternas befogenheter samt påföljder

3.4.1 Lagen om Finansinspektionen

Lagen om Finansinspektionen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens uppgifter, förvaltning och tillsynsbefogenheter. Enligt lagen ska Finansinspektionen utöva tillsyn över finansmarknadsaktörernas verksamhet enligt vad som föreskrivs i den lagen och i någon annan lag. Lagen innehåller bestämmelser om Finansinspektionens tillsynsbefogenheter och administrativa påföljder, som är ordningsavgift, offentlig varning och påföljdsavgift. Vidare innehåller lagen bestämmelser om tillsyn över utländska tillsynsobjekt och deras filialer i Finland och samarbete med utländska tillsynsmyndigheter samt om Finansinspektionen som behörig myndighet enligt olika EU-rättsakter.

Bestämmelser om Finansinspektionens tillsynsbefogenheter finns till övervägande del i 3 kap. Kapitlet innehåller bestämmelser om Finansinspektionens rätt att få uppgifter samt rätt att granska (18–20, 20 a, 20 b, 21–25, 25 a och 25 b §) samt om befogenheter som i olika situationer gäller auktoriserade tillsynsobjekt och därmed jämförbara tillsynsobjekt (26–28, 28 a, 28 b, 29–32, 32 a, 32 b, 32 c, 33, 33 a, 34, 35, 35 a, 36, 37, 37 a, 37 b, 37 c, 37 d och 37 e §). Exempelvis enligt 33 §, som gäller Finansinspektionens verkställighetsförbud och rättelseuppmaning, kan Finansinspektionen förbjuda verkställigheten av tillsynsobjekts och andra finansmarknadsaktörers beslut och planerade åtgärder, om beslutet eller åtgärden strider mot bestämmelser som tillämpas på finansmarknaden eller mot bestämmelser som utfärdats med stöd av de bestämmelserna, mot tillståndsvillkor eller mot föreskrifter som gäller tillsynsobjekt eller andra finansmarknadsaktörers verksamhet. Finansinspektionen kan ålägga aktören att vidta åtgärder för att återkalla åtgärden eller att vidta rättelseåtgärder. Enligt 33 a § gäller att om ett tillsynsobjekt eller en annan finansmarknadsaktör försummar att i sin verksamhet följa bestämmelserna om finansmarknaden eller föreskrifter som har utfärdats med stöd av dem, ett verkställighetsförbud eller en rättelseuppmaning som har utfärdats med stöd av 33 § i lagen om Finansinspektionen eller något annat förordnande eller förbud som har utfärdats med stöd av lagen om Finansinspektionen, villkoren i verksamhetstillståndet eller stadgarna om verksamheten, kan Finansinspektionen vid vite ålägga tillsynsobjektet eller finansmarknadsaktören att fullgöra sin skyldighet, om försummelsen inte är obetydlig. Dessutom kan Finansinspektionen vid vite ålägga den som avses i 18, 19, 21, 23 och 24 § i lagen om Finansinspektionen att fullgöra sin skyldighet enligt de paragraferna, om försummelsen inte är obetydlig. Paragraferna innehåller bestämmelser om Finansinspektionens rätt att få uppgifter av olika aktörer och i särskilda fall.

Bestämmelser om administrativa påföljder finns i 4 kap. och bestämmelser om de olika administrativa påföljderna finns i kapitlets 38–40 §. Bestämmelser om påföljdernas omfattning och påförande av påföljder finns i 41, 41 a–41 c, 42, 42 a, 43 och 43 a §. Bestämmelser om information till de europeiska tillsynsmyndigheterna om påföljder och andra beslut finns i 44 a §.

I 38 § nämns de lagbestämmelser i fråga om vilka gäller att den som försummar att iaktta dem eller bryter mot dem åläggs att betala ordningsavgift. Ordningsavgift påförs exempelvis den som uppsåtligen eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot skyldigheten att lämna Finansinspektionen uppgifter enligt 18 § 2 eller 3 mom. eller annan information som enligt bestämmelser eller föreskrifter regelbundet ska ges in till Finansinspektionen för att den ska kunna fullgöra sina lagstadgade uppgifter, eller försummar eller bryter mot de bestämmelser som nämns i 15 kap. 1 § i lagen om investeringstjänster, 22 kap. 1 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder eller 27 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder.

För juridiska personer är ordningsavgiften minst 5 000 och högst 100 000 euro och för fysiska personer är den minst 500 och högst 10 000 euro. Ordningsavgiftens belopp baseras på en samlad bedömning. Beloppet ska bestämmas med beaktande av förfarandets art, omfattning och varaktighet. Om gärningen eller försummelsen är särskilt klandervärd kan det i stället för ordningsavgift påföras en påföljdsavgift. Ordningsavgift kan påföras under förutsättning att ärendet betraktat som en helhet inte ger anledning till strängare åtgärder.

Offentlig varning enligt 39 § kan meddelas tillsynsobjekt och andra finansmarknadsaktörer, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet handlar i strid med andra bestämmelser om finansmarknaden än de som gäller ordningsavgift eller påföljdsavgift eller i strid med föreskrifter som utfärdats med stöd av bestämmelserna. Ett tillsynsobjekt ska också meddelas offentlig varning i en situation där tillsynsobjektet uppsåtligen eller av oaktsamhet handlar i strid med villkoren i sitt verksamhetstillstånd eller i strid med de stadgar som gäller verksamheten. En offentlig varning kan inte meddelas om ärendet bedömt som en helhet föranleder strängare åtgärder.

Enligt 40 § ska påföljdsavgift påföras den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot de bestämmelser som nämns i paragrafen. I paragrafen hänvisas det till de bestämmelser i sektoralagarna där gärningar och försummelser som omfattas av paragrafens tillämpningsområde nämns. Påföljdsavgift kan, utöver eller i stället för en påföljdsavgift som påförs en juridisk person, påföras en sådan person i den juridiska personens ledning vars förpliktelser har åsidosatts genom en gärning eller försummelse som avses i paragrafen. En förutsättning för att personen i fråga ska påföras påföljdsavgift är att denne på ett betydande sätt har bidragit till gärningen eller försummelsen.

Påföljdsavgiftens belopp ska baseras på en samlad bedömning. Vid bedömningen av beloppet ska hänsyn tas till förfarandets art, omfattning och varaktighet samt gärningsmannens ekonomiska ställning. Vid bedömningen ska dessutom beaktas den vinning som erhållits och den skada som orsakats genom förfarandet, om vinningen eller skadan kan bestämmas, gärningsmannens samarbete med Finansinspektionen för att utreda ärendet, gärningsmannens tidigare överträdelse och försummelser i fråga om bestämmelserna om finansmarknaden samt förfarandets eventuella konsekvenser för det finansiella systemets stabilitet.

En juridisk person får påföras en påföljdsavgift som utgör högst 10 procent av den juridiska personens omsättning under året före gärningen eller försummelsen, dock högst 10 miljoner euro (41 § 3 mom. i lagen om Finansinspektionen). En fysisk person får påföras en påföljdsavgift som utgör högst 10 procent av dennes inkomster enligt den senast verkställda beskattningen, dock högst 100 000 euro. Om inkomsterna inte tillförlitligt kan utredas utifrån beskattningssuppgifterna eller om de väsentligen har förändrats sedan den senast verkställda beskattningen, kan de uppskattas utifrån annan tillgänglig utredning (41 § 4 mom. i lagen om Finansinspektionen). I 7 mom. definieras begreppet omsättning som används i paragrafen. I 41 a § finns det bestämmelser om påföljdsavgifternas belopp i vissa fall.

3.4.2 Bedömning av nuläget i fråga om myndigheternas befogenheter samt påföljderna

3.4.2.1 Tillsynsbefogenheter

Enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, taxonomiförordningen och ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden ska medlemsstaterna föreskriva om behöriga myndigheter. Därför bör lagen om Finansinspektionen granskas med tanke på eventuella ändringsbehov.

Artikel 14 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar innehåller bestämmelser om behöriga myndigheter. Enligt artikeln ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna övervakar finansmarknadsaktörers och finansiella rådgivares efterlevnad av kraven i förordningen. De behöriga myndigheterna ska ha alla tillsyns- och utredningsbefogenheter som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter enligt förordningen. För ordnandet av tillsyn över efterlevnaden av förordningen bör lagen om Finansinspektionen kompletteras när det gäller bestämmelserna om behöriga myndigheter.

Bestämmelser om behöriga myndigheter finns också i artikel 21 i taxonomiförordningen. Enligt artikeln ska medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheter om vilka det föreskrivs också i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar följer efterlevnaden av kraven i artiklarna 5, 6 och 7 i taxonomiförordningen. Också ordnandet av tillsynen över efterlevnaden av taxonomiförordningen förutsätter att lagen om Finansinspektionen kompletteras när det gäller bestämmelserna om behöriga myndigheter.

Enligt artikel 14.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och artikel 21.2 i taxonomiförordningen ska de behöriga myndigheterna samarbeta och förse varandra, utan onödigt dröjsmål, med den information som är relevant för fullgörandet av deras uppgifter enligt förordningen. Vad som i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och i taxonomiförordningen föreskrivs om de behöriga myndigheternas samarbetsförpliktelse förutsätter inte några nationella ändringar av lagstiftningen, eftersom 50 § i lagen om Finansinspektionen innehåller en bestämmelse om allmän samarbetsförpliktelse i förhållande till andra EES-tillsynsmyndigheter.

Lagen om Finansinspektionen behöver inte ändras när det gäller den behöriga myndighet som avses i ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden. Gällande 50 k § innehåller redan en bestämmelse om att Finansinspektionen är den behöriga myndighet som avses i referensvärdesförordningen.

Dessutom är bestämmelserna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, taxonomiförordningen och ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden i lagen om Finansinspektionen avsedda bestämmelser om finansmarknaden, vilket innebär att Finansinspektionen vid behov kan tillämpa vad som i 3 kap. i lagen om Finansinspektionen föreskrivs om befogenheter som gäller rätt att få uppgifter, om tillsynsbefogenheter samt om andra befogenheter, såsom verkställighetsförbud och rättelseuppmaning enligt 33 § och vite enligt 33 a § som förstärkta tillsynsmetoder.

3.4.2.2 Påföljder

I enlighet med taxonomiförordningen och ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden ska medlemsstaterna fastställa regler om åtgärder och sanktioner vid överträdelse av lagstiftningen. Eftersom påföljdsregleringen ska vara proportionerlig och samstämmig, bör den

nationella påföljdsregleringen uppdateras också med tanke på skyldigheterna att lämna upplysningar enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Enligt artikel 22 i taxonomiförordningen ska medlemsstaterna fastställa regler om åtgärder och sanktioner vid överträdelser av artiklarna 5, 6 och 7. Åtgärderna och sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Förordningen uppställer inga förpliktelser i fråga om minimi- eller maximisanktioner. Artiklarna 5, 6 och 7 i taxonomiförordningen kompletterar de bestämmelser om skyldigheter att tillhandahålla information som finns i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Vid valet av nationella påföljdsslag ska EU-rättens rättsprinciper följas. En sådan princip är likvärdighetsprincipen, enligt vilken medlemsstaterna ska se till att en påföljd vid överträdelse av EU-rätten i fråga om grunderna och förfarandena fastställs på liknande sätt som vid en likadan och i fråga om allvarlighetsgraden jämförbar överträdelse av nationell rätt.

För att det ska bli möjligt att verkställa effektiva, proportionella och avskräckande åtgärder och sanktioner med anledning av överträdelse av artiklarna 5, 6 och 7 i taxonomiförordningen gäller det att komplettera lagen om Finansinspektionen i fråga om administrativa påföljder.

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar innehåller inte några direkta bestämmelser om påföljder vid överträdelse av förordningen. För att det nationella påföljdssystemet ska vara enhetligt förutsätts det dock att det beträffande påföljder vid försummelse att iaktta bestämmelserna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar föreskrivs på liknande sätt som det i gällande lagstiftning föreskrivs om överträdelse av bestämmelserna om motsvarande skyldigheter. Enligt lagen om placeringsfonder, lagen om investeringstjänster, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och lagen om försäkringsdistribution är överträdelser av bestämmelserna om informationsskyldighet för närvarande förenade med påföljdsavgifter. Enligt exempelvis 27 kap. 2 § 2 mom. 8 punkten i lagen om placeringsfonder påförs påföljdsavgift vid överträdelse av eller försummelse att iaktta bestämmelserna om marknadsföring och information till investerare, om överträdelser eller försummelsen upprepas. Enligt 15 kap. 2 § 6 mom. 8 punkten i lagen om investeringstjänster påförs påföljdsavgift för överträdelse av eller försummelse att iaktta bestämmelserna om informationsskyldighet och förfaranden i kundförhållanden. Också enligt 22 kap. 2 § 1 mom. 8 punkten i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder påförs påföljdsavgift vid överträdelse av eller försummelse att iaktta bestämmelserna om marknadsföring och information till investerare. Även om överträdelser av bestämmelserna om informationsskyldighet enligt lagen om placeringsfonder, lagen om investeringstjänster, lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och lagen om försäkringsdistribution enligt gällande lag medför påföljdsavgift, gäller det vid övervägande av ett nytt påföljdssystem att också bedöma möjligheten att påföra en ordningsavgift vid försummelse att iaktta bestämmelserna om lämnande av hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Det nuvarande nationella påföljdssystemet som helhet och dess interna regleringssystematik utgör en viktig utgångspunkt för bedömningen när det gäller avvägningen av påföljdernas proportionalitet. Principen om proportionalitet förutsätter å andra sidan att påföljderna står i proportion till gärningarnas och försummelseernas skadlighet och klandervärdhet. Vid övervägande av att införa administrativa påföljder gäller det således alltid att bedöma om de mål som eftersträvas med tillsynsverksamheten kan nås med lindrigare metoder eller med andra administrativa påföljder. Det ska finnas ett motiverat regleringsbehov relaterat till effektiv och fungerande tillsyn, vilket uttryckligen talar för att den aktuella sanktionen införs för att ett bakomliggande samhälleligt mål ska nås. Påföljdsskalorna ska också stå i ett logiskt förhållande till varandra.

Administrativa sanktioner kan anses lämpa sig framför allt för situationer där det beträffande klandervärdhet är fråga om förhållandevis ringa eller andra dylika överträdelser av och försummelser att iaktta den sektorsspecifika lagstiftningen och där det är enkelt att bevisa att bestämmelserna om i lag föreskrivna förpliktelser har överträtts.

De förpliktelser som anges i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen kan inte anses vara av en sådan allvarlighetsgrad att det är skäl att kriminalisera förfaranden som strider mot dem. Med beaktande av den ovannämnda likvärdighetsprincipen som bygger på EU-rätten, liksom även med beaktande av det gällande nationella påföljdssystemets systematik, kan den mest motiverade och adekvata nationella lösningen anses vara att det föreskrivs om administrativa påföljder som påföljder vid överträdelse av de förpliktelser som föreskrivits med stöd av förordningarna. Den nationella påföljdsbedömningen omfattar de artiklar i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar där finansmarknadsaktörerna eller de finansiella rådgivarna åläggs förpliktelser (artiklarna 3–13).

Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden förutsätter att medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ska ge de behöriga myndigheterna befogenhet att påföra lämpliga administrativa sanktioner och vidta andra administrativa åtgärder också vid överträdelser av artiklarna 19a–19c som fogats till förordningen. Ändringsförordningen förutsätter att 40 § 2 mom. 6 punkten i lagen om Finansinspektionen ändras.

3.4.2.3 Påföljder från Finansinspektionen

Administrativa påföljder som Finansinspektionen påför är enligt lagen om Finansinspektionen ordningsavgift, offentlig varning och påföljdsavgift. Dessutom kan Finansinspektionen begära att polisen undersöker saken. År 2019 lämnade Finansinspektionen in två sådana begäranden till polisen och meddelade en offentlig varning och påförde fem påföljdsavgifter men inte en enda ordningsavgift. Motsvarande siffror för 2018 var fem begäranden om att polisen undersöker saken, tre offentliga varningar och tre påföljdsavgifter. Inte heller 2018 påförde Finansinspektionen någon ordningsavgift. De överträdelser som medförde administrativa påföljder gällde till övervägande del att kunden var bekant, missbruk av insiderinformation, dröjsmål med flaggningsanmälan, försummelse att iaktta bestämmelserna om rapportering av transaktioner och överträdelse av bestämmelserna om informationsskyldighet.

Utöver de administrativa påföljder som beskrivs ovan behandlade Finansinspektionen under 2019 sammanlagt 151 tillsynsfall med anknytning till i första hand missbruk av insiderinformation och handel på värdepappersmarknaden. Femton tillsynsfall gällde informationsskyldighet. År 2018 behandlade Finansinspektionen 108 tillsynsfall, av vilka 13 gällde informationsskyldighet.

4 Förslagen och deras konsekvenser

4.1 De viktigaste förslagen

Förordningar är rättsakter som ska tillämpas direkt i Finland. Därför förutsätter de förpliktelser i fråga om innehållet som ingår i förordningarna, såsom informationsskyldigheterna, inte några genomförandeåtgärder. Eftersom det inte föreskrivs om de aktuella informationsskyldigheterna nationellt, finns det ett behov att för tydlighetens och begriplighetens skull till några lagar som reglerar finanssektorn foga informativa hänvisningar enligt vilka bestämmelser om att lämna hållbarhetsrelaterad information finns i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

I förordningarna finns bestämmelser om de behöriga myndigheternas befogenheter enligt vilka medlemsstaterna är skyldiga att lagstifta om dessa. Genom taxonomiförordningen och ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden åläggs medlemsstaterna att lagstifta om åtgärder och påföljder som ska tillämpas vid överträdelser. Med tanke på konsekvensen i det nationella tillsyns- och påföljdssystemet samt likvärdighetsprincipen behöver det också föreskrivas om påföljdsregleringen i fråga om informationsskyldigheterna enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Av de skäl som angetts ovan finns det behov att ändra lagen om Finansinspektionen.

På grund av det undantag som medlemsstatsoptionen enligt artikel 17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar möjliggör bör lagen om investeringstjänster också kompletteras med en bestämmelse om att undantaget i artikeln rörande värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och har färre än tre anställda inte i Finland ska tillämpas på värdepappersföretag.

4.1.1 Lagen om Finansinspektionen

4.1.1.1 Finansinspektionens tillsynsbefogenheter

I förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och i taxonomiförordningen föreskrivs det att medlemsstaterna ska utse en behörig myndighet som ska övervaka att förordningarna efterlevs. Därför föreslås att det till 6 kap. i lagen om Finansinspektionen fogas en ny paragraf enligt vilken Finansinspektionen ska vara behörig myndighet enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

Till 6 kap. i lagen om Finansinspektionen fogas enligt förslaget en ny 50 t §, i vars 1 mom. det föreskrivs att Finansinspektionen är den behöriga myndighet som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. I artikel 14 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar föreskrivs det att medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med sektorsspecifik lagstiftning, övervakar finansmarknadsaktörers och finansiella rådgivares efterlevnad av kraven i förordningen. De behöriga myndigheterna ska ha alla tillsyns- och utredningsbefogenheter som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter enligt förordningen.

I den nya 50 § 2 mom. ska det föreskrivas att Finansinspektionen fungerar är den behöriga myndighet som avses i taxonomiförordningen. Enligt artikel 21 i taxonomiförordningen ska de behöriga myndigheter som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar övervaka att finansmarknadsaktörerna efterlever kraven i artiklarna 5, 6 och 7 i taxonomiförordningen.

4.1.1.2 Finansinspektionens påföljdsbefogenheter

EU-förordningarnas förenlighet med det nationella påföljdssystemet

Enligt taxonomiförordningen och ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden ska medlemsstaterna lagstifta om åtgärder och påföljder som ska tillämpas vid överträdelser. Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar innehåller inga sanktionsbestämmelser för överträdelse eller försummelse av bestämmelser i förordningen, varför det föreslås att sådan reglering införs med tanke på konsekvensen i det nationella påföljdssystemet och finansmark-

nadens pålitlighet. Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar stöder sig på och kompletterar i många avseenden gällande EU:s lagstiftning för finansmarknaden⁴. Den som försummat informationsskyldigheterna i den har oftast påförts påföljdsavgifter.

Överträdelse av upplysningsskyldigheter för finansmarknadsaktörer omfattas av administrativa påföljder, varför det i detta fall inte finns skäl att föreslå straffrättsliga påföljder. Administrativa påföljder för finansmarknadsaktörer åläggs av Finansinspektionen, och den rättsliga ramen för administrativa påföljder har fastställts i lagen om Finansinspektionen. Finansinspektionen kan ingripa i överträdelser med ordningsavgifter, offentliga varningar eller påföljdsavgifter enligt den nationella ramen eller EU-ramen eller vid behov använda sanktioner som anges i 3 kap. i lagen om Finansinspektionen, såsom vite. Utan uttryckliga bestämmelser kan Finansinspektionen inte påföra andra administrativa påföljder för överträdelse än en offentlig varning. På ett allmänt plan har det för finansmarknadsaktörers överträdelse av informationsskyldigheter i den nationella ramen föreskrivits påföljdsavgifter. För en del mindre allvarliga överträdelser har en ordningsavgift ansetts vara tillräcklig. Eftersom det är fråga om EU-lagstiftning, kan man utöver påföljdsavgifter inom den nationella ramen även överväga möjligheten att tillämpa den tyngsta påföljdsavgiften enligt EU-ramen.

Den nationella påföljdsregleringen bygger inte enbart på verkställighet av EU-lagstiftning, utan genom påföljdsregleringen säkerställs en fungerande marknad och Finansinspektionens möjligheter att ingripa vid överträdelser även mera generellt. Därför finns det i flera sektorslagar för finansmarknaden nationella bestämmelser om påföljdsavgifter. Sådana bestämmelser om påföljdsavgifter ingår bland annat i 15 kap. 2 § 1 mom. i värdepappersmarknadslagen och 15 kap. 2 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster. Av bestämmelserna i fråga grundar sig en del på sådan EU-reglering som inte innehåller något uttryckligt krav på sanktionsavgifter, medan en del är rent nationella. Som exempel på det senare fallet kan nämnas 15 kap. 2 § 1 mom. i värdepappersmarknadslagen som avser överträdelse av bestämmelserna om förbud mot att lämna osann eller vilseledande information och om opartiskt tillhandahållande av tillräcklig information i 1 kap. 3 och 4 § i samma lag. De nationella påföljderna i fråga är likväl mera moderata än påföljder som grundar sig direkt på EU-lagstiftning.

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar innehåller ingen direkt skyldighet för medlemsstaterna att föreskriva påföljder. För att den nationella påföljdsramen ska förbli konsekvent och för att eventuella oklarheter ska kunna undvikas bör det likväl lagstiftas om påföljder. Om

⁴ 1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010, 2) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), 3) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 av den 14 december 2016 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut, 4) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 345/2013 av den 17 april 2013 om europeiska riskkapitalfonder, 5) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 346/2013 av den 17 april 2013 om europeiska fonder för socialt företagande, 6) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag), 7) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU, 8) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/97 av den 20 januari 2016 om försäkringsdistribution (omarbetning), 9) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/760 av den 29 april 2015 om europeiska långsiktiga investeringsfonder och 10) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1238 av den 20 juni 2019 om en paneuropeisk privat pensionsprodukt (PEPP-produkt).

inga sanktioner skulle påföras för en överträdelse av de informationsskyldigheter som anges i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, skulle Finansinspektionen endast kunna meddela en offentlig varning för överträdelsen men inte påföra administrativa sanktionsavgifter. Finansinspektionen skulle således inte nödvändigtvis kunna ingripa effektivt vid eventuella överträdelser. Detta skulle kunna uppfattas så att överträdelse av de informationsskyldigheter som gäller hållbarheten inte ses som lika allvarligt som överträdelse av andra informationsskyldigheter, såsom de informationsskyldigheter enligt EU-lagstiftning som informationsskyldigheterna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar bygger på.

Men eftersom informationsskyldigheterna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och även i taxonomiförordningen innebär att väsentlig information om finansiella produkter ges kunden och allmänheten, bör sådana överträdelser jämföras med överträdelse av tidigare föreskrivna informationsskyldigheter. Därför bör påläggandet av påföljder vid överträdelser av informationsskyldigheter som anges i förordningarna jämföras med påläggandet av påföljder vid överträdelse av informationsskyldigheter som redan gäller. Den som försummar informationsskyldigheter påförs antingen en ordningsavgift eller en påföljdsavgift. Denna lösning ger Finansinspektionen en möjlighet att ingripa vid överträdelse av informationsskyldigheterna i förordningarna med trovärdiga medel.

I taxonomiförordningen ingår ett krav om att för överträdelser av artiklarna 5–7 fastställa regler om åtgärder och sanktioner som ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. I allmänhet har en offentlig varning i sådana fall inte ansetts vara tillräcklig, utan det har ansetts motiverat att föreskriva särskilt om påföljds- och ordningsavgifter. Artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen kompletterar delvis artiklarna om informationsskyldighet i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, särskilt artiklarna 6, 8, 9 och 11. Därför måste dessa två förordningar betraktas som en helhet i fråga om informationsskyldigheterna.

Om påföljdsavgifter påförs för överträdelse av artiklarna i taxonomiförordningen, skulle det vara inkonsekvent att inte påföra sanktioner för överträdelse av artiklarna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. I fråga om exempelvis finansiella produkter som avses i artiklarna 8 och 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar skulle överträdelse av informationsskyldigheterna leda till påföljdsavgifter bara i fråga om ett slags information, nämligen information som avses i taxonomiförordningen, medan överträdelse av skyldigheten att lämna andra uppgifter skulle leda till en offentlig varning. En ännu större inkonsekvens skulle följa av att handlingar som bör innehålla bland annat de uppgifter som avses i artiklarna 8 och 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar redan nu i många fall medför påföljdsavgifter enligt den nationella lagstiftningen om kraven inte uppfylls. En sådan inkonsekvens skulle orsaka oklarheter bland annat i fråga om tolkningen, om påföljderna för överträdelser som gäller uppgifter i handlingar vore olika.

Storleken på de påföljdsavgifter för överträdelser som gäller handlingar vilka innehåller uppgifter som ska lämnas kunden innan avtal ingås är olika för olika aktörer, och det bör noteras att det i fråga om en del aktörer enligt den nuvarande ramen har använts ordningsavgifter för överträdelse av informationsskyldigheter. För exempelvis fondbolagens, värdepappersföretagens och försäkringsanstaltens del är påföljderna i fråga sådana högre påföljdsavgifter som hör till den så kallade EU-ramen eftersom handlingarna i fråga har definierats exakt i EU-direktiven. Motsvarande påföljdssystem för pensionsstiftelser och pensionskassor stöder sig i fråga om informationsskyldigheterna i hög grad på ordningsavgifter. Eftersom aktörerna ska behandlas lika vid överträdelse av samma skyldighet blir det klarast om samma administrativa påföljd föreskrivs för överträdelser av informationsskyldigheter som görs av finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare som definieras i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Enligt 41 § lagen om Finansinspektionen ska Finansinspektionen när den fastställer påföljdsavgiftens belopp utgå från en samlad bedömning och ta hänsyn till bland annat förfarandets art, omfattning och varaktighet samt gärningsmannens ekonomiska ställning. Dessutom ska Finansinspektionen enligt 41 b § i lagen om Finansinspektionen bestämma en gemensam påföljdsavgift vid överträdelse av två eller flera bestämmelser som för vilka en ordningsavgift eller påföljdsavgifter påförs. Enligt 42 § i lagen om Finansinspektionen kan Finansinspektionen vid mindre överträdelser ändra en påföljdsavgift till en offentlig varning. De bestämmelser som nämnts ovan anses göra det möjligt för Finansinspektionen att utföra prövning enligt behov och ingripa effektivt vid överträdelser, när en heterogen grupp av finansmarknadsaktörer påförs en administrativ påföljd på samma nivå, det vill säga i detta fall en påföljdsavgift enligt den nationella ramen.

Dessutom innehåller förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ytterligare informationsskyldigheter som gäller finansiella produkter som tillhandahålls som hållbara eller som har karakteristiska drag som är förknippade med hållbarhet. I fråga om sådana finansiella produkter måste investeraren kunna lita på att hållbarhetsegenskaperna hos den finansiella produkt som erbjuds är riktiga så att så kallad gröntvätt inte kan ske. Att tillhandahålla finansiella produkter är inte obligatoriskt, utan valet att tillhandahålla en sådan produkt är alltid tjänsteleverantörens.

Marknaden för hållbar och ansvarsfull finansiering växer. Investerarnas intresse för hållbarhetsaspekter av fonder och finansiella produkter har vuxit märkbart under de senaste åren. Därför ska det säkerställas att investerarna ges tillförlitlig information om finansiella produkters hållbarhet och att den information som ges är korrekt. Dessutom ska risken för så kallad gröntvätt minskas. Betydande missbruk och givande av vilseledande information kan i värsta fall leda till att den hållbara finansmarknaden försvagas genom att förtroendet för marknaden går förlorat. Därför behöver Finansinspektionen trovärdiga instrument för att ingripa när de hållbarhetsrelaterade informationsskyldigheterna inte iakttas.

Av de orsaker som lagts fram ovan ska det i 4 kap. i lagen om Finansinspektionen enligt förslaget göras ändringar såväl i 38 § om ordningsavgifter som i 40 § om påföljdsavgifter. Underlåtelse att iakttä av artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen och artiklarna 3–13 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska enligt förslaget bestraffas med administrativa påföljder. Dessutom görs i 40 § 2 mom. de ändringar som behövs på grund av ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden.

Ordningsavgift

Till 38 § 1 mom. i lagen om finansinspektionen fogas enligt förslaget en ny punkt där det föreskrivs att den som försummar eller bryter mot skyldigheterna enligt artikel 3, 5.1 eller 12 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en ordningsavgift.

Det föreslås att den som bryter mot artikel 3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en ordningsavgift. Artikel 3 gäller transparens i fråga om policyer för hållbarhetsrisker. I artikeln åläggs finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare att på sina webbplatser offentliggöra information avseende sina policyer för integreringen av hållbarhetsrisker i finansmarknadsaktörernas investeringsbeslutsprocess och i de finansiella rådgivarnas investerings- eller försäkringsrådgivning. Med tanke på investerarnas beslutsfattande och tillgång till information är det viktigt att policyerna för hållbarhetsrisker kan jämföras tillförlitligt på marknaden. Det finns anledning att påföra sanktioner för brott mot eller försummelse av informationsskyldigheten för att säkerställa att bestämmelsen iakttas.

Det är fråga om en informationsskyldighet som värdepappersföretag, kreditinstitut, placeringsfonder och AIF-förvaltare, försäkringsbolag samt tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor ska uppfylla. Redan tidigare har Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/828 om ändring av direktiv 2007/36/EG vad gäller uppmuntrande av aktieägars långsiktiga engagemang lett till att den nationella lagen kompletterats med en skyldighet för värdepappersföretag, kreditinstitut, fondbolag, förvaltare av alternativa investeringsfonder, försäkringsbolag som bedriver livförsäkring samt tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor att informera om principerna för ägarstyrningen när de fungerar som kapitalförvaltare. Lagstiftaren ansåg i tiden att en överträdelse av denna skyldighet är så obetydlig att det går att ingripa tillräckligt effektivt genom en offentlig varning som ges av Finansinspektionen⁵. Informationskyldigheten enligt artikel 3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar kan delvis anses jämförbar med offentliggörandet av principerna för ägarstyrningen. Likväl är ägarstyrningen bara ett av de instrument som aktörerna har för att beakta hållbarhetsrisker. Den skyldighet som anges i artikel 3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar är således mera omfattande till sin betydelse och med hänsyn till helheten. Dessutom har intresset för finansmarknadsaktörernas ansvarstagande ökat betydligt under de senaste två åren. Sålunda kan en överträdelse av informationsskyldigheten enligt artikel 3 inte betraktas som så obetydlig att en offentlig varning är tillräcklig. Eftersom informationsskyldigheten enligt artikel 3 gäller offentliggörande av policyer och artikeln inte ger detaljerade anvisningar om deras innehåll, anses en ordningsavgift lämpligare än en påföljdsavgift.

Enligt förslaget ska det för överträdelse av artikel 5.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar föreskrivas en ordningsavgift. Avsikten med den nationella sanktionen är att säkerställa att finansmarknadsaktörerna och de finansiella rådgivarna uppfyller sin informationskyldighet enligt artikel 5.1 genom att på sin webbplats offentliggöra information om hur ersättningspolicyerna är förenliga med integreringen av hållbarhetsrisker. Bestämmelsen avser att säkerställa att de slutliga investerarna ges den väsentliga informationen. För brott mot eller försummelse av artikel 5.2 i förordningen föreslås ingen sanktion, eftersom bestämmelsen anger vilken information som ska inkluderas i ersättningspolicyer som uppfyller sektorsspecifik lagstiftning.

Eftersom det är fråga om värdepappersföretag, kreditinstitut, förvaltare av alternativa investeringsfonder, fondbolag, försäkringsbolag, försäkringsombud, försäkringsmäklare, tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor, kan det i och för sig föreslås att det ska föreskrivas en påföljdsavgift. Gällande lagstiftning är emellertid inte enhetlig när det gäller dessa aktörers ersättningspolicyer eller publiceringen av dem. Fondbolagen ska i sitt fondprospekt eller på sin webbplats offentliggöra information om sin ersättningspolicy (15 kap. 3 § i lagen om placeringsfonder). Värdepappersföretag och kreditinstitut ska informera om hur de efterlever bestämmelserna om ersättningar (8 kap. 15 § i kreditinstitutslagen). Förvaltare av alternativa investeringsfonder har inte en sådan informationsskyldighet. Försäkringsbolag ska ha ett ersättningsystem, men uppgifter om det behöver inte offentliggöras (6 kap. 17 § i försäkringsbolagslagen). Tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor är skyldiga att upprätthålla en löne- och arvodespolicy, men under vissa förutsättningar behöver bara betydelsefulla uppgifter offentliggöras (42 g § i lagen om pensionsstiftelser och 77 g § i lagen om försäkringskassor). Försäkringsförmedlare är inte skyldiga att skapa ett ersättningssystem, eftersom det inte föreskrivs om saken i lagen om försäkringsdistribution. Eftersom det är fråga om ny lagstiftning som ska vara konsekvent och rättvis för aktörerna, anses en ordningsavgift vara ett skäligare alternativ än en påföljdsavgift.

⁵ http://www.eduskunta.fi//SV/vaski/HallituksenEsitys/Documents/RP_305+2018.pdf, s.107

Även den som bryter mot eller försummar att iaktta artikel 12 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska enligt förslaget påföras en ordningsavgift. Enligt artikel 12.1 ska en finansmarknadsaktör säkerställa att information avseende dess policyer för hållbarhet enligt artikel 3, information om transparens i fråga om ersättningspolicyer enligt artikel 5 och information om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering enligt artikel 10 hållas uppdaterad på aktörens webbplats. När informationen ändras ska det därtill offentliggöra en tydlig förklaring av ändringen på samma webbplats. Enligt artikel 12.2 ska finansiell rådgivare på motsvarande sätt säkerställa att de uppgifter som ska offentliggöras enligt artiklarna 3 och 5 hållas uppdaterade och offentliggöra förklaringar av ändringar.

Ovan har det föreslagits att det föreskrivs ordningsavgifter för överträdelse av artiklarna 3 och 5. Senare i propositionen föreslås påföljdsavgifter för överträdelse av artikel 10. I artiklarna 3 och 5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar föreskrivs det bara om offentliggörande av de den information som avses där medan det i artikel 10 föreskrivs också om att informationen ska hållas uppdaterad. Offentliggörandet av uppgifter enligt artikel 10 gäller eventuellt offentliggörande av information om flera finansiella produkter, varför det har funnits ett behov att i denna artikel föreskriva också om att hålla informationen uppdaterad. I artikel 12 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar föreskrivs det att informationen i fråga som offentliggörs ska vara uppdaterad och att en förklaring ska offentliggöras vid betydande ändringar i informationen. Underlåtenhet att offentliggöra en sådan förklaring om ändringar kan anses vara en lindrigare förseelse än överträdelse av skyldigheten att offentliggöra och uppdatera information om en finansiell produkt på en webbplats, och den kan anses likvärdig med en överträdelse av artikel 3 eller 5. Om Finansinspektionen anser sig kunna göra tolkningen att en aktör har överträtt såväl någon av artiklarna 3, 5 och 10 som artikel 12, ska myndigheten vid fastställandet av påföljder använda sin prövningsrätt. Dessutom ska Finansinspektionen vid en sådan överträdelse fastställa en gemensam påföljdsavgift.

För överträdelse av artikel 12 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar är det befogat att föreskriva en ordningsavgift, eftersom det är viktigt med tanke på investerarnas tillgång till information att finansmarknadsaktörerna och de finansiella rådgivarna inte på sina webbplatser tillhandahåller inaktuell information som kan vilseleda den slutliga investeraren gällande hållbarhetsaspekter. Likväl är det fråga om uppdatering av tidigare offentliggjord information och eventuellt offentliggörande av en förklaring rörande ändringar. Att bryta mot eller försumma artikel 12 kan i princip under vissa förutsättningar jämföras med vilseledande marknadsföring. För sådan föreskrivs enligt gällande lag en påföljdsavgift (27 kap. 2 § 2 mom. 8 punkten i lagen om placeringsfonder, 15 kap. 2 § 6 mom. 8 punkten i lagen om investerings tjänster, 22 kap. 2 § 1 mom. 8 punkten i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder). Om information som offentliggjorts på aktörens webbplats får stå kvar trots att den inte längre är aktuell och det leder till att den slutliga investeraren får en vilseledande bild av finansmarknadsaktören, den finansiella rådgivaren eller den finansiella produkten, är det fråga om vilseledande marknadsföring. All information som inte är uppdaterad kan likväl inte anses vara vilseledande marknadsföring, och sanktionen för den som bryter mot eller försummar artikel 12 bör därför inte vara lika tung som en påföljdsavgift. Därför anses en ordningsavgift vara en ändamålsenlig sanktion för den som bryter mot eller försummar artikel 12.

Påföljdsavgift

Ändringsförordningen om koldioxidsnäla referensvärden. I propositionen föreslås en ändring i 40 § 2 mom. 6 punkten i lagen om Finansinspektionen, enligt vilken den som bryter mot angivna artiklar i referensvärdesförordningen ska påföras en påföljdsavgift. Genom ändringen föreskrivs

en påföljdsavgift för den som bryter mot eller försummar artiklarna 19a–19c i ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden. Förslaget grundar sig på en ändring av artikel 42 i referensvärdesförordningen enligt vilken medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt ska ge de behöriga myndigheterna befogenhet att i tillämpliga fall påföra lämpliga administrativa sanktioner och vidta andra administrativa åtgärder vid överträdelse av artikel 19a, 19b eller 19c, som lagts till genom ändringsförordningen.

Artikel 19a gäller tillhandahållande av och bidrag till EU-referensvärden för klimatomställning och EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet. Artikel 19b gäller krav för EU-referensvärden för klimatomställning. Artikel 19c gäller uteslutande med avseende på EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet.

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Till 40 § 2 mom. i lagen om Finansinspektionen ska det enligt förslaget fogas en ny punkt enligt vilken den som bryter mot eller försummar sina skyldigheter enligt någon av artiklarna 4.1–4.5, 6, 7, 8.1, 8.2, 9.1–9.4, 10.1, 11.1, 11.2 och 13.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. Dessutom föreslås det att 40 § i lagen om Finansinspektionen kompletteras med ett nytt 6 mom. enligt vilket även närmare bestämmelser som utfärdas med stöd av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen är sådana bestämmelser enligt 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen som omfattas av påföljdsavgifter.

Det föreslås att den som bryter mot artikel 4.1–4.5 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. Artikel 4 gäller transparens i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling på enhetsnivå. Dessutom kan artikel 3 på samma sätt som artikel 4 delvis anses påminna om den informationsskyldighet som gäller principerna för kapitalförvaltares ägarstyrning. Liksom är fallet med artikel 3 anses även skyldigheten enligt artikel 4 om transparens i fråga om hur negativa konsekvenser för hållbarheten beaktas omfatta mera än att principerna för ägarstyrningen offentliggörs. Artikel 4.2 c innehåller mycket riktigt en hänvisning till principerna för ägarstyrningen, och artikeln ålägger finansmarknadsaktören att i den information som ska offentliggöras enligt artikeln inkludera en sammanfattning av sina av policyer för aktieägarengagemang om gällande lagstiftning medför en skyldighet att offentliggöra informationen i fråga. I motsats till artikel 3 och principerna för ägarstyrningen inbegriper informationsskyldigheten i artikel 4 krav på innehållet. Därför anses en påföljdsavgift lämpligare än en ordningsavgift. Det är befogat att införa påföljder också för den som bryter mot eller försummar artikel 4, eftersom den slutliga investeraren lätt bör kunna kontrollera på finansmarknadsaktörens eller den finansiella rådgivarens webbplats om de beaktar skadliga effekter på hållbarhetsfaktorerna i sina investeringsbeslut eller inte.

Dessutom kommer artiklarna 4 och 7 i förordningen med tiden att bilda en helhet ur enhetens synvinkel. Därför bör påföljdens nivå för de två artiklarna vara lika. Det finns även ett behov att jämföra de negativa konsekvenser för hållbar utveckling som behandlas i artiklarna 4 och 7 med de hållbarhetsrisker som avses i artikel 6. Ur kundens synvinkel kan information om negativa konsekvenser för hållbar utveckling vara lika nödvändig information inför ett investeringsbeslut som information om produktens hållbarhetsrisker.

Tidigare har det föreslagits att motsvarande skyldigheter inkluderas i regelbundna rapporter, varför användningen av webbplatsen som kanal för offentliggörande är ny. Dock offentliggörs också de regelbundna rapporterna oftast på aktörens webbplats. I dag är webbplatserna en viktig kanal där kunden kan hitta information, varför informationen på webbplatserna bör vara aktuell och korrekt. Därför har man i fråga om artikel 4 beslutat att granska vikten av dess innehåll och beröringspunkterna med artikel 7. Den som bryter mot eller försummar artikel 4.1–4.5 ska enligt förslaget påföras en påföljdsavgift.

I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 6 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. I artikel 6 i förordningen anges på vilket sätt finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare ska integrera information om hållbarhetsrisker i upplysningar som lämnas innan avtal ingås samt de dokument i vilka olika aktörer ska integrera informationen. Den information som ges innan avtal ingås ska innefatta det sätt på vilket hållbarhetsriskerna har beaktats i investeringsbeslutet samt de effekter på avkastningen av de finansiella produkterna som hållbarhetsriskerna sannolikt orsakar enligt konsekvensbedömningen. När finansmarknadsaktörer eller finansiell rådgivare anser att hållbarhetsrisker inte är relevanta ska den information som ges innan avtal ingås inbegripa en tydlig och koncis redovisning av skälen till detta. Det handlar om information som är väsentlig med hänsyn till investerarens beslut, varför det anses motiverat att påföra den som bryter mot eller försummar artikeln en påföljd.

Enligt artikel 6.3 ska informationen ges i det fondprospekt som avses i 15 kap. 3 § i lagen om placeringsfonder, i samband med den informationsskyldighet som anges i 10 kap. 5 § i lagen om investeringstjänster och 12 kap. 4 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, i fråga om försäkringsbolag och försäkringsförmedlare i samband med de informationsskyldigheter som anges i 36, 48 och 51 § i lagen om försäkringsdistribution och i 5, 5 c och 7 § i lagen om försäkringsavtal samt i fråga om tilläggs pensionsstiftelser i samband med de informations-skyldigheter som anges i 49 g § i lagen om pensionsstiftelser och i fråga om tilläggs pensionskassor i samband med de informationsskyldigheter som anges i 84 g § i lagen om försäkringskassor. För underlåtelse att uppfylla kravet att offentliggöra fondprospekt i lagen om placeringsfonder (15 kap. 3 §) tas en påföljdsavgift ut (27 kap. 2 § 4 mom. i lagen om placeringsfonder). För underlåtelse att iaktta informationsskyldigheten i 10 kap. 5 § i lagen om investeringstjänster tas en påföljdsavgift ut (15 kap. 2 § 6 mom. 8 punkten i lagen om investeringstjänster). För underlåtelse att iaktta informationsskyldigheten i 12 kap. 4 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder tas en påföljdsavgift ut (22 kap. 2 § 1 mom. 8 punkten i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder). För underlåtelse att iaktta de aktuella informationsskyldigheterna i lagen om försäkringsdistribution och lagen om försäkringsavtal tas en påföljdsavgift ut (71 § 1 mom. 1 punkten i lagen om försäkringsdistribution) För överträdelse av de bestämmelser i lagen om pensionsstiftelser och lagen om försäkringskassor som nämns ovan föreskrivs offentlig varning (39 § i lagen om Finansinspektionen) eller ordningsavgift (69 f § i lagen om pensionsstiftelser, 101 f § i lagen om försäkringskassor, 38 § i lagen om Finansinspektionen). För överträdelse eller försummelse av artikel 6 är det motiverat att ta ut en påföljdsavgift, eftersom de sätt på vilka den information som avses i artikel 6 ska ges redan omfattas av gällande lagstiftning, och det för de flesta fall av försummelse av dessa sätt att ge information föreskrivs en påföljdsavgift. En annan lösning skulle kunna leda till oklarheter när olika aktörer skulle påföras olika administrativa påföljder vid överträdelse av samma skyldighet enligt förordningen. När Finansinspektionen bestämmer en administrativ påföljd ska den tillämpa en helhetsbedömning, vilket ger flexibilitet visavi olika aktörer även om den administrativa påföljden är den samma enligt lagstiftningen. Det dokument som avses i artikel 6.3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska inbegripa den information som anges i artiklarna 6–9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen.

Den som bryter mot eller försummar artikel 7 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska enligt förslaget påföras en påföljdsavgift. Det är fråga om en skyldighet att för finansiella produkter ge information om de huvudsakliga negativa konsekvenserna för hållbarhetsfaktorer eller om att finansmarknadsaktören inte beaktar de negativa konsekvenserna av investeringsbeslut för hållbarhetsfaktorer och om skälen till detta. Denna information är väsentlig för att den slutliga investeraren ska kunna fatta investeringsbeslut som grundar sig på tillförlitlig information.

I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 8.1, 8.2 eller 9.1–9.4 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. Artikel 8 gäller främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper i den information som lämnas innan avtal ingås och artikel 9 transparens i fråga om hållbar investering i upplysningar som lämnas innan avtal ingås. Det är motiverat att påföra sanktioner för brott mot eller försummelse av bestämmelserna i artiklarna 8 och 9 för att säkerställa att investerarna får adekvat information. För brott mot eller försummelse av artikel 8 eller 9 föreskrivs enligt förslaget en påföljdsavgift. I fråga om en produkt enligt artikel 8 eller 9 kan finansmarknadsaktören anses ha en accentuerad skyldighet att upplysa om miljörelaterade och sociala egenskaper. När en finansmarknadsaktör släpper ut en finansiell produkt av det slag som avses i artikel 8 eller 9 på marknaden har aktören fattat ett medvetet beslut rörande produktens miljörelaterade och sociala egenskaper och hur de ska lyftas fram vid marknadsföringen av produkten. I fråga om en sådan finansiell produkt har kunden ett särskilt behov av information om hållbarhetsrelaterade faktorer. Tillhandahållaren av produkten ska känna till produktens miljörelaterade och sociala egenskaper och upplysa kunden om dessa. Annars föreligger risk för så kallad gröntvätt eller för att kunden avsiktligt vilseleds.

I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 10.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. Artikel 10 gäller transparens på webbplatser i fråga om miljörelaterade eller sociala egenskaper samt främjandet av hållbar investering. I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 11.1 eller 11.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. Artikel 11 gäller transparens i regelbundna rapporter i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering.

Det är motiverat att påföra sanktioner även för brott mot eller försummelse av bestämmelserna i artiklarna 10 och 11 för att säkerställa att investerarna får adekvat information. I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 10.1, 11.1 eller 11.2 ska påföras en påföljdsavgift. I artikel 10 anges en skyldighet för aktörer att lämna information på sin webbplats, varför det i princip skulle vara möjligt att föreskriva en ordningsavgift för brott mot eller försummelse av artikeln på samma sätt som i fråga om artikel 3. Emellertid kan artikel 10 anses ingå i den helhet som utgörs av artiklarna 8–11 för vilken jämförbara påföljder bör tillämpas. Dessutom gäller artikel 10 offentliggörande av uppgifter om olika finansiella produkter enligt artikel 8 eller 9. Så som ovan har konstaterats i fråga om produkter enligt artikel 8 eller 9 kan finansmarknadsaktören anses ha en accentuerad skyldighet att informera om produktens hållbarhetsrelaterade egenskaper.

I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 13.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska påföras en påföljdsavgift. Enligt artikeln ska finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare säkerställa att deras marknadsföringsmaterial inte motsäger den information som lämnas i enlighet med förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, likväl utan att det påverkar tillämpningen av striktare sektorsspecifik lagstiftning. Det är motiverat att påföra sanktioner för brott mot eller försummelse av artikel 13 eftersom de slutliga investerarna måste kunna lita på att det marknadsföringsmaterial som finansmarknadsaktörerna tillhandahåller dem inte står i konflikt med den information som ska ges enligt förordningen. Bestämmelsen avses säkerställa att marknadsföringen inte ger en grönare bild av aktören eller den produkt som denna tillhandahåller än den i verkligheten är.

I propositionen föreslås att den som bryter mot eller försummar artikel 13.1 ska påföras en påföljdsavgift. Att bryta mot eller försumma att iaktta artikeln är jämförbart med vilseledande marknadsföring. Enligt gällande lagstiftning är sanktionen för vilseledande marknadsföring en påföljdsavgift (27 kap. 2 § 2 mom. 8 punkten i lagen om placeringsfonder, 15 kap. 2 § 6 mom.

8 punkten i lagen om investeringstjänster, 22 kap. 2 § 1 mom. 8 punkten i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och 71 § 1 mom. 1 punkten i lagen om försäkringsdistribution). För att påföljdsregleringen gällande de informationsskyldigheter som anges i förordningen ska vara konsekvent i förhållande till gällande påföljdsreglering bör den som bryter mot eller försummar artikel 13 påföras en påföljdsavgift.

Taxonomiförordningen. Till 40 § 2 mom. i lagen om Finansinspektionen ska det enligt förslaget fogas en ny punkt enligt vilken den som bryter mot eller försummar sina skyldigheter enligt artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen ska påföras en påföljdsavgift. Förslaget grundar sig på artikel 22 i taxonomiförordningen enligt vilken medlemsstaterna ska fastställa regler om åtgärder och sanktioner vid överträdelser av artiklarna 5–7. Dessa åtgärder och sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Dessutom föreslås det att 40 § i lagen om Finansinspektionen kompletteras med ett nytt 6 mom. enligt vilket även närmare bestämmelser som utfärdas med stöd av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen är sådana bestämmelser enligt 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen som omfattas av påföljdsavgifter.

Artikel 5 gäller transparens i fråga om miljömässigt hållbara investeringar i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter. Genom artikeln kompletteras den informationsskyldighet rörande finansiella produkter som anges i artikel 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Artikel 6 i taxonomiförordningen gäller transparens i fråga om finansiella produkter som främjar miljörelaterade egenskaper i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter. Genom artikeln kompletteras den informationsskyldighet rörande finansiella produkter som anges i artikel 8 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Enligt artikel 6 i taxonomiförordningen ska den finansmarknadsaktör som tillhandahåller en finansiell produkt lämna den information som krävs enligt artikel 5, om produkten främjar miljörelaterade egenskaper. I annat fall ska aktören enligt artikel 6 upplysa om att taxonomins kriterier eller principen *orsaka inte betydande skada* inte tillämpas på produkten.

Artikel 7 i taxonomiförordningen gäller transparens i fråga om andra finansiella produkter än de som avses i artiklarna 5 och 6 i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter. I upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter ska det informeras om att taxonomins kriterier inte tillämpas på den finansiella produkten.

I propositionen föreslås det att det för överträdelse av artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen ska tas ut en påföljdsavgift. Påföljdsreglering som hänför sig till artikel 5 ska vara samstämd med artikel 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar eftersom artikel 5 i taxonomiförordningen kompletterar artikel 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. På motsvarande sätt ska påföljdsreglering som hänför sig till artikel 6 i taxonomiförordningen vara samstämd med artikel 8 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Den påföljdsreglering som hänför sig till artikel 7 i förordningen ska i sin tur vara samstämd med den påföljdsreglering som hänför sig till artiklarna 5 och 6. Därför föreslås det att den som bryter mot eller försummar artiklarna 5–7 i taxonomiförordningen ska påföras en påföljdsavgift.

4.1.2 Lagen om placeringsfonder

Eftersom förordningar är lagstiftning som ska tillämpas direkt ska det enligt förslaget till 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder fogas ett nytt moment som innehåller en informativ hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt det

nya momentet föreskrivs det om att lämna hållbarhetsrelaterad information i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

4.1.3 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

Eftersom förordningar är lagstiftning som ska tillämpas direkt ska det enligt förslaget till 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder fogas ett nytt moment som innehåller en informativ hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt det nya momentet föreskrivs det om att lämna hållbarhetsrelaterad information i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

4.1.4 Lagen om investeringstjänster

I 10 kap. i lagen om investeringstjänster föreslås en ny 5 a § där 1 mom. ska innehålla en informativ hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt den nya paragrafens 2 mom. ska förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar tillämpas också på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och har färre än tre anställda. Förslaget grundar sig på artikel 17.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar, där medlemsstaterna ges rätt att besluta att tillämpa förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar på sådana försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsrådgivning med avseende på försäkringsbaserade investeringsprodukter eller värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och som har färre än tre anställda. Artikel 17.1 innehåller huvudregeln enligt vilken förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar inte ska tillämpas på dessa försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsrådgivning eller värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning. I Finland är det motiverat att använda den medlemsstatsoption som artikel 17.2 ger för att undvika att lagstiftningen om värdepappersföretag kringgås. Värdepappersföretag med färre än tre anställda kan i något skede av sin verksamhet behöva fler anställda för att utveckla verksamheten och trygga riskhanteringen. Vetskapen om att det blir nödvändigt att iakttä förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar när antalet anställda ökas kan likväl locka företagen att fortsätta ha färre än tre anställda.

4.1.5 Bokföringslagen

Eftersom förordningar är lagstiftning som tillämpas direkt ska det enligt förslaget till 3 a kap. 2 § i bokföringslagen fogas ett nytt 7 mom. som innehåller en informativ hänvisning till artikel 8 i taxonomiförordningen. Den förpliktar stora företag av allmänt intresse. Enligt det nya momentet ska den rapport som ett stort företag av allmänt intresse lämnar innehålla den information som krävs enligt artikel 8 i taxonomiförordningen.

4.1.6 Lagen om försäkringsdistribution

Eftersom förordningar är lagstiftning som tillämpas direkt ska det enligt förslaget till lagen om försäkringsdistribution fogas en ny 54 a § som innehåller en informativ hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt den nya paragrafen föreskrivs det om att lämna hållbarhetsrelaterad information i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

4.1.7 Lagen om pensionsstiftelser

Eftersom förordningar är lagstiftning som tillämpas direkt ska det enligt förslaget till lagen om pensionsstiftelser fogas en ny 49 i § som innehåller en informativ hänvisning till förordningen

om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt den nya paragrafen föreskrivs det om att lämna hållbarhetsrelaterad information i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

4.1.8 Lagen om försäkringskassor

Eftersom förordningar är lagstiftning som tillämpas direkt ska det enligt förslaget till lagen om försäkringskassor fogas en ny 84 i § som innehåller en informativ hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt den nya paragrafen föreskrivs det om att lämna hållbarhetsrelaterad information i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.

4.2 De huvudsakliga konsekvenserna

4.2.1 Bakgrund

Förordningarna om hållbar finansiering är lagstiftning som ska tillämpas direkt, varför den nationella lagen inte behöver ändras i betydande grad. I detta kapitel redogörs först för EU-förordningarnas konsekvenser och därefter för konsekvenserna av de ändringar som görs i nationell lag. Det är nödvändigt att beskriva konsekvenserna av EU-förordningarna för att det ska gå att få ett grepp om konsekvenserna av ändringarna i nationell lag som en del av helheten.

4.2.2 EU-förordningarnas konsekvenser

4.2.2.1 Kommissionens konsekvensbedömning

Målen med förordningarna om hållbar finansiering är ambitiösa med sikte på en hållbarare finansmarknad som stöder åtgärderna för att begränsa klimatförändringarna. Konsekvenserna av förordningarna beror i hög grad på i vilken utsträckning företagen börjar använda taxonomin och de som administrerar referensvärden offentliggöra referensvärden för koldioxidsnåla investeringar. Informationsskyldigheterna enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar kommer i väsentlig grad att öka investerarnas och allmänhetens kunskap om investeringsprodukters hållbarhetsaspekter.

Kommissionen publicerade en gemensam konsekvensbedömning⁶ av de tre föreslagna förordningarna om hållbar finansiering. Bedömningen publicerades tillsammans med förordningsförslagen den 24 maj 2018. Bedömningen fick positivt utlåtande av kommissionens nämnd för laggranskning först vid den tredje behandlingen och också då med reservation. Dessutom bör det noteras att kommissionens ursprungliga förslag till förordningar om hållbar finansiering

⁶ COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT IMPACT ASSESSMENT Accompanying the document Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on the establishment of a framework to facilitate sustainable investment and Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on disclosures relating to sustainable investments and sustainability risks and amending Directive (EU) 2016/2341 and Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council amending Regulation (EU) 2016/1011 on low carbon benchmarks and positive carbon impact benchmarks (SWD/2018/264 final)
<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=celex:52018SC0264>

ändrades i betydande grad under EU-förhandlingarna, varför kommissionens konsekvensbedömningar inte längre som sådana lämpar sig för att bedöma konsekvenserna av de publicerade förordningarna.

Konsekvenserna av förordningarna om hållbar finansiering är svåra att bedöma eftersom förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar gäller en mycket heterogen skara av finansmarknadsaktörer. Dessutom beror konsekvenserna av taxonomiförordningen i stor utsträckning på de tekniska bedömningskriterier som anges i EU-lagstiftning på lägre nivå. Av dessa orsaker är bedömningen av konsekvenserna förenad med osäkerhet.

4.2.2.2 Ekonomiska konsekvenser

Konsekvenser för hushållen

Förordningarna leder till en bättre ställning för de hushåll som verkar som investerare, eftersom de innebär att tillgången till information om finansiella produkter och deras hållbarhetsaspekter blir bättre. De finska hushållen hade till exempel enligt uppgifter från Finlands Bank i slutet av oktober 2020 investeringar i placeringsfonder värda 25 miljarder euro. Det finns mycket information om finansiella produkter, särskilt placeringsfonder, som hör till förordningarnas tillämpningsområde, men motsvarande siffror är inte tillgängliga för andra finansiella produkter. Hushållen kommer att få mera information om hållbarheten i placeringsfonder och andra finansiella produkter.

Konsekvenser för företag

Finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare

Förordningarna har konsekvenser för finansmarknadsaktörerna och de finansiella rådgivarna. Genom förordningarna får finansmarknadsaktörerna och delvis också de finansiella rådgivarna nya informationsskyldigheter. I Finland har finansmarknadsaktörerna inte tidigare varit ålagda att rapportera om sin och sina finansiella produkters hållbarhet. Informationsskyldigheterna innebär inte enbart rapportering, utan många finansmarknadsaktörer blir sannolikt tvungna att ändra sina interna tillvägagångssätt och beakta hållbarhetsaspekterna. Dessutom kan en utredning av hållbarhetsrisker kräva att en del finansmarknadsaktörer skaffar sig specialkompetens. Närmare anvisningar om informationsskyldigheterna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen anges i de tekniska tillsynsstandarderna för de europeiska tillsynsmyndigheterna där den tekniska rapporteringsramen anges närmare. Storleken på kostnadseffekterna för finansmarknadsaktörerna och de finansiella rådgivarna beror till en del på kraven i de tekniska tillsynsstandarderna.

Genom förordningarna åläggs finansmarknadsaktörerna och de finansiella rådgivarna att ändra sina tillvägagångssätt, men marknaden och de sofistikerade investerarna har krävt motsvarande information redan före förordningen. Marknadstrycket i fråga om motsvarande information har ökat ytterligare efter det att förordningsförslagen antogs. Förordningarna ålägger finansmarknadsaktörerna att offentliggöra hållbarhetsrelaterad information, men publicerandet av sådan information skulle sannolikt ha ökat även utan förordningarna.

Företag av allmänt intresse

I taxonomiförordningen åläggs stora företag av allmänt intresse att publicera uppgifter om hur väl de uppfyller taxonomin. I Finland är börsföretagen, kreditinstituten och försäkringsbolagen företag av allmänt intresse. Antalet stora företag av allmänt intresse i Finland är ca 80.

Andra företag än stora företag av allmänt intresse inom finansbranschen bör offentliggöra den andel av omsättningen och kapitalutgifterna eller alternativt, enligt fallet, den andel av deras utgifter för verksamheten som gäller ekonomiska verksamheter som följer taxonomin. Närmare anvisningar om vilken information stora företag av allmänt intresse inom finansbranschen ska offentliggöra anges genom en delegerad akt. Stora företag av allmänt intresse ska redan enligt nuvarande reglering publicera en ansvarsrapport. Rapportering ur ett ansvars- och hållbarhetsperspektiv är således inte något helt nytt för dessa företag.

Rapporteringen om hur taxonomin uppfylls kommer troligen att öka deras administrativa börda. I framtiden bör de stora företagen av allmänt intresse utreda på vilket sätt deras verksamheter förhåller sig till taxonomiramen och i detta hänseende granska om de ekonomiska verksamheterna uppfyller de tekniska granskningskriterierna i taxonomiförordningen. För en del av de stora företagen av allmänt intresse kan detta i praktiken innebära att flera olika produktionsanläggningar eller investeringsobjekt ska granskas. För att en ekonomisk verksamhet ska kunna vara hållbar ur miljösynpunkt bör den dessutom enligt taxonomiförordningen även efterlever sociala minimiskyddsåtgärder, vilket på företagsnivå torde innebära ett allt noggrannare iakttagande av internationella avtal när det gäller omsorgsplikten och de mänskliga rättigheterna. En exakt uppskattning av de kostnader som taxonomiförordningen medför är svår att göra, eftersom de stora företagen av allmänt intresse utgör en heterogen grupp.

Företag

De skyldigheter som anges i förordningarna gäller inte direkt andra företag, men taxonomiförordningen har konsekvenser också för företagssektorn. Eftersom förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen ålägger finansmarknadsaktörerna att offentliggöra hållbarhetsinformation om sina finansiella produkter behöver de hållbarhetsinformation från de företag som de investerat i. På så sätt inverkar informationsskyldigheterna indirekt på företagen. Eftersom många företag ingår i underleverantörskedjor, kan det hända att man måste gå igenom många företag för att hitta hållbarhetsinformationen.

Den administrativa börda som förordningarna om hållbar finansiering orsakar företagen är svår att bestämma, eftersom den påverkas av såväl den privata sektorn som företags struktur och många andra faktorer. Även om taxonomiförordningen i stor utsträckning handlar om miljön, kommer såväl förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar som taxonomiförordningen att kräva att företagen lämnar uppgifter och förbinder sig att driva sin verksamhet socialt hållbart och under iakttagande av sin omsorgsplikt enligt internationella avtal.

Konsekvenser för den offentliga ekonomin

Förordningsförslagen har ingen direktinverkan på statens budgetekonomi. Staten agerar emellertid som investerare och företagsägare, varför förordningarna om hållbar finansiering via finansmarknaden kan inverka indirekt på staten.

Konsekvenserna för samhällsekonomin och en totalekonomisk utredning av konsekvenserna

Syftet med förordningarna om hållbar finansiering är att styra det privata kapitalet till investeringar som främjar klimatmålen och hållbar ekonomisk tillväxt. Avsikten är att påverka marknadens funktionssätt. När denna ändring realiseras får den långtgående konsekvenser. Investeraresna väljer de företag som blir investeringsobjekt. Om investeraresna framöver i allt högre grad betonar hållbarhetsaspekter, kommer kapitalet att styras till hållbarare företag. Emellertid innebär en sådan förändring att en del företags finansieringsläge försvagas. En del företags finansieringsläge på marknaden kan också förbättras. Genom egna affärslösningar som främjar hållbarhetsaspekter kan företagen också inverka på sitt finansieringsläge. I vilken mån sådana marknadseffekter realiserats beror helt på hur aktivt marknaden börjar använda taxonomin och i hur hög grad aktörerna på marknaden sist och slutligen kommer att betona hållbarhetsaspekter i sina investeringsbeslut.

4.2.2.3 Konsekvenser för miljön

Syftet med förordningarna om hållbar finansiering är att styra privat kapital så att det främjar klimatmålen och en hållbar ekonomisk tillväxt där också miljöaspekter beaktas. De avses öka informationen till investeraresna och allmänheten om miljöriktigheten i finansiella produkter, referensvärden och ekonomiska verksamheter, vilket leder till att investeraresna allt bättre kan beakta miljöaspekter i sina investeringsbeslut. Om investeraresna när tillgången till information förbättras börjar betona hållbarhetsaspekter i högre grad än tidigare förbättras finansieringsläget för de företag som främjar och beaktar miljöhänsyn.

I taxonomiförordningen definieras vad som avses med en miljömässigt hållbar ekonomisk verksamhet. Syftet är att öka kunskapen om vilka slags av ekonomisk verksamhet som kan vara hållbar inom olika sektorer. I förordningen fastställs inte endast vilka ekonomiska verksamheter som stöder begränsandet av klimatförändringarna och anpassningen till dem, utan också ekonomiska verksamheter som stöder hållbart nyttjande samt skydd av vattentillgångar och havens naturresurser, en övergång till cirkulär ekonomi, förebyggande och reduktion av miljöförstöring samt återställande och skydd av ekosystem och biologisk mångfald. Genom taxonomiförordningen försöker man sålunda på ett mångsidigt sätt styra privat kapital till ekonomisk verksamhet som gagnar miljön.

4.2.2.4 Övriga samhälleliga konsekvenser

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar handlar om hållbarhetsrisker, skadliga hållbarhetseffekter och informationsskyldigheter som sammanhänger med dessa. Som begrepp innefattar hållbarhet såväl en miljöaspekt som en social aspekt och god förvaltningssed. I fortsättningen ska finansmarknadsaktörerna och de finansiella rådgivarna således upplysa sina kunder om de sociala aspekterna av finansiella produkter, till exempel eventuella kränkningar rörande mänskliga rättigheter eller arbetsförhållanden vid investeringsobjekt som ingår i finansiella produkter. Dessutom lyfter taxonomiförordningen fram social rättvisa, även om förordningen i sig fokuserar på att slå fast vilka ekonomiska verksamheter som är miljömässigt hållbara. Enligt taxonomiförordningen ska en miljömässigt hållbar ekonomisk verksamhet inbegripa sociala minimiskyddsåtgärder som innefattar bland annat att de mänskliga rättigheterna tillgodoses och att god förvaltningssed iaktas.

4.2.3 Konsekvenser av de ändringar som föreslås i regeringens proposition

4.2.3.1 Ekonomiska konsekvenser

Konsekvenser för hushållen

De föreslagna ändringarna i den nationella lagstiftningen inverkar inte i betydande grad på hushållens ställning. Genom de föreslagna påföljderna säkerställs att investeringar som inte är ansvarsfulla och hållbara inte marknadsförs som hållbara till hushåll som verkar som investerare och att hushållen inte ges oriktig information om finansiella produkters hållbarhet. På detta sätt förebyggs så kallad gröntvätt.

Konsekvenser för företag

Finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare

Genom de ändringar som föreslås i den nationella lagstiftningen föreskrivs nya påföljder för finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare vid överträdelse av informationsskyldigheter enligt förordningarna om hållbar finansiering. Påföljderna avses effektivisera genomförandet av de nya hållbarhetsrelaterade informationsskyldigheterna, och finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare som iakttar lagstiftningen ska inte orsakas extra kostnader av att ett trovärdigt påföljdssystem skapas. Ett liknande påföljdssystem som det som läggs fram genom de föreslagna ändringarna i nationell lag gäller i huvudsak redan för övriga informationsskyldigheter som tillämpas på finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare.

Värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och har färre än tre anställda

Enligt de föreslagna ändringarna i nationell lag ska undantaget i artikel 17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar som gäller tillhandahållande av finansiell rådgivning i värdepappersföretag med färre än tre anställda inte genomföras i Finland. Enligt Finansinspektionens bedömning är det minsta antalet anställda vid ett värdepappersföretag redan på grund av nuvarande krav på verksamheten i praktiken tre.

Därför finns det i Finland högst ett par värdepappersföretag där gränsen på tre anställda underskrids. Sammanlagt är antalet värdepappersföretag i Finland 50. Dessa två värdepappersföretag förorsakas på grund av den föreslagna ändringen i nationell lag en ökning av den administrativa bördan på samma sätt som de värdepappersföretag på vilka förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar tillämpas direkt.

Medlemsstatsoptionen föreslås inte bli tagen i bruk i fråga om de försäkringsförmedlare som tillhandahåller rådgivning om försäkringsbaserade investeringsprodukter och som har bara en eller två anställda. Förordningen och de skyldigheter som anges i den inverkar således inte till denna del på dessa aktörers skyldigheter.

Konsekvenser för den offentliga ekonomin

Regeringens proposition inverkar inte på statsfinanserna eller statsbudgeten.

Konsekvenserna för samhällsekonomin och en totalekonomisk utredning av konsekvenserna

De föreslagna ändringarna i nationell lag gäller i stor utsträckning tillsynen av förordningarna om hållbar finansiering och påföljdssystemet för förordningarna. De ändringar som görs i den nationella lagstiftningen anses därför inte ha betydande konsekvenser för samhällsekonomin.

4.2.3.2 Konsekvenser för myndigheterna

I denna proposition föreslås att Finansinspektionen ska vara den behöriga myndighet som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och följaktligen också i taxonomiförordningen. Tillsynen av förordningarna kommer att öka Finansinspektionens årliga arbetsbörda med ca 1,5 årsverken. Övervakningen av att skyldigheterna i förordningarna uppfylls medför nya tillsynsuppgifter för Finansinspektionen inom samtliga tillsynssektorer, det vill säga tillsynen över bank-, försäkrings- och kapitalmarknadssektorn. Dessutom kommer regleringen gällande hållbar finansiering i fråga om hållbarhetsriskerna att öka tillsynen över riskhanteringen och i fråga om utvidgningen av utredningsskyldigheten att öka uppförandetillsynen och genom detta även inverka på Finansinspektionens resursbehov.

4.2.3.3 Övriga samhällsliga konsekvenser

Avsikten med de föreslagna påföljderna är att förebygga missbruk och underlåtelse att uppfylla skyldigheter på finansmarknaden. Påföljds- och ordningsavgifterna har en avskräckande effekt och gör det samtidigt möjligt för den behöriga myndigheten att ingripa vid överträdelse av bestämmelser. Syftet med de föreslagna ändringarna är att säkerställa pålitligheten och integriteten på den hållbara finansmarknaden och att förebygga gröntvätt på marknaden.

5 Alternativa handlingsvägar

5.1 Handlingsalternativen och deras konsekvenser

5.1.1 Medlemsstatsoptioner i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar

5.1.1.1 Investerings- och försäkringsrådgivning

I artikel 17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar anges ett undantag enligt vilket förordningen inte ska tillämpas vare sig på försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsrådgivning eller på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning vilka är företag, oavsett deras rättsliga form, inbegripet fysiska personer och egenföretagare, förutsatt att de har färre än tre anställda. Enligt samma artikel får en medlemsstat likväl besluta att tillämpa förordningen på sådana aktörer. Medlemsstaten ska underrätta kommissionen och de europeiska tillsynsmyndigheterna om beslutet.

Medlemsstaterna får således besluta att förordningen ska tillämpas på alla de aktörer som avses ovan eller enbart på dem som verkar som investeringsrådgivare eller försäkringsrådgivare.

I Finland finns 50 värdepappersföretag. En del av dem tillhandahåller investeringsrådgivning. Ett par av de finska värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning har färre än tre anställda. För att kunna iaktta den nuvarande lagstiftningsrammen för värdepappersföretag behöver ett värdepappersföretag i allmänhet ha minst tre anställda. Det undantag som artikel 17 möjliggör är inte betydande på den finska marknaden för investeringsrådgivningens del, eftersom undantaget på sin höjd skulle gälla ett par värdepappersföretag. Eftersom upplysnings-skyldigheterna enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar är betydande ur investerarens synvinkel, föreslås det att det undantag som artikel 17 möjliggör inte genomförs nationellt i fråga om de värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning. En sådan ändring skulle på sin höjd gälla ett par finska aktörer. Genom att inte använda sig av undantaget i fråga om investeringsrådgivning säkerställs att undantaget inte uppmuntrar värdepappersföretag att hålla antalet anställda under tre för att undvika skyldigheten att lämna hållbarhetsrelate-

rade upplysningar. På detta sätt säkerställs också att samma lagstiftning gäller samtliga värdepappersföretag. I lagen om investeringstjänster anges inga undantag eller lättnader som är knutna till antalet anställda.

Vad gäller försäkringsförmedlarna, vilka i den nationella lagen är försäkringsmäklare eller försäkringsombud, föreslås att medlemsstatsoptionen i artikel 17 som utvidgar tillämpningsområdet inte ska användas. Enligt Finansinspektionens uppgifter finns det i dag ca 900 ombudsföretag och 85 försäkringsmäklarföretag (inbegripet tre privata näringsidkare) som tillhandahåller försäkringar som huvudsyssla. Antalet ombudsföretag som har verksamheten som bisyssla är 1459, medan antalet privata näringsidkare som verkar som ombud är 1868. En betydande del av dessa försäkringsförmedlare sysselsätter färre än tre anställda. Dessutom tillhandahåller få av dessa försäkringsrådgivning gällande försäkringsbaserade investeringsprodukter. Till skillnad från värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning kräver verksamhet som försäkringsförmedlare inte i praktiken att företaget har minst tre anställda, utan en person kan ensam fungera som försäkringsförmedlare. Användning av den medlemsstatsoption som utvidgar tillämpningsområdet för förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar skulle påföra de små aktörerna nya tunga upplysningsskyldigheter som i värsta fall skulle bli ett hinder för inträde på marknaden.

5.1.1.2 Pensionssystem

Artikel 16 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar innehåller en medlemsstatsoption som innebär att medlemsstaterna får besluta att tillämpa förordningen på utvecklare av pensionsprodukter som förvaltar nationella sociala trygghetssystem som omfattas av förordningarna om samordning av den sociala tryggheten. Om en medlemsstat beslutar att tillämpa förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar på de aktuella aktörerna, hör dessa till de utvecklare av pensionsprodukter som avses i artikel 2.1 d i förordningen. I sådana fall ska definitionen av pensionsprodukter i artikel 2.8 i även anses omfatta de pensionsprodukter som medlemsstatsoptionen gäller. En medlemsstat som beslutar att tillämpa förordningen på de aktörer som avses i artikel 16 ska underrätta kommissionen och de europeiska tillsynsmyndigheterna om beslutet.

I Finland hör särskilt de pensionsförsäkringsbolag som bedriver lagstadgad arbetspensionsförsäkring, pensionsstiftelserna och pensionskassorna samt Keva och statens pensionsfond till de aktörer som avses i artikel 16. Arbetspensionsanstalterna är betydande institutionella finska investerare. I slutet av 2019 uppgick värdet av arbetspensionsanstalternas investeringstillgångar till 215 miljarder euro. En eventuell tillämpning av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar på arbetspensionsanstalterna har utretts vid social- och hälsovårdsministeriet. En del av de centrala intressentgrupperna har under beredningen och även under remissbehandlingen framfört åsikten att EU-förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar innehåller skyldigheter som inte är förenliga med varandra vad gäller den lagstadgade arbetspensionsförsäkringsverksamheten vid finska arbetspensionsförsäkringsanstalter. En del remissorgan har däremot under remissbehandlingen betonat vikten av arbetspensionsverksamheten med hänsyn till rapporteringen om hållbar finansiering på EU-nivå och till klimatmålen. Arbetspensionsbolagens rapporteringsskyldigheter utreds och riktlinjer om dem utfärdas separat.

5.2 Handlingsmodeller som används eller planeras i andra medlemsstater

5.2.1 Inledning

Medlemsstaterna har knappt hunnit börja fundera på de eventuella behov att ändra nationell lagstiftning som förordningarna om hållbar finansiering orsakar. Därför är många medlemsstaters lösningar ännu inte offentliga eller kända.

5.2.2 Sverige

Sveriges regerings proposition⁷ har varit ute på remiss. Genom propositionen sätts förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar i kraft. I Sverige finns det äldre lagstiftning om hållbarhet som till största delen föreslås bli upphävd och ersatt med förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Sverige tänker inte använda undantaget i artikel 17, utan ämnar tillämpa förordningen på placeringsrådgivare som tillhandahåller placeringsrådgivning och försäkringsrådgivare som tillhandahåller försäkringsrådgivning också när de har färre än tre anställda. I Sverige har den lokala finansinspektionen redan enligt gällande lag omfattande befogenheter att påföra en aktör sanktioner för överträdelse av såväl nationell lag som andra regelverk, såsom EU-lagstiftning och reglering på lägre nivå, som gäller aktören. Sålunda har den svenska finansinspektionen redan enligt gällande regelverk möjlighet att fastställa bland annat påföljdsavgifter för överträdelse av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och dess tekniska tillsynsstandarder.

5.2.3 Nederländerna

I Nederländerna har en regeringsproposition⁸ genom vilken bland annat de ändringar i nationell lag som förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen förutsätter varit ute på remiss. Nederländerna är på väg att föreskriva sanktioner för överträdelse av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. I propositionen föreslås sanktionsavgifter vid överträdelse av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Nederländerna har beslutat att föreskriva sanktioner huvudsakligen för samma artiklar i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar som Finland, men i propositionen föreslås sanktioner också för överträdelse av artikel 15.

5.2.4 Övriga medlemsstater

Största delen av medlemsstaterna saknar lagstiftning om hållbarhet för finansmarknadsaktörer, varför det troligen är få länder som behöver ändra sin nationella lag på grund av informations-skyldigheterna enligt förordningarna om hållbar finansiering. Medlemsstaterna måste likväl uppfylla de förpliktelser som tillsyns- och påföljdsregleringen medför. Medlemsstaternas tillsyns- och påföljdsramar avviker från varandra, varför medlemsstaternas lösningar kan vara olika.

6 Remissvar

Finansministeriet begärde den 29 september 2020 yttranden av 53 specificerade mottagare om utkastet till regeringens proposition till riksdagen om förslag till lagar om ändring av lagen om Finansinspektionen och en del andra lagar (VM046:00/2020). Yttrandena lämnades på utlå-tande.fi. Genom utlå-tandetjänsten har även andra än de specificerade remissorganen kunnat lämna yttranden. Remisstiden löpte ut den 11 mars 2020. På begäran svarade 26 organ. Av dem lämnade 16 ett yttrande. Yttrandena finns på statsrådets projektsidor⁹. Finansministeriet publi-cerade den 30 november 2020 ett sammandrag av remissvaren på statsrådets projektsidor.

⁷ <http://www.regeringen.se/rattsliga-dokument/departementsserien-och-promemorior/2020/07/nya-bes-tammelser-om-hallbarhetsrelaterade-upplysningar-for-vissa-aktorer-pa-finansmarknadsområdet/>

⁸ <http://www.internetconsultatie.nl/grensoverschrijdendedistributieenduurzaamheid/document/6131>

⁹ <http://vm.fi/sv/projekt?tunnus=VM046:00/2020>

I flera yttranden togs det föreslagna påföljdssystemet upp. I det sammanhanget uttrycktes oro i fråga om det praktiska genomförandet. Endast ett remissorgan förhöll sig negativt till påföljdsreglering som gäller förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Största delen av dessa yttranden gällde det att den EU-reglering som preciserar artiklarna i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar enligt rykten kommer att träda i kraft senare än det planerade datumet 10 mars 2021 när förordningen i huvudsak börjar tillämpas. På denna punkt har man strävat efter att göra motiveringarna i regeringens proposition klarare efter remissbehandlingen och tydliggöra att påföljdsreglering som gäller reglering på lägre nivå tillämpas först när den regleringen har trätt i kraft.

En annan fråga som togs upp i några yttranden var påföljdssystemets förhållande till befintlig påföljdsreglering för en del finansmarknadsaktörer. En del av finansmarknadsaktörernas överträdelse av informationsskyldigheter omfattas av en högre påföljdsavgift enligt EU-ramen, medan en del omfattas av en ordningsavgift. Informationsskyldigheterna enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar är lika för alla aktörer, och de specificeras inte närmare för olika finansmarknadsaktörer. Därför är det svårt att skapa en lösning för påföljdsregleringen som innebär individuella påföljder för aktörerna, och den skulle inte behandla olika aktörer jämnt. Med hänsyn till integriteten och konsekvensen i påföljdsregleringen i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar föreslås det att lösningen med en nationell påföljdsavgift som ingick i det förslag som var ute på remiss ska behållas. Finansinspektionen ska enligt lagstiftningen använda en helhetsbedömning när den bestämmer påföljden. I denna bedömning beaktas hur stor aktören är och överträdelsens art. Dessutom ska Finansinspektionen när överträdelsen omfattas av flera administrativa påföljder fastställa en gemensam påföljdsavgift. Finansinspektionen kan också ändra en påföljdsavgift till en offentlig varning när överträdelsen är liten. De verktyg som nämnts ovan möjliggör för Finansinspektionen en tillräcklig flexibilitet när den fastställer påföljder.

Dessutom framförde en aktör synpunkter på noggrann avgränsning av påföljdsregleringen framför allt vad gäller förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Därför har motiveringarna gjorts klarare samtidigt som lagförslagen delvis har ändrats när det gäller påföljdsregleringen.

En tredje fråga som flera remissorgan tog ställning till var medlemsstatsoptionen i artikel 16 i fråga om tillämpningen av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar på det finska pensionssystemet. Ett par aktörer understödde en tillämpning av förordningen på det finska pensionssystemet, men största delen av dem som lämnade yttranden i frågan motsatte sig en direkt tillämpning och förordade en möjlig nationell lösning. Eftersom det är fråga om en medlemsstatsoption som inte är tidsbegränsad och som inte behöver genomföras, tas frågan inte med i regeringens proposition, vilket även var fallet med det utkast som var ute på remiss.

En fjärde fråga som lyftes fram i yttrandena var tillämpningen av medlemsstatsoptionen i artikel 17 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar på försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsrådgivning om försäkringsbaserade investeringsprodukter och värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning när dessa har färre än tre anställda. De som tog ställning i frågan understödde i huvudsak att medlemsstatsoptionen används i fråga om värdepappersföretag. På vissa punkter föreslogs förtydliganden i propositionens motiveringar. En aktör menade med hänsyn till lagstiftningens ändamålsenlighet att medlemsstatsoptionen ska lämnas oanvänd också i fråga om värdepappersföretag. I regeringens proposition har man beslutat att behålla lösningen i det utkast som var på remiss, men motiveringarna har delvis gjorts klarare.

Dessutom förekommer det i yttrandena förslag om att informativa hänvisningar ska införas i lagen om investeringstjänster, värdepappersmarknadslagen och försäkringsbolagslagen. I förslaget till lag om ändring av lagen om investeringstjänster har det på grund av yttrandena lagts till en hänvisningsbestämmelse. Det finns inte behov att infoga informativa hänvisningsbestämmelser i värdepappersmarknadslagen och försäkringsbolagslagen, eftersom det i bokföringslagen finns en informativ hänvisningsbestämmelse som omfattar de aktörer som hör till de lagarnas tillämpningsområden. De övriga frågor som behandlades i yttrandena är mindre sakkomplex i fråga om vilka man har försökt göra motiveringarna klarare, och några mindre frågor som tagits upp i yttranden har beaktats i lagförslagen.

7 Specialmotivering

7.1 Motivering till lagförslagen

7.1.1 Lagen om Finansinspektionen

38 §. Ordningsavgift. I 1 mom. 8 punkten i paragrafen görs endast de lagtekniska ändringar i förteckningen som blir nödvändiga på grund av att en ny 9 punkt infogas. Till paragrafens 1 § fogas enligt förslaget en ny 9 punkt enligt vilken Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot följande bestämmelser i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar: bestämmelserna i artikel 3 om offentliggörande på webben av policyer för hållbarhetsrisker, bestämmelserna i artikel 5.1 om transparens i fråga om ersättningspolicyer i samband med integreringen av hållbarhetsrisker eller transparens på webbsidor eller bestämmelserna i artikel 12 om att information som offentliggörs i enlighet med artikel 3, 5 eller 10 ska granskas och hållas uppdaterad.

När det gäller artikel 3 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar kan en ordningsavgift påföras om en finansmarknadsaktör som avses i förordningen på sina webbsidor inte offentliggör information om sina policyer för integreringen av hållbarhetsrisker i sin investeringsbeslutsprocess.

Skyldigheten i artikel 5.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar att tillämpa transparenta ersättningspolicyer när det gäller integreringen av hållbarhetsrisker innebär att de aktörer som bestämmelsen tillämpas på är skyldiga att i sina ersättningspolicyer inkludera information om på vilket sätt policyerna är konsekventa med hänsyn till integreringen av hållbarhetsrisker och att offentliggöra denna information på sina webbsidor. Skyldigheterna gällande transparenta ersättningspolicyer tillämpas inte på aktörer som inte är skyldiga att upprätta och upprätthålla ersättningspolicyer. En ordningsavgift ska kunna påföras om en aktör som hör till tillämpningsområdet inte offentliggör de uppgifter som avses i artikeln på sin webbplats.

En ordningsavgift kan påföras om en aktör som omfattas av bestämmelsen bryter mot eller försummar sin skyldighet enligt artikel 12 att säkerställa att all information som offentliggörs i enlighet med artikel 3, 5 eller 10 är uppdaterad. Dessutom ska en ordningsavgift kunna påföras om en aktör av det slag som nämnts ovan bryter mot eller försummar sin skyldighet att offentliggöra en tydlig förklaring när sådan information ändras.

40 §. Påföljdsavgift. Enligt förslaget ändras 2 mom. 6 punkten i paragrafen så att en påföljdsavgift kan påföras även den som avsiktligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot artiklarna 19a–19c i referensvärdesförordningen om EU-referensvärden för klimatomställning och EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet. Förslaget grundar sig på en ändring av artikel 42 i referensvärdesförordningen enligt vilken medlemsstaterna i enlighet med nationell rätt

ska ge de behöriga myndigheterna befogenhet att i tillämpliga fall påföra lämpliga administrativa sanktioner och vidta andra administrativa åtgärder vid överträdelser av artikel 19a, 19b eller 19c, som lagts till genom ändringsförordningen. Dessutom ska det i punkten enligt förslaget göras en lagteknisk ändring där ordet ”och” byts ut mot ordet ”eller”.

I 2 mom. 8 och 9 punkten i paragrafen görs tekniska ändringar i förteckningen som föranleds av att nya 10 och 11 punkter infogas. Dessutom görs i 9 punktens finska språkdräkt en förtydligande teknisk rättelse som gäller ett ord.

Till 2 mom. fogas enligt förslaget en ny 10 punkt enligt vilken en påföljdsavgift ska påföras också den som uppsåtligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot bestämmelser i artikel 4.1–4.5, 6, 7, 8.1, 8.2, 9.1–9.4, 10.1, 11.1, 11.2 eller 13.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. En del av punkterna i artiklarna gäller bemyndiganden att anta delegerade akter, och i fråga om dem är det inte ändamålsenligt att föreskriva sanktioner.

Artikel 4 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ålägger de aktörer som hör till dess tillämpningsområde att offentliggöra och uppdatera information på sina webbplatser. En påföljdsavgift kan enligt förslaget påföras den som avsiktligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot sin skyldighet att på sina webbsidor offentliggöra och uppdatera information som avses i artikel 4.1–4.5.

Enligt artikel 6 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska de aktörer som hör till tillämpningsområdet i upplysningar som lämnas innan avtal ingås inkludera information om hållbarhetsriskerna. Dessutom föreskrivs det i artikeln om de handlingar där informationen för olika aktörers del ska inkluderas. En påföljdsavgift ska kunna påföras en aktör som inte lämnar den information om hållbarhetsrisker som avses i artikel 6 i enlighet med den sektorslagstiftning som nämnts ovan.

Artikel 7 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ålägger finansmarknadsaktörer som avses i förordningen att i de upplysningar som ska lämnas innan avtal ingås inkludera en motiverad förklaring av om, och i så fall hur, huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer beaktas för en finansiell produkt. För varje finansiell produkt ska det dessutom inkluderas en redogörelse för att information om huvudsakliga negativa konsekvenser för hållbarhetsfaktorer finns tillgänglig i de regelbundna rapporterna. På motsvarande sätt ska aktören uppge om den beaktar negativa konsekvenser för hållbar utveckling. Lagens 40 § 2 mom. 10 punkt underpunkt c, som gäller artikel 7 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska enligt förslaget träda i kraft först den 30 december 2022.

I den information som ska lämnas innan avtal ingås ska det enligt artikel 8 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar inkluderas information om huruvida en finansiell produkt främjar miljörelaterade eller sociala egenskaper. Enligt förslaget ska en påföljdsavgift påföras den som inte lämnar de uppgifter som avses i artikel 8.1 eller 8.2.

Enligt artikel 9 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska det i de upplysningar som ska lämnas innan avtal ingås inkluderas information om transparens i fråga om hållbar investering. En påföljdsavgift ska enligt förslaget kunna påföras en aktör som omfattas av bestämmelsen och försummar eller bryter mot sin upplysningsskyldighet enligt artikel 9.1–9.4 och inte lämnar information om transparens i fråga om hållbar investering i samband den information enligt ovan som lämnas enligt sektorslagstiftning.

En finansmarknadsaktör enligt förordningen ska på sina webbsidor offentliggöra och hålla uppdaterad den information om en finansiell produkt som anges i artikel 10, i det fall att produkten

främjar bland annat miljörelaterade eller sociala egenskaper eller om syftet med produkten är att göra hållbara investeringar. En påföljdsavgift ska tas ut om aktören försummar eller bryter mot informationsskyldigheten enligt artikel 10.1 och inte offentliggör eller uppdaterar de uppgifter som avses i artikel 10 på sina webbsidor.

Artikel 11.1 och 11.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ålägger aktörer som hör till tillämpningsområdet att i regelbundna rapporter enligt sektorslagstiftning inkludera information om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbara investeringar. En påföljdsavgift ska påföras den som avsiktligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot informationsskyldigheterna enligt artikel 11.1 och 11.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Artikel 13.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ålägger aktörer som hör till tillämpningsområdet att säkerställa att deras marknadsföringsmaterial inte motsäger den information som lämnas i enlighet med förordningen, likväl utan att det påverkar tillämpningen av striktare sektorsspecifik lagstiftning. En påföljdsavgift ska påföras om aktörens marknadsföringsmaterial motsäger information som ska ges enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Till 2 mom. fogas enligt förslaget en ny 11 punkt enligt vilken en påföljdsavgift ska påföras också den som avsiktligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot artikel 5, 6 eller 7 i taxonomiförordningen.

Artikel 5 i taxonomiförordningen gäller transparens i fråga om miljömässigt hållbara investeringar i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter. En påföljdsavgift ska enligt förslaget påföras den som avsiktligt eller av oavsiktlighet försummar eller bryter mot informationsskyldigheten enligt artikeln.

Artikel 6 i taxonomiförordningen gäller transparens i fråga om finansiella produkter som främjar miljörelaterade egenskaper i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter. En påföljdsavgift ska enligt förslaget påföras den som avsiktligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot informationsskyldigheten enligt artikeln.

Artikel 7 i taxonomiförordningen gäller transparens i fråga om andra finansiella produkter än de som omfattas av artikel 5 eller 6 i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter. I fråga om dessa finansiella produkter ska en aktör som hör till tillämpningsområdet i de upplysningar som lämnas innan avtal ingås inkludera en förklaring enligt vilken de underliggande investeringar som ingår i den finansiella produkten underliggande investeringar inte beaktar EU-kriterierna för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter.

Enligt förslaget fogas till paragrafen *ett nytt 6 mom.* enligt vilket även de bestämmelser som avses i 1 mom. är sådana närmare bestämmelser som utfärdas med stöd av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Det handlar närmast om en klargörande och preciserande reglering, eftersom även överträdelse av närmare bestämmelser och föreskrifter som utfärdats med stöd av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen i princip ska ses som överträdelse av dessa förordningar. Bestämmelser som preciserar förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen tillämpas enligt de regler för ikraftträdande och tillämpning som anges i förordningarna, varför de även omfattas av den nationella tillsyns- och påföljdsreglering som gäller EU-förordningarna.

50 t §. *Verksamhet som behörig myndighet enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen.* Enligt förslaget fogas till kapitlet *en ny 50 t §*, enligt vars 1 mom. Finansinspektionen ska vara den behöriga myndighet som avses i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Förslaget grundar sig på artikel 14.1 i förordningen, enligt vilken medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheter som har utsetts i enlighet med sektorsspecifik lagstiftning övervakar kreditinstituts, värdepappersföretags, fondbolags och AIF-förvaltare, försäkringsbolags, försäkringsförmedlares samt tilläggspensionsstiftelsers och tilläggspensionskassors efterlevnad av kraven i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar. Enligt förordningen ska de behöriga myndigheterna ha alla tillsyns- och utredningsbefogenheter som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter enligt förordningen.

Enligt 50 § 2 mom. ska Finansinspektionen vara den behöriga myndighet som avses i taxonomiförordningen. Förslagen grundar sig på artikel 21.1 i taxonomiförordningen, enligt vilken medlemsstaterna ska säkerställa att de behöriga myndigheterna övervakar hur värdepappersföretag, kreditinstitut, fondbolag och förvaltare av alternativa investeringsfonder, försäkringsbolag samt tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor uppfyller kraven i artiklarna 5–7 i förordningen. Enligt förordningen ska medlemsstaterna säkerställa att deras behöriga myndigheter har alla tillsyns- och utredningsbefogenheter som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter enligt förordningen.

7.1.2 Lagen om placeringsfonder

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. *Tillämpningsområde samt annan lagstiftning som är tillämplig på fondbolag.* Enligt förslaget ska det till paragrafen fogas *ett nytt 6 mom.* som innehåller en tydliggörande hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt det nya momentet finns bestämmelser om att lämna hållbarhetsrelaterade upplysningar i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och i taxonomiförordningen. Det är obligatoriskt att tillämpa förordningarna på fondbolag och förvaringsinstitut enligt närmare tillämpningsbestämmelser i förordningarna.

7.1.3 Lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

1 kap. Allmänna bestämmelser

6 §. *Förhållande till annan lagstiftning.* Till paragrafen fogas *ett nytt 9 mom.* som innehåller en förtydligande hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Enligt det nya momentet finns bestämmelser om att lämna hållbarhetsrelaterade upplysningar i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och i taxonomiförordningen. Förordningarna ska tillämpas av förvaltare av alternativa investeringsfonder i enlighet med närmare tillämpningsbestämmelser i förordningarna.

7.1.4 Lagen om investeringstjänster

10 kap. Förfaranden i kundförhållanden

5 a §. *Hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas.* Den föreslagna paragrafen är ny. Enligt förslaget ska 1 mom. innehålla en förtydligande hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen tillämpas på de finansmarknadsaktörer och finansiella

rådgivare som avses i förordningarna till vilka värdepappersföretagen också hör. Enligt det föreslagna 2 mom. ska förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar tillämpas också på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och har färre än tre anställda. Enligt artikel 17.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska förordning inte tillämpas på värdepappersföretag som har färre än tre anställda. Artikel 17.2 ger likväl medlemsstaterna en option att tillämpa förordningen också på värdepappersföretag som har färre än tre anställda. Enligt det föreslagna momentet blir det obligatoriskt för alla värdepappersföretag att följa förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar oberoende av hur många anställda de har.

7.1.5 Bokföringslagen

3 a kap. **Icke-finansiell rapport**

2 §. Rapportens innehåll. Enligt förslaget fogas till paragrafen *ett nytt 7 mom.* som innehåller en förtydligande hänvisning till taxonomiförordningen. Enligt det föreslagna momentet ska ett betydande företag av allmänt intresse som under räkenskapsperioden i snitt har över 500 anställda i fortsättningen i sin icke-finansiella rapport inkludera den information som anges i artikel 8 i taxonomiförordningen. I taxonomiförordningen finns en hänvisning till direktivet om icke-finansiell information, som i huvudsak har genomförts i 1 kap. 9 § och 3 a kap i bokföringslagen. Att tillämpa förordningen på sammanslutningarna ovan är obligatoriskt i enlighet med de tillämpningsbestämmelser som anges närmare i förordningen.

7.1.6 Lagen om försäkringsdistribution

6 kap. **Tilläggskrav för placeringsförsäkringar**

54 a §. Hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas. Den föreslagna paragrafen är ny. Den ska enligt förslaget innehålla en förtydligande hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Förordningarna tillämpas på de finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare som avses i förordningarna till vilka värdepappersföretagen också hör. Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar tillämpas också på upplysningsskyldigheterna för försäkringsförmedlare som tillhandahåller rådgivning, det vill säga personliga rekommendationer, i samband med att de tillhandahåller försäkringsbaserade investeringsprodukter.

Lagförslaget innehåller inga nationella bestämmelser enligt vilka EU-förordningar ska tillämpas på försäkringsförmedlare som tillhandahåller försäkringsbaserade investeringsprodukter och har bara en eller två arbetstagare. Medlemsstatsoptionen enligt artikel 17.1 och 17.2 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar att utvidga förordningens tillämpningsområde ska sålunda inte genomföras.

7.1.7 Lagen om pensionsstiftelser

49 i §. Paragrafen är ny. Den ska enligt förslaget innehålla en förtydligande hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Dessa ska tillämpas på finansmarknadsaktörer vilka i Finland är pensionsstiftelser som bedriver tilläggs-pensionsverksamhet (se 49 § i lagen).

7.1.8 Lagen om försäkringskassor

84 i §. *Paragrafen är ny.* Den ska enligt förslaget innehålla en förtydligande hänvisning till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. De ska tillämpas på finansmarknadsaktörer vilka i Finland är pensionskassor som bedriver tilläggs-pensions-verksamhet.

8 Ikraftträdande

Lagen om ändring av lagen om Finansinspektionen föreslås träda i kraft den 10 mars 2021 när förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar i huvudsak börjar tillämpas. Förordningen har trätt i kraft den 29 december 2019. Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden har trätt i kraft och tillämpas i huvudsak sedan den 29 december 2019. Artiklarna om skyldigheterna att lämna information i taxonomiförordningen börjar tillämpas den 1 januari 2022. Taxonomiförordningen trädde i kraft den 12 juli 2020.

Artikel 7 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska börja tillämpas senast den 20 december 2022 och artikel 11 tillämpas från den 1 januari 2022. Därför föreslås det att 40 § 2 mom. 10 punkten underpunkt c i den aktuella lagen träder i kraft den 20 december 2022 och 40 § 2 mom. 10 punkten underpunkt g den 1 januari 2022. Dessutom börjar artiklarna 5–7 om skyldigheterna att ge upplysningar i taxonomiförordningen tillämpas den 1 januari 2022. Därför föreslås det att 40 § 2 mom. 11 punkten och 50 t § 2 mom. i lagen träder i kraft den 1 januari 2022.

Lagen om ändring av 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder, lagen om ändring av 1 kap. 6 § i lagen om ändring av 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder, lagen om ändring av 10 kap. i lagen om investeringstjänster, lagen om ändring av lagen om försäkringsdistribution, lagen om ändring av lagen om pensionsstiftelser och lagen om ändring av lagen om försäkringskassor föreslås träda i kraft den 10 mars 2021 när förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar i huvudsak börjar tillämpas.

Lagen om ändring av 3 a kap. 2 § i bokföringslagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2022, när miljömålen och informationsskyldigheterna i taxonomiförordningen börjar tillämpas.

9 Verkställighet och uppföljning

Ändringsförordningen om koldioxidsnåla referensvärden innehåller en granskningsklausul enligt vilken kommissionen senast den 31 december 2022 ska se över minimikraven för olika typer av kolsnåla referensvärden. Senast den 31 december 2022 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om effekterna av förordningen och genomförbarheten av ett ESG-referensvärde. Dessutom skulle kommissionen senast den 1 april 2020 lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om effekterna av förordningen på användningen av tredjelandsreferensvärden i unionen. Till följd av rapporten offentliggjorde kommissionen den 24 juli 2020 ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) 2016/1011 vad gäller undantag för vissa referensvärden för tredjelandsvalutor och fastställande av ersättningsreferensvärden för vissa referensvärden som ska upphöra (COM(2020) 337 final). Förhandlingar om lagförslaget förs som bäst i EU.

Enligt artikeln om utvärdering i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar ska kommissionen senast den 30 december 2022 utvärdera förordningen. I förordningen ska kommissionen i synnerhet bedöma huruvida hänvisningen till genomsnittligt antal anställda i artikel 4.3 och 4.4 bör behållas, ersättas eller åtföljas av andra kriterier, och överväga fördelarna med och

proportionaliteten för den därmed sammanhängande administrativa bördan. Kommissionen ska likaså bedöma huruvida tillämpningen av förordningen hämmas av en brist på uppgifter eller av en bristande kvalitet på desamma, inbegripet indikatorer för negativa konsekvenser på hållbarhetsfaktorer från investeringsobjekt. Utvärderingen ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

Taxonomiförordningen innehåller en artikel om översyn. Enligt den ska kommissionen senast den 13 juli 2022 och därefter vart tredje år offentliggöra en rapport om tillämpningen av förordningen. Kommissionen ska utvärdera bland annat hur genomförandet av förordningen fortskrider med avseende på utarbetandet av tekniska granskningskriterier för miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter. Kommissionen ska också utvärdera det eventuella behovet av att se över och komplettera kriterierna i artikel 3 för när en ekonomisk verksamhet ska anses vara miljömässigt hållbar. Likaså ska den utvärdera användningen av definitionen av miljömässigt hållbara investeringar i unionsrätten och på medlemsstatsnivå. Dessutom ska den utvärdera hur effektiv tillämpningen av de tekniska granskningskriterier som fastställts enligt denna förordning är när det gäller att styra privata investeringar mot hållbara ekonomiska verksamheter. Slutligen ska kommissionen utreda den tillgång som de finansmarknadsaktörer som omfattas av förordningen och investerare har till tillförlitlig, aktuell och kontrollerbar information samt tillämpningen av artiklarna om behöriga myndigheter, åtgärder och påföljder i förordningen.

Enligt taxonomiförordningen ska kommissionen dessutom senast den 31 december 2021 offentliggöra en rapport med en beskrivning av de bestämmelser som skulle krävas för att utvidga förordningens tillämpningsområde bortom miljömässigt hållbara ekonomiska verksamheter och en beskrivning av de bestämmelser som skulle krävas för att förordningen ska omfatta verksamheter som inte har en betydande påverkan på den miljömässiga hållbarheten och ekonomiska verksamheter som orsakar betydande skada för miljömässig hållbarhet, samt en översyn av lämpligheten i särskilda upplysningskrav i samband med omställningsverksamheter och möjliggörande verksamheter, och andra hållbarhetsmål, såsom sociala mål.

Kommissionen ska också senast den 13 juli 2022 utvärdera ändamålsenligheten i rådgivningsförfaranden för utarbetande av de tekniska granskningskriterierna som fastställts enligt förordningen.

10 Förhållande till andra propositioner

10.1 Samband med andra propositioner

Vid social- och hälsovårdsministeriet pågår en total översyn av lagarna om pensionsstiftelser och försäkringskassor¹⁰ (STM073:00/2019) som ska avges till riksdagen i början av mars 2021. Genom reformen upphävs de gällande lagarna om pensionsstiftelser och försäkringskassor, och de ersätts med tre nya lagar: en lag om pensionsstiftelser och pensionskassor, en lag om tilläggspensionsstiftelser och tilläggspensionskassor och en lag om försäkringskassor. Den första lagen tillämpas på det lagstadgade arbetspensionsförsäkrandet, medan lagen om tilläggspensioner tillämpas på frivilligt pensionsförsäkrande. Lagen om försäkringskassor tillämpas bara på sjukkassor. De nya lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2022.

I regeringens proposition föreslås att det till lagen om pensionsstiftelser ska fogas en ny 49 i § och till lagen om försäkringskassor en ny 84 i § som till innehåll är likadana. I dessa paragrafer

¹⁰ <http://stm.fi/hanke?tunnus=STM073:00/2019>

finns informativa hänvisningar till förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen. Eftersom nämnda bestämmelser ska tillämpas endast på frivillig tilläggs-pensionsverksamhet, ska lagförslagen i denna regeringsproposition och regeringspropositionen om social- och hälsovårdsministeriets totala översyn av lagarna om pensionsstiftelser och försäkringskassor sammanjämkas så att det till den lag om tilläggs-pensionsstiftelser och tilläggs-pensionskassor som föreslås i den totala översynen fogas en ny bestämmelse som motsvarar de aktuella paragraferna.

Riksdagen behandlar dessutom eventuellt samtidigt regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om handel med finansiella instrument och vissa andra lagar¹¹ (VM112:00/2019), där också lagen om Finansinspektionen ändras bland annat vad gäller 40 § 6 mom. som även ändras genom lagförslagen i denna proposition. Riksdagen torde i mars få ta emot en proposition med förslag till ändring av lagen om placeringsfonder och lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder¹² (VM106:00/2020), där till exempel 1 kap. 1 § i den förra lagen och 1 kap. 6 § i den senare ändras liksom i denna proposition.

11 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Propositionen innehåller förslag som gäller påföljdsregleringen. I lagförslag 1 innehåller 38 § 1 mom. 9 punkten bestämmelser om ordningsavgifter medan 40 § 2 mom. 6, 10 och 11 punkten innehåller bestämmelser om påföljdsavgifter. Finansinspektionen får enligt förslaget påföra ordningsavgifter och påföljdsavgifter som påföljd för den som bryter mot eller försummar sina skyldigheter enligt aktuella bestämmelser.

Grundlagsutskottets vedertagna tolkning är att en sådan avgift med avseende på 81 § i grundlagen varken är en skatt eller en avgift, utan en administrativ påföljd av sanktionskaraktär för en lagstridig gärning. Utskottet har i sak jämställt ekonomiska påföljder av straffkaraktär med straffrättsliga påföljder (GrUU 14/2013 rd, GrUU 17/2012 rd, GrUU 9/2012 rd, s. 2, GrUU 55/2005 rd, s. 2 och GrUU 32/2005 rd, s. 2). Bestämmelser om de allmänna grunderna för en administrativ påföljd ska utfärdas i lag på det sätt som krävs i 2 § 3 mom. i grundlagen, eftersom påläggande av en sådan påföljd innebär utövning av offentlig makt. Utskottet har också ansett att det är fråga om betydande utövning av offentlig makt.

Lagen ska innehålla exakta och tydliga bestämmelser om grunderna för betalningsskyldigheten och avgiftens storlek, lika väl som om den betalningsskyldiges rättsskydd och grunderna för att verkställa lagen (GrUU 14/2013 rd, GrUU 17/2012 rd, GrUU 9/2012 rd, s. 2, GrUU 57/2010 rd, s. 2, GrUU 55/2005 rd, s. 2 och GrUU 32/2005 rd, s. 2–3). Även om kravet på exakthet enligt den straffrättsliga legalitetsprincipen i grundlagens 8 § inte i sig gäller bestämmelser om administrativa påföljder, kan det allmänna kravet på exakthet ändå inte förbigås i ett sammanhang som detta (GrUU 14/2013 rd, GrUU 17/2012 rd, GrUU 9/2012 rd, s. 2, GrUU 57/2010 rd s. 2 och GrUU 74/2002 rd, s. 5). Dessutom ska bestämmelserna uppfylla kraven om rätt proportion på påföljderna (GrUU 28/2014 rd, GrUU 15/2014 rd). Vad gäller administrativa påföljder bör det vidare noteras att de inte får stå i konflikt med den oskuldspresumtion som avses i grundlagens 21 § och att de inte heller kan grunda sig enbart på omvänd bevisbörda eller strikt objektivt ansvar (se också GrUU 32/2005 rd, s. 3 och GrUU 4/2004 rd, s. 7–8).

Även om det är fråga om ett nytt slag av informationsskyldighet för finansmarknadsaktörer och finansiella rådgivare, motsvarar de bestämmelser om administrativa påföljdsavgifter som ingår

¹¹ <http://vm.fi/sv/projekt?tunnus=VM112:00/2019>

¹² <http://vm.fi/sv/projekt?tunnus=VM106:00/2020>

i lagförslaget till sin karaktär bestämmelser som redan finns i gällande lagstiftning och som utfärdats med grundlagsutskottets medverkan (GrUU 17/2012 rd och GrUU 15/2016 rd och GrUU 43/2013).

Den föreslagna påföljdsregleringen grundar sig i fråga om 40 § 2 mom. 6 punkten i lagförslag 1 på en ändring av artikel 42 i referensvärdesförordningen och i fråga om 40 § 2 mom. 11 punkten i lagförslaget på artikel 22 i taxonomiförordningen. I 38 § 1 mom. 9 punkten och 40 § 2 mom. 10 punkten i lagförslag 1 är det fråga om en reglering som baserar sig på nationell prövning och vars syfte är att säkerställa att påföljdsregleringen för finansmarknaden är enhetlig och konsekvent. När bestämmelserna om administrativa påföljder som grundar sig på EU-förordningar som nämnts ovan utarbetades var avsikten att i de bestämmelser om administrativa påföljder i 38 § 1 mom. 9 punkten och 40 § 2 mom. 10 punkten i lagförslag 1 som grundar sig på nationell prövning i påföljderna väga samman exakthet, proportionerlighet och avskräckningseffekt.

Den nationella påföljdsregleringen för finansmarknaden grundar sig inte enbart på genomförande av EU-lagstiftning, utan genom påföljdsregleringen har man säkerställt att marknaden fungerar och att Finansinspektionen kan ingripa i överträdelser även mera generellt. Utan uttryckliga bestämmelser kan Finansinspektionen inte fastställa andra administrativa påföljder än offentliga varningar enligt 39 § i lagen om Finansinspektionen. I allmänhet har det för finansmarknadsaktörers överträdelse av informationsskyldigheter i 40 § föreskrivits påföljdsavgifter. För en del mindre allvarliga överträdelser har en ordningsavgift enligt 38 § ansetts tillräcklig. För att den nationella påföljdsramen ska förbli konsekvent och för att eventuella oklarheter ska kunna undvikas finns det behov att i enlighet med lagförslag 1 föreskriva om påföljdsregleringen. Om det inte föreskrivs närmare om påföljder för överträdelse eller försummelse av informationsskyldigheterna kan Finansinspektionen endast meddela en offentlig varning för en sådan överträdelse eller försummelse men inte en administrativ påföljd i form av en avgift. Finansinspektionen kan då inte nödvändigtvis ingripa effektivt vid eventuella överträdelser. Det kan också medföra att man anser att en överträdelse av en skyldighet att lämna hållbarhetsupplysningar inte är lika allvarlig som överträdelse av andra informationsskyldigheter, såsom överträdelse av informationsskyldigheter som anges i de EU-författningar som informationsskyldigheterna i till exempel förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och därmed också i taxonomiförordningen bygger på, om motsvarande sanktioner inte föreskrivs för den som bryter mot eller försummar de informationsskyldigheter som anges i förordningarna.

Enligt 41 § lagen om Finansinspektionen ska Finansinspektionen när den fastställer påföljdsavgiftens belopp utgå från en samlad bedömning och ta hänsyn till bland annat förfarandets art, omfattning och varaktighet samt gärningsmannens ekonomiska ställning. Dessutom ska Finansinspektionen enligt 41 b § i lagen om Finansinspektionen bestämma en gemensam påföljdsavgift vid överträdelse av två eller flera bestämmelser för vilka en ordningsavgift eller en påföljdsavgift påförs. Enligt 42 § i lagen om Finansinspektionen får Finansinspektionen vid små överträdelser ändra en påföljdsavgift till en offentlig varning eller låta bli att påföra en ordningsavgift. De bestämmelser som nämnts ovan ger Finansinspektionen möjlighet till behövlig prövning vid tillämpningen av bestämmelserna i lagförslag 1.

I den föreslagna påföljdsregleringen beaktas också att de administrativa påföljder som grundar sig på nationell prövning ska stå i rätt proportion till de administrativa påföljder som grundar sig på de EU-förordningar som nämnts ovan och till de administrativa påföljder avseende informationsskyldigheter som redan föreskrivs i den nationella lagstiftningen. De föreslagna administrativa påföljderna gör det möjligt att snabbt och effektivt ingripa vid förfaranden som strider mot hållbarhetsrelaterade informationsskyldigheter, vilket gör systemet för att lämna hållbarhetsrelaterad information tillförlitligare och informationen mera jämförbar.

På de grunder som framlagts ovan kan den föreslagna lagstiftningen anses vara förenlig med grundlagen.

Kläm

Eftersom det i förordningarna om hållbar finansiering finns bestämmelser som föreslås bli kompletterade genom lag föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av lagen om Finansinspektionen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 38 § 1 mom. 8 punkten samt 40 § 2 mom. 6, 8 och 9 punkten, sådana de lyder, 38 § 1 mom. 8 punkten i lag 1055/2016 samt 40 § 2 mom. 6, 8 och 9 punkten i lag 215/2019, samt
fogas till 38 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013, 1198/2014, 1055/2016, 893/2017, 215/2019 och 316/2020, en ny 9 punkt, till 40 § 2 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 1071/2017, 1108/2018, 215/2019 och 316/2020, nya 10 och 11 punkter och till paragrafen, sådan den lyder i lagarna 752/2012, 611/2014, 1279/2015, 1071/2017, 1108/2018, 215/2019, 296/2019, 681/2019 och 316/2020, ett nytt 6 mom. samt till lagen en ny 50 t § som följer:

38 §

Ordningsavgift

Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtlig eller av oakt-samhet

8) försummar eller bryter mot skyldigheten att tillhandahålla betalkonton med grundläggande funktioner enligt 15 kap. 6 §, skyldigheter i fråga om egenskaper hos betalkonton med grund-läggande funktioner eller tillhandahållande av tjänster enligt 15 kap. 6 a § eller sådana skyldig-heter vid uppsägning eller hävning av betalkonton med grundläggande funktioner som avses i 15 kap. 6 b § i kreditinstitutslagen,

9) försummar eller bryter mot bestämmelserna i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn, nedan *förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar*, om of-fentliggörande av information på webbplatser i fråga om policyer för hållbarhetsrisker, bestäm-melserna i artikel 5.1 i den förordningen om transparens i fråga om ersättningspolicyer i sam-band med integreringen av hållbarhetsrisker i ersättningspolicyer och på webbplatser eller be-stämmelserna i artikel 12 i den förordningen om granskning av information som i enlighet med artikel 3, 5 eller 10 i den förordningen offentliggörs på webbplatser och om säkerställande av att denna information är uppdaterad.

40 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift ska också påföras den som uppsåtlig eller av oakt-samhet försummar eller bryter mot

6) bestämmelserna i artiklarna 4—16 i referensvärdesförordningen om referensvärdens skydd mot otillbörlig påverkan och tillförlitlighet, bestämmelserna i artiklarna 19a—19c om EU-referensvärden för klimatomställning och EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet, bestämmelserna i artiklarna 21—26 om kritiska, signifikanta och icke-signifikanta referensvärden, bestämmelserna i artikel 27 om referensvärdesdeklaration, bestämmelserna i artikel 28 om referensvärden som ändras och upphör att tillhandahållas, bestämmelserna i artikel 29 om användning av ett referensvärde eller bestämmelserna i artikel 34 om auktorisation och registrering av en administratör,

8) bestämmelserna om rapporteringsskyldighet och skydd för transaktioner för värdepappersfinansiering i artikel 4 i förordningen om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning, eller bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i artikel 15 i den förordningen,

9) bestämmelserna om auktorisation vid etablering, marknadsföring och förvaltning av en penningmarknadsfond i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1131 om penningmarknadsfonder, nedan *förordningen om penningmarknadsfonder*, bestämmelserna i artikel 4.5 eller artikel 5.2 om de uppgifter som lämnats in vid ansökan om auktorisation som penningmarknadsfond, om auktorisationen har beviljats på basis av felaktiga eller vilseledande uppgifter som har lämnats av den sökande samt bestämmelserna i artikel 6 om användningen av beteckningen penningmarknadsfond, i artiklarna 9—16 om kraven på tillgångarnas sammansättning, i artikel 17, 18, 24 eller 25 om portföljkrav, i artiklarna 19—21 eller artikel 23 om kraven på intern kreditkvalitetsbedömning, i artikel 26 om kreditbetyg för penningmarknadsfonder, i artikel 27 om utredningsskyldigheten för en penningmarknadsfonds förvaltare, i artikel 28 om stresstester, i artiklarna 29—34 om värderingskrav eller i artikel 36 om transparenskrav,

10) i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar

a) bestämmelserna i artikel 4.1—4.5 om transparens på webbplatser i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling på enhetsnivå,

b) bestämmelserna i artikel 6 om transparens i fråga om integreringen av hållbarhetsrisker i upplysningar som lämnas innan avtal ingås,

c) bestämmelserna i artikel 7 om transparens i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling i upplysningar som lämnas innan avtal ingås med avseende på finansiella produkter,

d) bestämmelserna i artikel 8.1 eller 8.2 om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper i den information som lämnas innan avtal ingås,

e) bestämmelserna i artikel 9.1—9.4 om transparens i fråga om hållbar investering i upplysningar som lämnas innan avtal ingås,

f) bestämmelserna i artikel 10.1 om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering på webbplatser,

g) bestämmelserna i artikel 11.1 eller 11.2 om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbara investeringar i regelbundna rapporter,

h) bestämmelserna i artikel 13.1 om marknadsföringsmaterial, eller

11) bestämmelserna i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088, nedan *taxonomiförordningen*, om transparens i fråga om miljömässigt hållbara investeringar i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter, bestämmelserna i artikel 6 om transparens i fråga om finansiella produkter som främjar miljörelaterade egenskaper i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter, eller bestämmelserna i artikel 7 om transparens i fråga om andra finansiella produkter i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter.

Vad som i 2 mom. 10 och 11 punkten föreskrivs om påförande av påföljdsavgift gäller också de närmare bestämmelser som utfärdats med stöd av förordningen om hållbarhetsrelaterade

upplysningar och taxonomiförordningen och som gäller de i punkterna angivna bestämmelserna.

50 t §

Verksamhet som behörig myndighet enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen

Finansinspektionen är behörig myndighet enligt artikel 14.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Finansinspektionen är behörig myndighet enligt artikel 21.1 i taxonomiförordningen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Bestämmelserna i 40 § 2 mom. 10 punkten underpunkt g, 40 § 2 mom. 11 punkten och 50 t § 2 mom. träder i kraft den 1 januari 2022. Bestämmelserna i 40 § 2 mom. 10 punkten underpunkt c träder i kraft den 30 december 2022.

2.

Lag

om ändring av 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder (213/2019) ett nytt 6 mom. som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde samt annan lagstiftning som är tillämplig på fondbolag

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

3.

Lag

om ändring av 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (162/2014), sådan
paragrafen lyder delvis ändrad i lagarna 739/2016 och 214/2019, ett nytt 9 mom. som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

6 §

Förhållande till annan lagstiftning

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av 10 kap. i lagen om investeringstjänster

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 10 kap. i lagen om investeringstjänster (747/2012) en ny 5 a § som följer:

10 kap.

Förfaranden i kundförhållanden

5 a §

Hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn, nedan *förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar*, och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar tillämpas också på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och som har färre än tre anställda.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av 3 a kap. 2 § i bokföringslagen

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 3 a kap. 2 § i bokföringslagen (1336/1997), sådan paragrafen lyder i lag 1376/2016, ett nytt 7 mom. som följer:

3 a kap.

Icke-finansiell rapport

2 §

Rapportens innehåll

Rapporten ska också innehålla den information som avses i artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av lagen om försäkringsdistribution

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till lagen om försäkringsdistribution (234/2018) en ny 54 a § som följer:

6 kap.

Tilläggskrav för placeringsförsäkringar

54 a §

Hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas, när det gäller försäkringsbaserade investeringsprodukter som distribueras av försäkringsgivare samt av försäkringsförmedlare som i sin tjänst har minst tre anställda, finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och när det gäller försäkringsbaserade investeringsprodukter som distribueras av försäkringsgivare dessutom i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

7.

Lag

om ändring av lagen om pensionsstiftelser

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om pensionsstiftelser (1774/1995) en ny 49 i § som följer:

49 i §

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av lagen om försäkringskassor

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om försäkringskassor (1164/1992) en ny 84 i § som följer:

84 i §

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas när det gäller pensionskassor som bedriver tilläggspensionsverksamhet finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 14 januari 2021

Statsminister

Sanna Marin

Finansminister Matti Vanhanen

1.

Lag

om ändring av lagen om Finansinspektionen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 38 § 1 mom. 8 punkten samt 40 § 2 mom. 6, 8 och 9 punkten, sådana de lyder, 38 § 1 mom. 8 punkten i lag 1055/2016 samt 40 § 2 mom. 6, 8 och 9 punkten i lag 215/2019, samt
fogas till 38 § 1 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013, 1198/2014, 1055/2016, 893/2017, 215/2019 och 316/2020, en ny 9 punkt, till 40 § 2 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 1071/2017, 1108/2018, 215/2019 och 316/2020, nya 10 och 11 punkter och till paragrafen, sådan den lyder i lagarna 752/2012, 611/2014, 1279/2015, 1071/2017, 1108/2018, 215/2019, 296/2019, 681/2019 och 316/2020, ett nytt 6 mom. samt till lagen en ny 50 t § som följer:

Gällande lydelse

38 §

Ordningsavgift

Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtligen eller av oaktsamhet

8) försummar eller bryter mot skyldigheten att tillhandahålla betalkonton med grundläggande funktioner enligt 15 kap. 6 §, skyldigheter i fråga om egenskaper hos betalkonton med grundläggande funktioner eller tillhandahållande av tjänster enligt 15 kap. 6 a § eller sådana skyldigheter vid uppsägning eller hävning av betalkonton med grundläggande funktioner som avses i 15 kap. 6 b § i kreditinstitutslagen.

Föreslagen lydelse

38 §

Ordningsavgift

Finansinspektionen ska ålägga den att betala ordningsavgift som uppsåtligen eller av oaktsamhet

8) försummar eller bryter mot skyldigheten att tillhandahålla betalkonton med grundläggande funktioner enligt 15 kap. 6 §, skyldigheter i fråga om egenskaper hos betalkonton med grundläggande funktioner eller tillhandahållande av tjänster enligt 15 kap. 6 a § eller sådana skyldigheter vid uppsägning eller hävning av betalkonton med grundläggande funktioner som avses i 15 kap. 6 b § i kreditinstitutslagen,

9) försummar eller bryter mot bestämmelserna i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn, nedan **förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar**, om offentliggörande av information på webbplatser i fråga om policyer för hållbarhetsrisker, bestämmelserna i artikel 5.1 i den förordningen om transparens i fråga

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

om ersättningspolicyer i samband med integreringen av hållbarhetsrisker i ersättningspolicyer och på webbplatser eller bestämmelserna i artikel 12 i den förordningen om granskning av information som i enlighet med artikel 3, 5 eller 10 i den förordningen offentliggörs på webbplatser och om säkerställande av att denna information är uppdaterad.

40 §

40 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift ska också påföras den som uppsåtligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot

Påföljdsavgift ska också påföras den som uppsåtligt eller av oaktsamhet försummar eller bryter mot

6) bestämmelserna i artiklarna 4—16 i referensvärdesförordningen om referensvärdens skydd mot otillbörlig påverkan och tillförlitlighet, artiklarna 21—26 om kritiska, signifikanta och icke-signifikanta referensvärden, artikel 27 om referensvärdesdeklaration, artikel 28 om referensvärden som ändras och upphör att tillhandahållas, artikel 29 om användning av ett referensvärde och mot artikel 34 om auktorisation och registrering av en administratör,

6) bestämmelserna i artiklarna 4□16 i referensvärdesförordningen om referensvärdens skydd mot otillbörlig påverkan och tillförlitlighet, *bestämmelserna i artiklarna 19a□19c om EU-referensvärden för klimatomställning och EU-referensvärden för anpassning till Parisavtalet, bestämmelserna i artiklarna 21□26 om kritiska, signifikanta och icke-signifikanta referensvärden, bestämmelserna i artikel 27 om referensvärdesdeklaration, bestämmelserna i artikel 28 om referensvärden som ändras och upphör att tillhandahållas, bestämmelserna i artikel 29 om användning av ett referensvärde eller bestämmelserna i artikel 34 om auktorisation och registrering av en administratör,*

8) bestämmelserna om rapporteringsskyldighet och skydd för transaktioner för värdepappersfinansiering i artikel 4 i förordningen om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning, eller bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i artikel 15 i den förordningen, *eller*

8) bestämmelserna om rapporteringsskyldighet och skydd för transaktioner för värdepappersfinansiering i artikel 4 i förordningen om transparens i transaktioner för värdepappersfinansiering och om återanvändning, eller bestämmelserna om återanvändning av finansiella instrument som mottagits inom ramen för ett säkerhetsarrangemang i artikel 15 i den förordningen,

9) bestämmelserna om auktorisation vid etablering, marknadsföring och förvaltning av en penningmarknadsfond i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU)

9) bestämmelserna om auktorisation vid etablering, marknadsföring och förvaltning av en penningmarknadsfond i artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU)

Gällande lydelse

2017/1131 om penningmarknadsfonder, nedan *förordningen om penningmarknadsfonder*, bestämmelserna i artikel 4.5 eller artikel 5.2 om de uppgifter som lämnats in vid ansökan om auktorisation som penningmarknadsfond, om auktorisationen har beviljats på basis av felaktiga eller vilseledande uppgifter som har lämnats av den sökande samt bestämmelserna i artikel 6 om användningen av beteckningen penningmarknadsfond, i artiklarna 9—16 om kraven på tillgångarnas sammansättning, i artikel 17, 18, 24 eller 25 om portföljkrav, i artiklarna 19—21 eller artikel 23 om kraven på intern kreditkvalitetsbedömning, i artikel 26 om kreditbetyg för penningmarknadsfonder, i artikel 27 om utredningsskyldigheten för en penningmarknadsfonds förvaltare, i artikel 28 om stresstester, i artiklarna 29—34 om värderingskrav eller i artikel 36 om transparenskrav.

Föreslagen lydelse

2017/1131 om penningmarknadsfonder, nedan *förordningen om penningmarknadsfonder*, bestämmelserna i artikel 4.5 eller artikel 5.2 om de uppgifter som lämnats in vid ansökan om auktorisation som penningmarknadsfond, om auktorisationen har beviljats på basis av felaktiga eller vilseledande uppgifter som har lämnats av den sökande samt bestämmelserna i artikel 6 om användningen av beteckningen penningmarknadsfond, i artiklarna 9—16 om kraven på tillgångarnas sammansättning, i artikel 17, 18, 24 eller 25 om portföljkrav, i artiklarna 19—21 eller artikel 23 om kraven på intern kreditkvalitetsbedömning, i artikel 26 om kreditbetyg för penningmarknadsfonder, i artikel 27 om utredningsskyldigheten för en penningmarknadsfonds förvaltare, i artikel 28 om stresstester, i artiklarna 29—34 om värderingskrav eller i artikel 36 om transparenskrav,

10) i *förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar*

a) *bestämmelserna i artikel 4.1—4.5 om transparens på webbplatser i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling på enhetsnivå,*

b) *bestämmelserna i artikel 6 om transparens i fråga om integreringen av hållbarhetsrisker i upplysningar som lämnas innan avtal ingås,*

c) *bestämmelserna i artikel 7 om transparens i fråga om negativa konsekvenser för hållbar utveckling i upplysningar som lämnas innan avtal ingås med avseende på finansiella produkter,*

d) *bestämmelserna i artikel 8.1 eller 8.2 om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper i den information som lämnas innan avtal ingås,*

e) *bestämmelserna i artikel 9.1—9.4 om transparens i fråga om hållbar investering i upplysningar som lämnas innan avtal ingås,*

f) *bestämmelserna i artikel 10.1 om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av hållbar investering på webbplatser,*

g) *bestämmelserna i artikel 11.1 eller 11.2 om transparens i fråga om främjandet av miljörelaterade eller sociala egenskaper och av*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

hållbara investeringar i regelbundna rapporter,

h) bestämmelserna i artikel 13.1 om marknadsföringsmaterial, eller

11) bestämmelserna i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088, nedan **taxonomiförordningen**, om transparens i fråga om miljömässigt hållbara investeringar i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter, bestämmelserna i artikel 6 om transparens i fråga om finansiella produkter som främjar miljörelaterade egenskaper i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter, eller bestämmelserna i artikel 7 om transparens i fråga om andra finansiella produkter i upplysningar som lämnas innan avtal ingås och i regelbundna rapporter.

Vad som i 2 mom. 10 och 11 punkten föreskrivs om påförande av påföljdsavgift gäller också de närmare bestämmelser som utfärdats med stöd av förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen och som gäller de i punkterna angivna bestämmelserna.

50 t §

Verksamhet som behörig myndighet enligt förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar och taxonomiförordningen

Finansinspektionen är behörig myndighet enligt artikel 14.1 i förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar.

Finansinspektionen är behörig myndighet enligt artikel 21.1 i taxonomiförordningen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Bestämmelserna i 40 § 2 mom. 10 punkten underpunkt g, 40 § 2 mom. 11 punkten och 50 t § 2 mom. träder i kraft den 1 januari 2022. Bestämmelserna i 40 § 2 mom. 10 punkten underpunkt c träder i kraft den 20 december 2022.

2.

Lag

om ändring av 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder

I enlighet med riksdagens beslut
fögas till 1 kap. 1 § i lagen om placeringsfonder (213/2019) ett nytt 6 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 kap.

Allmänna bestämmelser

Allmänna bestämmelser

1 §

1 §

*Tillämpningsområde samt annan lagstiftning
som är tillämplig på fondbolag*

*Tillämpningsområde samt annan lagstiftning
som är tillämplig på fondbolag*

*Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade
uppgifter som ska lämnas finns i Europa-
parlamentets och rådets förordning (EU)
2019/2088 om hållbarhetsrelaterade uppgif-
ter som ska lämnas inom den finansiella
tjänstesektorn och i Europaparlamentets och
rådets förordning (EU) 2020/852 om inrät-
tande av en ram för att underlätta hållbara in-
vesteringar och om ändring av förordning
(EU) 2019/2088.*

Denna lag träder i kraft den 20 .

3.

Lag

om ändring av 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 1 kap. 6 § i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder (162/2014), sådan
paragrafen lyder delvis ändrad i lagarna 739/2016 och 214/2019, ett nytt 9 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

1 kap.

Allmänna bestämmelser

Allmänna bestämmelser

6 §

6 §

Förhållande till annan lagstiftning

Förhållande till annan lagstiftning

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av 10 kap. i lagen om investeringstjänster

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 10 kap. i lagen om investeringstjänster (747/2012) en ny 5 a § som följer:

Gällande lydelse

10 kap.

Förfaranden i kundförhållanden

Föreslagen lydelse

10 kap.

Förfaranden i kundförhållanden

5 a §

Hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas

*Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn, nedan **förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar**, och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.*

Förordningen om hållbarhetsrelaterade upplysningar tillämpas också på värdepappersföretag som tillhandahåller investeringsrådgivning och som har färre än tre anställda.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av 3 a kap. 2 § i bokföringslagen

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 3 a kap. 2 § i bokföringslagen (1336/1997), sådan paragrafen lyder i lag 1376/2016,
ett nytt 7 mom. som följer:

Gällande lydelse

3 a kap.

Icke-finansiell rapport

2 §

Rapportens innehåll

Föreslagen lydelse

3 a kap.

Icke-finansiell rapport

2 §

Rapportens innehåll

Rapporten ska också innehålla den information som avses i artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av lagen om försäkringsdistribution

I enlighet med riksdagens beslut
fögas till lagen om försäkringsdistribution (234/2018) en ny 54 a § som följer:

Gällande lydelse

6 kap.

Tilläggskrav för placeringsförsäkringar

Föreslagen lydelse

6 kap.

Tilläggskrav för placeringsförsäkringar

54 a §

Hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas

Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas, när det gäller försäkringsbaserade investeringsprodukter som distribueras av försäkringsgivare samt av

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

försäkringsförmedlare som i sin tjänst har minst tre anställda, finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och när det gäller försäkringsbaserade investeringsprodukter som distribueras av försäkringsgivare dessutom i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .

7.

Lag

om ändring av lagen om pensionsstiftelser

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om pensionsstiftelser (1774/1995) en ny 49 i § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

*49 i §
Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.*

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av lagen om försäkringskassor

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om försäkringskassor (1164/1992) en ny 84 i § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

84 i §
Bestämmelser om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas när det gäller pensionskassor som bedriver tilläggs pensionsverksamhet finns i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/2088 om hållbarhetsrelaterade upplysningar som ska lämnas inom den finansiella tjänstesektorn och i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/852 om inrättande av en ram för att underlätta hållbara investeringar och om ändring av förordning (EU) 2019/2088.

Denna lag träder i kraft den 20 .
